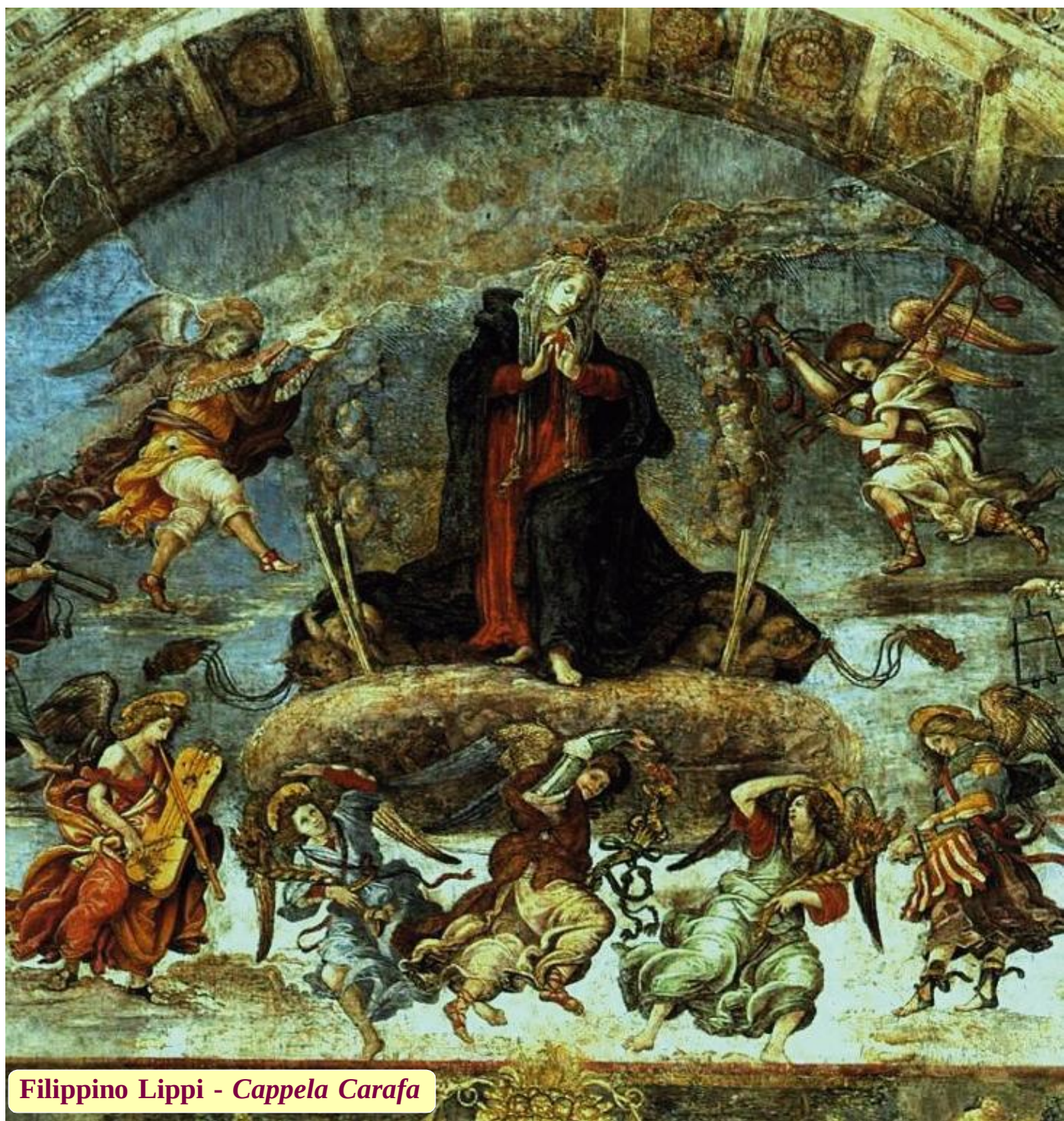

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații 5 diamantine

Anul III, Nr. 5 (21)
Mai 2012

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Filippino Lippi - Cappella Carafa

Sumar

Al. Florin Țene , Literatura în folosul democrației și democrația în slujba culturii la români, dar și în folosul dictaturii comuniste	pp.3-6
Janet Nică , O pinie, două pinii	p.7
Doina Drăguț , Versuri	p.8
Iulian Chivu , Noematicul a fi și apofanticul a exista	pp.9,10
George Popa , Formă și ardere	p.11
Gelcu Maksutovici , Baki Ymeri - poetul iubirii unui destin comun	p.12
Nicolae Dragoș , Peisaj cu Vultur și Vânător ..	p.13
Ortansa Tudor , Adrian Erbiceanu - Printre silabe	p.14
Adrian Botez , Ion Luca Caragiale și Loja Iohanică Românească	pp.15-19
Florin Agafiței , 20 de ani de la dispariția Amitei Bhose	pp.20,21
George Baci , Cu gându-n buzunar	p.22
Doina Drăguț - în Antologia de poezie româno-albaneză "Gustul nerăbdării"	p.23
Marinela Preoteasa , Versuri	p.24
Monica Grosu , Armonia unei priviri Dincolo de vitralii	p.25
Diana Iacob , Gânduri	p.26
Florin Măceșanu , Quattrocento-ul florentin - Lorenzo de Medici	p.27
Skënder R. Hoxha , Poeme	p.28
SadiK Përvetica , Poezie albaneză	p.29
Șt. Lucian Mureșanu , Spiritul continuă existența nefiindă a umbrei omului viu	pp.30,31
Vasile Mentzel , Interviu	p.32
Boris Marian , Borismarianisme	p.33
George Petrovai , Catastrofele care decurg cu necesitate din atotputernicia subumanului ..	pp.34,35
Ștefan Dumitrescu , Caragiale și Dumnezeu	pp.36-38
Llelu Nicolae Vălăreanu , Versuri	p.38
Dan Lupescu , Timp-Călător în holograme ..	p.39
Mariana Zavati Gardner , Poeme	p.40
George Liviu Teleoacă , Restituiri în Anul Dragonului	pp.41-43
Carmen Schmidt , Versuri	p.44
Octavian Lupu , Este ușor să ni se tulbure inima, când trecem pe drumul vieții	pp. 45,46
Cristina Bîndiu , Sub semnul Iubirii	p.46
Viorel Roman , Spionii Războiului Rece ..	pp.47,48
Liviu-Florian Jianu , Dispozitive de tăiat timpul în patru	p.48
Ioan C. Hiru , A fi patriot	p.49
Alexandru Oblu , Bestializarea globală ..	pp.50-53
Viorel Martin , Constelații epigramatice ...	p. 54
Ion Turnea , Rădăcini de Egheris	pp.55,56
Valentin Smarand Popescu , Constelații epigramatice	p. 57
Dan Brudașcu , Sculptorița Milița Petrașcu. Noi contribuții	pp.58-60

Constelații diamantine

Revistă de cultură universală

Fondată la Craiova,

în septembrie 2010

- apare lunar -

Membri de onoare ai colectivului de redacție

- Prof. univ. dr. Remus RUS

- Prof. dr. Florin AGAFIȚEI, orientalist, sanscritolog

- Prof. dr. Lidia VIANU, Professor of Contemporary British Literature, English Departament, Bucharest University

Redacția

Redactor-șef:

DOINA DRĂGUȚ

Secretar general de redacție:

JANET NICĂ

Consilier artistic:

FLORIN MĂCEȘANU

Redactori asociați:

- Prof. univ. dr. FLORENTIN SMARANDACHE, SUA,

membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte

- Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN, SUA,

membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte

- Prof. MARIANA ZAVATI GARDNER, Anglia,

poetă bilingvă, critic literar, traducător

- MARGARET BEISSINGER, Department of Slavic Languages & Literatures 249 East Pyne, Princeton University

DTP: Doina DRĂGUȚ

Responsabilitatea privind conținutul materialelor publicate în revista *Constelații diamantine* aparține strict autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresa:
constelatiidiamantine@yahoo.com

ISSN 2069 – 0657

www.scribd.com/doina_dragut

Adresa redacției:

Cartier Lăpuș, Bd. Decebal, bl. S2, ap. 13, Craiova, Dolj,
România, cod: 200440

Partener
Media

Radio
Club
XXL

Romania
Elena Toma

Ilustrația revistei: Quattrocento-ul florentin - Lorenzo de Medici

Al. Florin ȚENE

Literatura în folosul democrației și democrația în slujba culturii la români, dar și în folosul dictaturii comuniste

I. Firave idei de democrație la începuturile culturii române

În istoria Țărilor Române, democrația prin cultură a apărut mult mai înainte decât democrația promovată de politic. Însuși cuvântul grecesc *demokratos*, care înseamnă *demos* (popor) și *kratos* (putere), ne duce cu gândul la faptul că această formă de guvernare este menită să asigure egalitatea cetățenilor în fața legii, libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, participarea la guvernare prin instituțiile democratice, ca parlamentul, votul universal etc.

Aspirațiile poporului român spre democrație au existat aproape dintotdeauna. *Psaltirea în versuri* (1673), a lui Dosoftei, tipărită în Polonia, la Unieș, este printre primele lucrări literare în care sunt abordate unele elemente democratice, într-o perioadă când „dreptatea umbla cu capul spart” și dorința de libertate față de turci răbufnea în versurile: „Ne-au suit păgânii în ceață/ Cu rău ce ne fac și ne cer leafă”. Însuși faptul că Grigore Ureche, aducând o serie de date în favoarea tezei sale despre originea comună a Valahilor și Moldavilor, inclusiv atitudinea ostilă față de cötropitorii turci, în cronica sa, *Domnii țării Moldovei și viața lor*, este o formă de luptă în implementarea unor firave elemente democratice în rândul populației din spațiul Danubiano-Carpato-Pontic. Același lucru se află și în *Letopiseșul Țării Moldovei*, al lui Miron Costin (1633-1691), în care, prin faptul că arată cum a venit la domnie Alexandru Vodă Ilieș, cronicarul subliniază starea de mizerie a țărănimii ca o fierbere în greutăți și netocmele, din care pricină ușor au putut fi răscuși împotriva stăpânirii.

În toată literatura începutului istoriografiei în limba română, inclusiv în *Cronica Țării Românești*, a lui Radu Popescu, și în „cronica anonimă” pe care N. Bălcescu a publicat-o sub titlul *Istoria Țării Românești dela 1689 încoace continuată de un anonim*, unde este zugrăvită epoca lui Brâncoveanu, descoperim aspirațiile țărănimii spre o viață mai bună și sperând la firave elemente democratice și sociale.

În acea perioadă, Isaac Newton publica *Principiile matematice ale filozofiei naturale* (1687), iar francezul Nicolas Malebranche căuta să înlăture de pe poziții idealist-teologice dualismul lui Descartes, scriind *Despre căutarea adevărului* (1674-1675).

II. Idei democratice promovate de literatura secolului XIX

În literatura română de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, prin reprezentanții Școlii Ardelene, se ducea lupta împotriva instituțiilor pe care se sprijinea orânduirea feudală, împotriva obscurantismului și pentru luminarea poporului. Lucrările ce au făcut obiectul acestor idealuri au fost: *Istoria, lucrurile și întâmplările Românilor*, de Samuel Micu, *Hronica Românilor și a mai multor neamuri*, de Gheorghe Șincai, și *Istoria pentru începutul Românilor în Dachia*, a lui Petru Maior. Prin scrierile lor, aceștia au militat pentru ideea unității Românilor.

Atitudinea lor era văzută ca progresistă cu tendințe democratice, de neacceptat de ocârmuitori. Însă, ideile democratice în Principatele Române, în secolul XIX, au venit prin filiera literaturii și artei promovate de

boierii cu dragoste de cultură, ca Iancu Văcărescu și Iordache Golescu, fratele lui Dinicu. Gheorghe Lazăr deschide, în 1818, la Sf. Sava, prima școală superioară în limba română din Țara Românească. Publică, în 1820, un abecedar, *Povățuitorul tinerimii*, iar Constantin Dinicu Golescu scrie *Însemnare a călătoriei mele făcută în anii 1824, 1825, 1826*, în paginile căreia găsim imaginea vieții țărănimii exploatate, metodele cu care se storceau birurile de la țărani.

Un om cu idei înaintate a fost Ionică Tăutu, un boiernaș moldovean, autor al unor pamflete politice. Ca și Dinicu Golescu, el a luptat cu arma scrisului pentru smulgerea poporului din întunericul inculturii și pentru dreptatea socială într-un context democratic.

În slujba ideilor progresiste, în preajma revoluției de la 1848, un rol important l-au avut publicațiile periodice. Ion Eliade Rădulescu, cu sprijinul lui Kisseleff, editează *Curierul Românesc*, primul ziar din Muntenia. În același an apare, din inițiativa lui Gh. Asachi, la Iași, *Albina Românească*, iar în 1836, Eliade adaugă gazetei sale un supliment literar: *Curierul de ambe sexe*, urmat fiind de Asachi, care editează și el *Albina Românească* (1837).

În Transilvania, Gheorghe Bariț scoate în 1838, la Brașov, *Gazeta de Transilvania*, căreia îi adaugă un supliment: *Foaie pentru minte, inimă și literatură*. În același ritm cu transformările economico-sociale din principate, presa românească promovează ideile democratice, pătrunzând în mase.

În 1844, în urma înțelegerii cu Ion Ghica și cu N. Bălcescu, Mihai Kogălniceanu scoate o altă revistă - *Propășirea*. Numele revistei fiind socotit de cenzură prea revoluționar și democratic a făcut ca să apară doar cu subtitlul *Foaie științifică și literară*. După că-

teva luni de la apariție, revista a fost suprimată din ordinal lui Mihai Sturza.

O parte activă la mișcarea revoluționară de la 1848 o au gazetele *Poporul Suveran* și *Pruncul Român*, care apar în timpul revoluției, promovând idei revoluționar-democratice. În ultima publicație amintită, din 8 iulie 1848, C. Aricescu publică *Odă la eroina română, Ana Ipătescu*. Trebuie să amintim despre *Marșul Revoluționar*, al tânărului poet Ioan Catina. Ideile înflăcărâte ale acestui marș urmăreau să dinamizeze mulțimea în luptă pentru democrație și libertate.

Finul Pezelei, cel isteț ca un proverb - cum îl caracterizează, în poezia *Epigonii*, poetul Eminescu - Anton Pann (1794-1854) nu a fost un simplu tipăritor de literatură populară. De remarcat în privința ideilor ce le propagă este *Povestea vorbeii*, care reflectă și critică moravurile vremii, inclusiv instituțiile de stat.

Mișcarea literară din Țara Românească în secolul XIX, în care sunt evidențiate idei democratice, cunoaște un avânt deosebit prin creațiile lui Vasile Cârlova, Gr. Alexandrescu, M. Kogălniceanu, Ion Eliade Rădulescu, Ion Ghica, N. Bălcescu, D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Alecu Russo, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, M. Eminescu etc.

Era perioada când în Europa, mai ales în Franța, Honore de Balzac (1799-1855), prin romanele sale, dezvoltă ideile unui romantism revoluționar pus în slujba viziunilor democratice ale vremii: *Iluzii pierdute*, *Istoria mării și decăderii lui Cesar Birotteau*, în Germania Berthold Auerbach (1812-1882) publică povestiri de inspirație rurală și romane din care transpiră idei democratice, la fel în Ungaria Gergely Csiky (1842-1891) dramaturg care prin piesele *Proletarii* și *Mizerie cu zorzoane* evocă lumea maghiară care aspira spre o societate democratică.

Rebreanu, Hortensia Papadat-Bengescu, Camil Petrescu, Gib Mihăescu, Ionel Teodoreanu, alți romancieri și nuveliști, care, prin operele lor, scrise în deplină libertate de exprimare, oglindeau realitățile sociale, inclusiv ideile democratice și contradicțiile diferitelor ideologii ce străbăteau Europa.

Poeziile și pamfletele lui Tudor Arghezi erau o armă în folosul democrației, poemele lui Adrian Maniu, Demostene Botez, G. Topârceanu, Al. Philipide, Camil Baltazar, Aron Cotruș, Otilia Cazimir, Pillat, Fundoianu, Voronca, Stancu, Crainic, Voiculescu, Blaga, făceau poezia paternității și proză etnografică, alții autohtonizau simbolismul și se dedicau poeziei roadelor, ortodoxiști împărțeau doctrina miracolului, iar Lucian Blaga, având propria doctrină, a misterului. Tzara, Urmuz, Ion Barbu, Vineanu, Matei Caragiale abordaseră dadaismul, suprarealismul și ermetismul. După cum se observă era un evantai policrom de modalități de exprimare a multitudinilor de idei, mulțumind din toate punctele de vedere cititorii. Critica lui Zari-fopol, Ralea, Vianu, Pompiliu Costantinescu, Șerban Cioculescu, G. Călinescu, promova ideile democratice și etice din operele comentate, diversitatea stilurilor și estetica acestora.

În această perioadă, este promovată proza memorialistică, noul roman citadin, literatura feminină, poezia profesiunilor, poezii provinciale și noua generație cu filozofia neliniștii, aventurii și experiențelor (sunt promovate filozofiile miturilor lui Pârvan, Nae Ionescu, Blaga), și noua generație de romancieri gidieni, cum ar fi Mircea Eliade, Celarianu, Anton Holban etc.

Însă, nu trebuie uitat că Ralea, ducându-se la Institutul de Istorie Universală, unde era Iorga director, ca emisar din partea prim-ministrului Armand Călinescu, să-l anunțe

că regele Carol al II-lea a hotărât să-l asasineze pe Corneliu Zelea Codreanu, Nicolae Iorga a replicat: *Mai bine l-ar asasina pe Arghezi*. Motivul era epigrama pe care o scrisese poetul la adresa lui Nicolae Iorga: *E înalt ca un proșap/, are barbă și nu-i ăpap/ A supt ăra sub trei regi/ Și-are toți copiii blegi*.

Revistele (*Contimporanul*, *Viața românească*, *Convorbiri literare*, *Unu*, *Semănătorul* etc.), cotidienele, ce aveau pagini săptămânale de cultură, și editurile publicau o gamă diversă de literatură, fapt ce putem spune că exista o adevărată orientare democratică în programul lor editorial. *Contimporanul* (1922-1932) lui Ion Vineanu promova modernismul de avangardă. În această publicație găsim semnăturile lui Gherasim Luca, Tristan Tzara, Ilarie Voronca, Geo Bogza, Brunea-Fox

În *Viața Românească*, descoperim semnăturile lui Sadoveanu, Garabet Ibrăileanu, George Topârceanu, Ionel Teodoreanu și mulți alții.

Tot în acest timp, scriitorii cu gândire socialistă se încadrau în contextul democratic existent în țară. Ei (Al. Sahia, Panait Istrati, Bogza, Brunea-Fox, Pană etc) promovau ideile unui socialism european democratic. Chiar Panait Istrati, după vizita făcută la Moscova, s-a lămurit de „socialismul” promovat de sovietici, publicând în acest sens articole în care dezvăluia adevărata față a ideologiei bolșevice impusă de Stalin și acoliții lui.

În această perioadă, francezul Jean-Paul Sartre (1905-1980), filozof, prozator, dramaturg și eseist, având idei de stânga, fondatorul existențialismului ateu prin lucrarea *L'etre et le neant* (Ființa și neantul), publicată în 1943, dezvăluia teza libertății individului, a necesității opțiunii, a libertății deter-

III. Democrația promovată în literatura română din prima jumătate a secolului XX

În secolul XX, până la cel de al doilea război mondial, majoritatea literaturii scrise și publicată de autori români promova ideile democratice ale vremii. România era integrată în sistemul de valori europene. Revistele literare, o parte din ele, susținute de Fundațiile Regale publicau o literatură ce promova idei democratice, oglinzind realitatea socială a țării. Era perioada când apăreau romanele lui

Sandro Botticelli - Primăvara

minată de intenționalitatea continuă a conștiinței. A avut legături strânse cu URSS. Tot în această perioadă, Louis Aragon, poet și prozator francez, soțul Elisei Triolet, aderă, în 1927, la comunism, publicând, în 1949-1951, romanele de angajare politică *Comuniștii și Săptămâna patimilor* (1958). În 1946, publică *Omul comunist*. Tot în Franța, Henri Barbusse (1873-1935), militant comunist, inițiatorul mișcării pentru pace, publică proză realistă în genul lui Zola. Principala lui lucrare este romanul *Focul*. Acești trei scriitori francezi sunt suspectați că au colaborat cu serviciile secrete sovietice, cu temutul KGB.

Spre deosebire de acești scriitori francezi (și ca ei mulți alții din diferite țări europene, care au colaborat cu serviciile secrete moscovite, în folosul unei ideologii criminale, numită comunism), se pare că în România, scriitorii nu au aderat și nu au făcut „jocul” Moscovei. Nici măcar Constantin Dobrogeanu-Gherea sau Al. Sahia, care au avut această tendință de a „juca” cum cânta aparatul de propagandă sovietic, nu s-au înscris pe traiectoria moscovită. În țara noastră, democrația se instalase definitiv, se modernizase economia, indicele de creștere al ei era în ascensiune și datorită Casei Regale. Iar scriitorii, crescuți în democrație și educați, scriau în spiritul acesteia. Cititorii, provenind din rândul maselor, nu gustau ideologia marxist-comunistă străină spiritului și ființei românului.

IV. Literatura română, în defavoarea democrației, slujnica unui regim criminal - comunismul (Realismul-socialist)

Odată cu intrarea tancurilor rusești în țară, în august 1944, și eliminarea persoanelor competente din aparatul de stat și din întreprinderile economice, înlocuirea lor cu membrii P.C.R. sau simpatizanți (septembrie-octombrie 1944), formarea guvernului condus de dr. Petru Groza (6 martie 1945), votarea, la 3 august 1948, de către Marea Adunare Națională a legii prin care întreg învățământul este unificat și laicizat, și transformarea Societății Scriitorilor Români în Uniunea Scriitorilor, literatura română devine o unealtă în

propaganda de partid. Aceasta promovând realismul socialist al unui regim totalitar impus de sovietici. Sunt excluși din noua organizație scriitoricească scriitorii a căror operă nu se încadra în ideologia marxist-leninistă, cum ar fi: Radu Gyr, N. Crevedia, Lucian Blaga, Vasile Voiculescu și mulți alții. Sunt interzise operele lui Gib Mihăescu, Pillat, Arghezi, Nichifor Crainic, Octavian Goga, Mircea Vulcănescu etc. Din 1944 până în 1950, Mihai Eminescu a fost interzis datorită poeziei *Doina*. Din literatura universală sunt interziși: Platon, Spinoza, Nietzsche, Bergson, Edgar Poe, Gide.

În total, au fost interzise 8.000 de cărți. În această perioadă sunt impuse opere ce promovau realismul-socialist din URSS, cum ar fi Maiakovski, Șolohov, Esenin, Konstantin Fedin, Leonid Leonov, Andrei Jidanov, Ilia Ehrenburg, Aleksandr Fadeev cu *Tânără gardă*, N. Ostrovski cu *Așa s-a călît oșelul*, Maxim Gorki, care publicase în *Literaturnia Gazeta* articolul *Despre realismul socialist* etc. Se înființează, în București, Editura Cartea Rusă, o facultate unde se învăța numai limba rusă, iar în marile orașe se deschid Librăriile *Cartea Rusă*.

Dar ce era acest non-curent literar? El reprezenta o realitate distorsionată a realității, o adaptare a ei la cerințele și interesele partidului comunist care dorea să dețină monopolul adevărului și înțelegerii realității. Real era doar ce era conform cu viziunea partidului unic. Având ca principiu „tipul omului nou”, mereu învingător în luptă cu tarele trecutului.

La noi, mulți scriitori pactizează cu puterea comunistă și încep să publice cărți scrise în spiritual realismului-socialist, doctrină comunistă oficială, proclamată, în 1932, de Comitetul Central al Partidului Comunist al URSS, impusă tuturor țărilor care au fost ocupate de Armata Roșie. Debutul realismului socialist din România are loc în ianuarie 1948, când Sorin Toma, fiul poetului medicru A. Toma, publică trei articole în *Scânteia*, intitulate *Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei* despre opera poetică a lui Tudor Arghezi, în care se dă semnalul rușii totale față de valorile naționale ale trecutului. Într-un articol publicat în *Viața Românească*, nr. 3, din 1951, Mihai Beniuc, în calitate de președinte al Uniunii Scriitorilor, oferă definiția poetului realismului-socialist. Imediat criticii literari ca: Leonte Răutu, Ovid S. Crohmălniceanu, Mihai Gafița, Mihai Novicov, Traian Șelmaru, Ion Vitner publică articole în spiritul cerut de noua ideologie cultural-politică.

Primul care a dat semnalul introducerii realismului-socialist la noi a fost Mihail Sadoveanu (cel care, fiind președintele Marii Adunări Naționale, nu a vrut să grațieze con-

damnarea la moarte a unui țăran care nu a dorit să se înscrie în CAP), cu prozele: *Fantezii răsăritene* (1946), *Păuna Mică* (1948) și *Mitrea Cocor* (1950).

Au urmat Zaharia Stancu, cu *Desculț*, Alexandru Jar, cu *Sfârșitul jalbelor* (1950), Petru Dumitriu, cu *Drum fără pulbere*, și *Pasărea furtunii*, Eusebiu Camilar, cu romanul *Negura* (1949), Eugen Barbu, cu *Groapa* și *Șoseaua Nordului*, Aurel Baranga, Mihai Davidoglu, Lucia Demetrius, Alexandru Mirodan etc.

Mai târziu, după 1960, au apărut romane care au mai „îndulcit” realismul-socialist, dar slujind și în acest fel regimul de dictatură comunistă, prin faptul că se arăta lumii „deschiderea” literaturii noastre spre noi orizonturi. Era un fel de „dizidență” cu aprobarea cenzurii și a securității. Vezi: Țoiu, Buzura, D. R. Popescu, Breban etc. Se continua publicarea de cărți a celor care făceau parte din sistem (redactorii la edituri, reviste, ziare, radio, televiziune, instituții cultural-artistice, activiști culturali și politrucci) și care erau verificați. De fapt, toți scriitorii din sistemul amintit nu erau altceva decât activiști politici în slujba propagandei PCR, iar o parte din ei vizitau occidentul cu sarcini precise de culegere de informații din rândul diasporei românești, după care veneau în țară și raportau securității. Astfel se explică de ce scriitorii ca Ion Acsan, Ion Cocora, Al. Căpraru, A. Buzura, Eugen Barbu, D. R. Popescu, Nicolae Dragoș, V. Tudor, Marin Sorescu, Dumitru Popescu, Adrian Păunescu, E. Jebeleanu, A. Jebeleanu, Marin Preda și mulți alții, erau mereu prin occident.

În spiritual realismului-socialist au apărut: *Calea Griviței* (poem), de Cicerone Teodorescu, *Grivița Roșie*, de Marcel Breslașu, ambele în 1950, *Steaguri*, de M. Beniuc, *Minerii din Maramureș*, de Dan Deșliu, apărute în 1951, *În satul lui Sahia*, de Eugen Jebeleanu, *La cea mai înaltă tensiune*, de Nagy Istvan, *Oșel și pâine*, de Ion Călugăru, *Dulăii*, de Zaharia Stancu, *Desfășurarea*, de Marin Preda, cărți apărute în 1952, *Un om între oameni* (1953, 1955, 1957), de Camil Petrescu, *Cântecele pădurii tinere*, de Eugen Jebeleanu, *Un cântec din ulița noastră*, de Cicerone Teodorescu, *Laude*, de Miron Radu Paraschivescu, toate apărute în 1953. În anul 1954 apar cărțile: Mihai Beniuc: *Mărul de lângă drum* și *Partidul m-a-nvățat*, Cicerone Teodorescu: *Făurari de frumusețe*, Mihai Dragomir: *Războiul*, în 1955: Marin Preda: *Moromeții*, T. Arghezi: *1907*, Titus Popovici: *Străinul*, Maria Banuș: *Ție-ți vorbesc*, America, Veronica Porumbacu: *Generația mea*, în 1956: Tudor Arghezi: *Cântare omului*, N.

Labiș: *Primele iubiri*, în 1957: Eugen Barbu: *Groapa*, A. E. Baconski: *Dincolo de iarnă*, Gheorghe Tomozei: *Pasărea albastră*, Ion Marin Sadoveanu: *Ion Sîntu*, Ion Vitner: *Firul Ariadnei*, în 1958: Miron Radu Paraschivescu: *Laude și alte poeme*, Marin Preda: *Îndrăzneala* și D. R. Popescu: *Fuga*, iar în 1959 îi apare primul roman *Zilele săptămânii*; în 1960 sunt publicate cărțile noii generații de poeți și prozatori: Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Ilie Constantin, Nicolae Velea, Ștefan Bănuțescu, Ion Gheorghe, Ion Horea, iar Fănuș Neagu publică *Somnul de la amiază*.

În 1963, apar cărțile: *Laudă lucrurilor*, de G. Călinescu, *Capul Bunei Speranțe*, de Augustin Buzura (romanele acestuia sunt necitibile în ziua de azi), *Fântâna soarelui*, de Eugen Frunză, în 1972, *Coborând spre nord-vest*, de Vasile Sălăjan, în 1974, *Clodi Primus*, de C. Zărnescu etc. Această nouă generație, sub motivul ideilor absconse, nu spunea nimic. Era ruptă de realitățile existente, într-o perioadă când poporul roman era înfometat.

În perioada aceasta, de după 1960, Nicolae Manolescu publică articole vădit propagandistic în favoarea realismului-socialist, cum ar fi: *Tineri muncitori în creața literară contemporană* și o serie de altele în „Gazeta Literară” și „Contemporanul”, unde a publicat articolul *Realism-realism socialist*. La fel ca Manolescu, Alex Ștefănescu, de când a început să publice, din 1970, cronici literare în „Luceafărul”, condus pe atunci de Ștefan Bănuțescu, a făcut apologia realismului-socialist și criticând fără milă lucrările care nu se încadrau în acest așa zis curent literar impus de PCR.

În a doua parte a secolului XX, când în aproape jumătate din țările europene era impusă ideologia marxist-leninistă, în celelalte țări democratice, literatura, în general, cultura și arta, cunoșteau o înflorire democratică. Astfel, în perioada de care facem vorbire, prozatorul și dramaturgul francez Marcel Aymé își publică lucrările de dramaturgie și proză, în care cultivă umorul suculent, cum ar fi: *Clerambard* (1950), *Capul celorlalți* (1952), Paul Eluard, poet francez, scrie și publică *Poezie neîntreruptă* (1953), folosind un limbaj poetic simplu

și familiar, vizând un raport de reciprocitate între obiect și cuvânt. Englezul William Empson, în 1951 și în 1961, publica *Structura cuvintelor complexe* și volumul de poezie *Dumnezeul lui Milton*, poetul, prozatorul și dramaturgul german (RFG) Hermann Kasack publica *Orașul de dincolo de fluviu* (1947), *Năvodul cel mare* (1952), poetul spaniol Moreno Villa publica, în 1944, *Viața dezvăluită* (Memorii).

De observat că în timp ce în țările democratice autorii își publicau din timpul vieții memoriile sau jurnalele, la noi niciun scriitor nu a îndrăznit să le publice din timpul vieții, de teamă că vor intra în malaxorul securității.

Toate revistele din București și din țară, *România Literară*, *Săptămâna*, *Flacăra*, *Convorbiri Literare*, *Cronica*, *Scrisul bănațean*, *Tribuna*, *Orizont* etc., aflându-se sub controlul aparatului propagandistic al Partidului Comunist, făceau apologia, nu numai prin editoriale, dar și prin literatura publicată, a regimului de dictatură. Sunt modificate poeziile și proza, de către redactori (trimise pe adresa redacției de corespondenți), în spiritul realismului-socialist, iar când a fost la conducerea partidului și țării familia Ceaușescu, erau modificate date și dedicate acestei familii. Modificările se făceau fără aprobarea autorilor. Iată cum redactorii și

scriitorii din redacții contribuiau și prin această metodă la implementarea unei ideologii străine poporului nostru.

Cărțile majorității scriitorilor care au fost publicate în timpul dictaturii comuniste nu au fost bune nici pentru prezentul de atunci, nemaivorbind de viitor. Mă gândesc câte păduri s-au tăiat pentru a se fabrica hârtia pe care să se tipărească aberațiile acestor scârț-scârț pe...

N. Manolescu și Alex Ștefănescu în loc să cuprindă în „Istoriile” lor acești mastodonți cu picioare vopsite cu cerneală roșie, mai bine cuprindeau scriitorii din diaspora românească ce au scris în spirit democratic fără constrângerea ideologică a comuniștilor, cum ar fi: Vintilă Horia, Paul Goma, Dumitru Radu Popa, Herta Muler, Andrei Codrescu, George Astaloș, Virgil Duda, Ioan Ioanid, Oana Orlea, Jeni Acterian, Lena Constante, Ștefan Băciu și mulți alții.

Totuși îi înțeleg pe cei doi istorici și critici literari, gândindu-mă la proverbul românesc *te asociezi cu cine te asemeni*, recte Păunescu și alți aplaudaci comuniști, chiar dacă și-au pus masca democratului. Promovând în astfel de „Istории” autori care au scris în spiritul realismului-socialist riscăm să educăm tinerele generații tot în spiritual acestei doctrine comuniste criminale.

Datorită acestui fapt, că toate instrumentele de propagandă, radio, presă scrisă, edituri și TV se aflau în mâna acestor scriitori-activiști de partid, astăzi constatăm că societatea românească, oamenii care o compun au un comportament și o mentalitate deformate față de valorile democratice. Aceasta este principala vină că România, în cei 20 de ani de la revoluția din 1989, nu progresează în implementarea democrației în drumul ei de integrare europeană.

În acest sens, ACUZ pe toți scriitorii care au lucrat în redacțiile ziarelor, revistelor și editurile comuniste de genocid moral și cultural la adresa poporului roman.

Din 1989 se întrevide noul curent glob-modernul (denumire dată de noi) ce înglobează operele de artă, proza, poezia, eseul, compozițiile muzicale, care fac o întoarcere spre valorile trecutului promovate printr-un stil pe jumătate întors spre clasicism.

Sandro Botticelli - Iudita

Janet NICĂ

O PÎNIE, DOUĂ PÎNII

OPTIMISTUL

Prin negura vremilor, oamenii au crezut că Pământul e buricul universului, bibeloul de porțelan din sufrageria lui Dumnezeu. De cinci sute de ani, s-a pus CRUCE geocentrismului. Și a venit heliocentrismul ca un diagnostic adevărat. De un ghem de ani, s-a pus CRUCE omului natural, omul artificial fiind considerat un adevărat progres. Nu cu mult în urmă, regii, oameni în carne și oase, erau sanctificați. S-a pus CRUCE și acestui obicei absurd. Înainte vreme, se considera că femeia nu are suflet, că n-ar fi om, ci o simplă unealtă a bărbatului. S-a pus CRUCE și acestei aberații. Astăzi, femeia este egală cu bărbatul, ba chiar mai egală decât bărbatul. Printr-o viclenie a rațiunii - a rațiunii de Stat! - ea a fost înnoibilă prin munca de jos. Nu este ea MAȘINĂ de spălat, ROBOT de bucătărie, CHEIA casei, STĂLPUL casei, FABRICĂ de copii și alte unelte? Dar, mă rog, dacă ăsta e progresul, să fie! Și în cazul acesta, decretul oficial a pus CRUCE superstiției. CRUCEA e semnul că o stare de lucruri a dat ortul popii. De multă vreme, Absolutului i s-a pus CRUCE, Relativul fiind eroul principal și înmiresmat al snoavei. Câteodată, cunoașterea MACRO pune CRUCE cunoașterii MICRO, și invers. Astăzi, sintaxa pune cruce morfologiei. Nu rezultă că progresul e un cimitir plin de cruci? NOUL pune cruci VECHIULUI, semn că VECHIUL și-a dat duhul. Se pare că fericirea și bunăstarea noastră lasă în urmă cimitire. Viața se hrănește cu moarte. Crucea, semn al morții, este, în același timp, simptom al vieții, al victoriei. Nu se adevărește gluma cu optimistul care vede în crucile din cimitir PLUS-uri? În acest sens, sunt un optimist incorrigibil!

OMUL-PENDUL

Avem clipa, ocazia, situația, momentul, fizicul, chimicul, corpul, prezentul, realul, lucrul, instinctul, inconștientul, senzația, emoția, imaginea, aparența, forma, coaja, suprafața, materia, egoismul, plăcerea, durerea, forța, slăbiciunea, violența, deruta, bâlbâiala, ignoranța, frica, nesiguranța..., empiricul, neîncrederea, necredința, efemerul. Istoria omenirii a fost și este o eternă FUGĂ de toate acestea. Această FUGĂ s-a numit CULTURĂ, CIVILIZAȚIE, EVOLUȚIE, PROGRES. Fugă de ACCIDENTALITATE în ESENȚIALITATE, în ABSOLUT, în ABSTRACT. Omul s-a zbatut întotdeauna între aceste extreme, făcând dreptate când uneia, când alteia, sporindu-și, după fiecare alegere, zestrea de suferință. Numai că doza de anestezice absolute storcea vlăstarul verde de sevă, făcându-l vreasc. Acidul credinței ardea sângele și carnea, spiritul metafizic năștea ciroză în ficatul instinctului, votca infinitului lăsa în urmă cimitire... Niciodată omul n-a încercat să stea cuminte la mijloc, să cumpănească cei doi desagi contradictorii, să dea grăunțe mototolului INTERMEDIAR. Niciodată n-a preferat PENDULAREA, ci FUGA. PENDULAREA e adevărata cultură, de fapt, cultura vitală. Nu cultură de lux, eterată, spilcuită, fardată... Cultură de lucru, la lucru, care pune umărul la carul împotmolit. E nevoie de un exces în plus, sau de un exces în minus, dar hățurile trebuie să strunească bine armăsarii nărași ai risipirii. Cu alte cuvinte, e nevoie de aventuri, dar, dresate cu biciul rațiunii...

Domenico Ghirlandaio - Ultima cină

Doina DRĂCUȚ

Versuri

spații nule

deslușesc în viața mea
feerii de linii frânte
aluziv în armonii
zăboviri atemporale
cu corespondențe-n împliniri
stări confuze și derută
nuanțează-n sens ascuns
perspectiva de ratare
mereu învăț să caut
propagări în adâncime
mereu adun sau scad un termen
fără să găsesc o mărginire

ne copiază umbra

ca un contur ce închide
în el un relief
diseminări de timpi
ne este viața
cuprinsă în destine variate
imagini false
modificări de stări
schițări sumare
de urme înșelătoare
existențe parcelate
precum ținuturi tăiate
în frontiere pe o hartă
trăim în simbioză cu istoria
mânați de un ceas abstract
golind clepsidre
sensibili la mutații
obsedați de căutări
în spații albe

tăcerea

din volbură pică
și sparge în clopot chemări
se rotesc vârtejuri albe în spirală
muzici vagi descind în dans
nu există centru fără margini
vise colorate – vrajă
prelungită-n existență
decantare de imagini
pierdere în consistență
chip rodit de liniște
în cerc închis
creștere neîncetată-n
nemîșcare

derivând

pe străzi obscure
în cadența gândurilor
simt cum spațiul fuge
și mă lasă fără urme
simt cum toate ceasurile
se adună într-un ochi
și trupul meu se luminează
nici acuma întunericul
n-a biruit

în profilul de lumină

nevăzut arcuș atinge
forțe divizate-n aripi
albul umple relieful
profanare de splendori
răsucite-n amintiri

sfidez legile

și evadez din echilibrul meu
interior
măsura desăvârșirii –
simetria dintre cereri
și împliniri – se strică
extensia din increat
într-o lunecare
de inform neales
mă dispersează
într-o nedeterminare
cu centrul pretutindeni

se deschide spațiul

depărtările evoluează
în ecoul ondulat al mării
bogății demente
în orizonturi se scufundă
arborii în arcuiri geometrice
amețesc de înălțime
îngânări metalice
ritmează veșnicia
în clepsidre
să cobori fără să cazi
să te pierzi în altă formă
să ucizi cu o privire
copleșit de amintiri

perimate noțiuni

pe ruine se grefează-n teorii
se găsesc expresii
în reflexul mișcător
transformări reprezentate
în fantastic nevăzut
ca o pată sumbră trece viața
pe sub podul anilor
de contraste
degradări
și grămădiri
într-un haos inestetic
echilibru sfărâmat
în judecăți
căutăm negări în creștere
concentrări nesigure
conflicte în mișcări
tendențe răspândite
în extreme

emoții

cristalizate în armonii
materializează spațiul
strâns în obelisc
ore vechi bătute-n turn
trec abstract
în forme timpul
printr-un ochi
evanescent
echilibru în etern

pierdută

în diferențe
mă întorc târziu
cu umbra
crescându-mi pe umeri
cai nevăzuți năvălesc
frenetic
prin ființele ce mă compun
într-o ascensiune
nesfârșită

Iulian CHIUU

Noematicul *a fi* și apofanticul *a exista*

Logicienii știu că valoarea de adevăr a unei propoziții este dată de posibilitatea ei de a fi adevărată sau falsă. Tot așa stau lucrurile și din perspectiva logicii semantice unde se realizează, de pildă, trecerea dinspre *a fi* - conceptul în sine (*Sein*) - spre aspectele lui practice în limbaj (*Kunstlehre*), unde devine *a exista* (*Existieren*). Logic, predicativitatea lui *a fi* se relevă ca propoziție a cărei valoare de adevăr intră în relație cu valorile atributive ale variabilelor în universul discursului. În limbajul matematic, prezența lui *a fi* într-un cuantificator existențial este generică (notată simbolic prin $\exists$, care se citește „există”).

Pentru început, trebuie să stabilim că, din punctul de vedere al logicii pure, omul se rezumă la o singură conștiință (singura conexiune cu psihologicul, după Husserl) și o pluralitate de cunoștințe al căror adevăr a fost testat în contextul conștiinței și în funcție de varii condiții ale determinărilor. Spre deosebire de Protagoras, care socotea omul drept măsura tuturor lucrurilor, ajungem, în cele din urmă, la omul individual care este măsura tuturor adevărilor, capabil să ajungă la intuirea esenței (*Einsicht in das Wesen*).

Ori ca să atingă intuirea esenței este nevoie de o prezentificare a acesteia printr-o idee specifică sau, în cazul conceptelor complexe, demersul începe dinspre imanențul elementar și modalitățile lui de conexiune: o conexiune, după Husserl, poate fi obiectivă când se referă, pe de o parte, la intențional, în sensul de trăire a gândirii, iar pe de altă parte la unitatea concretă de adevăruri cu care se ajunge la valabilitatea obiectivă. De aceea știința, pe temeiul unității actelor de gândire, tinde spre a fi o unitate antropologică, pregnant nomologică nu pentru că exprimă, ci pentru că formulează legi obiective.

Așadar, prin reducere la principii, limba nu intră în contradicție cu gândirea, ci o urmează cu fidelitate; în limbă, spre deosebire de gândire, nu sunt contradicții, ci numai in-

suficiențe. Limba nu își pune problema certitudinii legilor (*Einsichtig gewissen*), pe când gândirea merge pe premisa unor legi care nu sunt evident posibile (*Einsichtig wahrscheinlichen*), ele având nevoie să fie demonstrate, iar în limbă argumentate. De aici științele nomologice sau abstracte - ca fundamental autentice - și științele concrete, limba fiind una dintre acestea, a căror existență este strict legată de primele prin factorul teoretic.

Asta nu înseamnă că științele concrete nu se întemeiază pe cunoașterea a ceva care presupune înțelegerea nemijlocită a acelui ceva precum și a normelor lui de manifestare. Această înțelegere, în ceea ce-l privește pe om, depășește prin concept intuirea domeniului (*Einsehen*) și ajunge până la cauzele riguroase pe seama cărora continuă să întemeieze, să reconstruiască, să calculeze, să anticipeze și să controleze. Gândind astfel, putem considera verbul *a fi* în plan nomologic, iar verbul *a exista* în planul concretului. Ambele verbe se regăsesc totuși într-un cuantificator universal exprimabil astfel: *oricare ar fi x din X, are loc p(x)*, unde X este o mulțime nevidă în care se regăsește variabila x; *a fi* este X, iar x este *a exista*. În operațiile logice elementare, $p(a \text{ fi})$ și $x(a \text{ exista})$ se pot regăsi în negația unei propoziții (de genul $x = \text{non-}p$), în disjuncții (de genul $p \vee x$, unde $\vee$ înseamnă că $p \in \text{ca opus lui } x$), în conjuncții (propoziții de tipul $p \wedge x$ se citesc $p \in \text{ca un conex cu } x$) sau în implicația propozițiilor ($p \Rightarrow x$). Semantica este însă concesiivă și *a fi* poate intra în intricație cu *a exista*: „La început *era* Cuvântul și Cuvântul *era* la Dumnezeu și Dumnezeu *era* Cuvântul” (Ioan;1.1).

Sintactic, lucrurile sunt simple: în primele două cazuri *era* are funcție predicativă, iar în al treilea caz *era* realizează legătura (copulativ) cu predicatul logic într-o echivalență a propozițiilor: $p \Leftrightarrow x$ și $x \Leftrightarrow p$, fiindcă nu poate fi vorba de o primordialitate, ci de o

echivalență silogistică a trei propoziții în care A este B și B este C; deci A este C. De aici se pare că pleacă și autoritatea Bibliei în materie de credință; promisiunea mântuirii spre care omul să tindă prin scopuri morale.

Potrivit lui Jean-Paul Sartre¹, pentru care ființa este conștiința de *a fi*, implicit „scopul moralei a fost multă vreme acela de a-i furniza omului metoda de *a fi*”, pe care însă acesta a orientat-o ulterior spre *a exista* prin *a face* și spre *a avea*. Dacă rămânem doar în planul lui *a fi*, se poate spune că acesta nu cunoaște decât suficientul (*genoeg*), pe când *a exista* (*De ente*, la Thomas de Aquino) își manifestă flexiunea graduală între insuficient (*ontoreikende*) și prea mult (*te veel*), numai în contextul social al conștiinței de sine.

Atunci nu se poate să nu ne punem o întrebare care decurge și din *Ecclesiastul*: Mai este omul ceea ce este dacă devine conștiința a ceea ce este? O îndoială (*skepsis*) căreia nici grecii nu au putut să-i răspundă (o îndoială respinsă nu este și soluționată, fiindcă din prejudecăți nu derivă alte prejudecăți, decât judecăți eronate deoarece derivarea este un proces logic și nu naște irațional).

O primă disjuncție între *a fi* și *a exista* se începe cu Aristotel, care distinge *fiind-ul*, în sensul de *ființă* (ca accident), și *fiind-ul* în sine, ca dimensiuni categoriale și apofantice (*apophantikos*, gr.) ale acestuia, în sensul de evidențiere a unui raport printr-o afirmație sau o negație. În accepția aristotelică, *fiind-ul* se divide în zece categorii (*substanță, cantitate, calitate, relație, loc, timp, poziție, posesie, acțiune, pasiune* - preluate întocmai și de Mircea Florian). Însă digresiunile categoriale pe seama *fiind-ului* au fost numeroase în istoria filosofiei, ele incluzând atât noematicul *a fi*, consecință a actului de conștientizare formalizată, cât și pe *a exista*, mai

¹vezi *Ființa și neantul*, Ed. Paralela 45, Pitești 2004, p 587

ales în chip apofantic, adică fără a exclude sensul cunoașterii (încotro tinde, pe ce se întemeiază, cum se argumentează).

Nu e o digresiune gratuită să amintim că la Socrate cunoașterea de sine era *o cale*, nu *un scop*, că Epicur se întreba „ce sunt eu?” căutând universul în sine, iar Seneca conchidea că nimic nu se întâmplă, ci totul se petrece. Ulterior, logica stoicilor avea să capoteze prin universalizarea individului, stabilind *omul ca o valoare absolută*, în ciuda indiferenței lor față de pasiuni (*apotheia*). **A fi** are valoare de adevăr și este totodată o cunoștință perfectă, fiindcă după cantitate e generală, după calitate e distinctă, după relație este apofantică și după modalitate este certă.

Gândirea determinată în raport cu **a fi** s-a dovedit monoreferentă sau polireferentă, iar funcțional a fost ori nonreferentă sau exclusivistă, ori cu referințe alternative, ori în contradicție. De aici a apărut în căutare de validitate **a exista** în conjugare activă excluzând pericolul de a face toți oamenii depotrivă, așa cum avertiza J. St. Mill. Cum orice adevăr rezidă în judecată, **a exista** are o valoare noetică prin factualitate (fiind temporal este deci și factual).

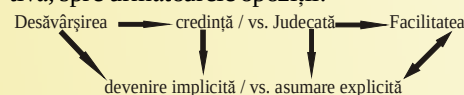
Ceea ce încercăm să demonstrăm în continuare sunt câteva erori logice pe care **a fi** nu le cunoaște, dar pe care le riscă **a exista** și de aceea vom face o apropiere, atât cât este posibilă, între cunoașterea rațională prin sinele noțiunii (între filosofie, deci) și cunoașterea rațională prin construcția noțiunii (adică matematică). Și luăm ca premisă faptul că nu există eroare totală dacă se pleacă de la intenția de exactitate. Adică orice eroare este vagă, iar circumstanța ei atenuantă, după observația lui Husserl, privește spațio-temporalitatea lumii exterioare pe care se sprijină și în care rezidă prin aceea că spațiul are caracterul matematic al unei multiplicități de tip euclidian (tridimensional), iar timpul este o multiplicitate unidimensională.

Erorile logice formale sunt, în fond, raționamente care nu sunt valide din cauza unor erori în formalismul lor logic. Ele sunt propoziționale, de cuantificare și silogistice. Lor li se adaugă erorile logice informale care constau în cauze îndoielnice, în erori de relevanță și în generalizări incomplete. În continuare, dacă avem în vedere logica lui Kant, sunt posibile doar trei tipuri de asertimente, respectiv opinia, credința și știința; prima este o judecată problematică, următoarea este una asertotică, iar ultima este una apodictică.

Erorile sunt însă posibile în oricare din ele și aceasta din cauză că, din punct de vedere logic, adaugă Husserl, acestea „pot să

stea în presupuzițiile teoriei, în formele legăturii teoretice sau, în fine, chiar în teza care a fost demonstrată”². În privința existențialității, semantica (precedată de gândire) ne propune ca premisă ontologică un **a fi** ca un dat aleatoriu și repetabil, iar **a exista** este o libertate relațională determinată, cu fluxuri și refluxuri, însă ambele finite.

Religiile ne conduc, din această perspectivă, spre următoarele opoziții:

Cu aceste propoziții ne apropiem de contrarietate și nu de contradicție, deoarece judecățile contradictorii nu pot coexista într-o singură conștiință, după demonstrația lui Husserl.

Deci suntem doar într-o situație de conflictualitate factică între **a fi** și **a exista**, cum încercăm să disociem lucrurile mai sus. Și atunci putem admite că **a exista** este o întemeiere a lui **a fi**. În plus, ele pot fi în contiguitate ca premise atât în judecățile laice cât și în cele religioase. **A fi** întru ceva, ca și **a exista** în sensul a ceva sunt într-un raport conjunctiv în plan apodictic.

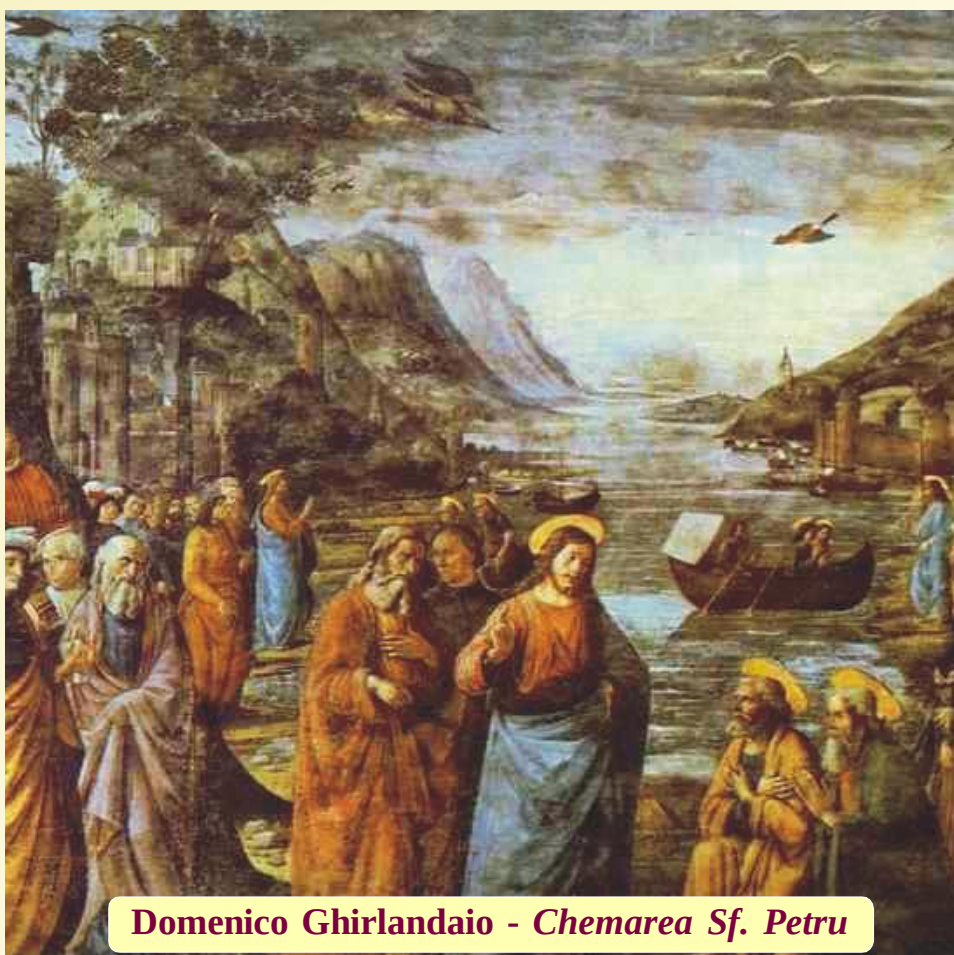
Facticitatea lui **a exista** exprimă raporturi și legături necesare între lucruri spre deosebire de apofanticul **a fi**, care evidențiază prin afirmații sau negații raporturi cu privire la

ceva, fără a exclude posibilitatea unei opoziții; gândirea le-a disociat din start și, gramatical, genericul **a fi** poate avea valoare predicativă, copulativă, auxiliară și/sau impersonală, pe când restrictivul **a exista** rămâne în facticitate la nivelul disjuncției cu *a deveni*, *a se face*, *a ajunge* pentru că el trimite la stagnare și nu la devenire întru ceva, ca să folosim expresia lui C.Noica.

Se poate spune că în acest caz nici concordanțele nu exclud diferențele și nici diferențele nu exclud concordanțele, ceea ce înseamnă că **a exista** nu își neagă întrutotul antecedentul (**a fi**), dar se poate pune prin facticitate într-o dificultate propozițională. Mai mult decât atât, se ajunge și la eroarea logică formală, de falsă dilemă: *a fi*, *a exista*, *a deveni*, *a se face*, *a ajunge*, *a însemna*.

O ultimă categorie de erori logice riscă **a exista** (nu **a fi**) în plan informal (a exista un obiect # a exista o posibilitate), mai puțin prin *argumentum verbosium* (prolixitate prin supunere la argumente prea complexe), dar mai frecvent riscă prin falsul compromis (ce-o fi o fi), când **a exista** nu poate orice și face recurență prin noeză la **a fi**, sprijinindu-și judecata pe adevărul lui.

² Husserl, Edmund; *Cercetări logice I. Prolegomene la logica pura*, Ed. Humanitas, Buc., 2007, p.169

Domenico Ghirlandaio - Chemarea Sf. Petru

George POPA

FORMĂ ȘI ARDERE

Poetul

Amiezi de aur strânse-n portocale
intense ard mai sus de anotimpuri
și-așteaptă izbăvirea gurii tale
să-ți depășească sufletul cu nimburi.

Vremea numenelor

Culegem fructe coapte din mâinile luminii,
miez viu de veșnicie e-n fiecă fruct rumen.
În orice carne clară e întrupat un numen
captat de vrăji solare în parfumate linii.

Ceasul aureolelor

Depline-acum sunt toate și-o formă au anume
înscrise cert pe-o pânză albastră de poveste.
Iar către seară Rembrandt ia aur de pe creste
și pune-aureole și suflete în lume.

Suprema expresie

Metafore solare a scris pe crengi pământul,
poema toamnei arde în zări incandescentă.
Expresia supremă ne-a depășit cuvântul
Și din uimire trecem cu fructele-n legendă.

Treptele veciei

Târziu e-acum în fructe și prea devreme-n moarte.
Semințele trec viața spre-o veșnicie nouă.
Solemnul ceas în fructe și sus în piscuri arde.
Apușu-și spală fața transfigurată-n rouă.

Laudă formei

Rodie,
uimit îți contemplan
providențiala unicitate a formei.
Neființa pânđește la un milimetru
în afară și înăuntru.
Moartea îți va restitui infinitatea absenței,
nenumăratele tipare
pe care zeii căzuți ai destrămării
în lucruri le încearcă,
dar tiparul cel magic care încapă viața
mereu le rămâne interzis.

Formă sfântă, formă fără repetare, rodie,
mâinile Zeului mai tremură în jurul tău
- aureolă de aur.

**Praxiteles sau
Cântecul trupului**

Amfora-nvie
ritmic din umăr
o armonie
mai sus de număr.

Nunțește soarele
purele linii,
cheltuitoarele
umbrei, luminii.

Muguri de nufăr
sânii zvâcnesc,
arcuri îi sufăr
suprafiresc.

Șansă de cânt
din glezne suie
pur recreând
clara statuie.

Fluizi eșarfe
eoliene
vă strâng în harfe
adânc sub gene.

Heilige Nacht

Muguri puri și cruzi
de albastru uzi
au născut lumină.

Plăsmuire nouă
din curat de rouă,
din curat de gând.

Gând de înger bun
ce-a trecut pe drum,
gând de stea privind.

O, ceas pelerin!
Tu ești de ajuns.
Cercul e deplin.

De parfum tăgada
își sfărâmă spada.
Marea întrebare
cade la picioare.

Nașterea poemului

În văile lumii
ard semenii mei
pe ruguri de sânge
în haine de zei.

Și numai o fată
așteaptă drept oaspe
o stea fascinată
de purele coapse.

Fecioară nebună
va arde-n albastru
ciudatul meu astru.

Și-n zori o să nască
în țară străină
făptură cerească.

Lebăda

Un zeu a fulgerat un trup de rouă.

Din ape se înalță voce nouă
cu tâlc oprit tărâmurilor două.

Însă tăria cea peste măsură
vreme-ndelungă lutul n-o îndură

și cântul arde diafana zgură.

Portret în alb

Umbra genelor pe pleoape
umbra mâinilor pe clape
umbra stelelor pe ape

umbra albă-a crinului
în calea destinului

umbra crinului și-a ta
duh de floare duh de stea
pur îmi ardeți zodia

Gelcu MAKSUTOVICI
(Albania)

Baki Ymeri - poetul iubirii unui destin comun

Recent, o nouă plachetă de versuri „Poeme pufoase”, în colecția Opera Omnia Poezie contemporană, apărută la Ed. Tipo Moldova, 188 pagini, mi-a atras din nou atenția asupra scrierilor poetului Baki Ymeri, cunoscut de câteva decenii bune, încă de când era student la Universitatea din Prishtina - Kosova cu o continuare a lor la Viena și în anii din urmă doctorand la Universitatea București, dar mai ales în calitatea sa de redactor-șef al publicației „Albanezul” - organul de presă al Uniunii Culturale a Albanezilor din România, publicație care mai apare tocmai datorită eforturilor aproape singulare ale acestui devotat om de cultură româno-albanez. Am făcut această introducere pentru a demonstra că îi cunosc activitatea literară de la primele sale traduceri din poezia română în limba albaneză încumetându-se să se apropie sufletește de Mihai Eminescu, Victor Eftimiu, Anghel Dumbrăveanu, dar mai ales de

Nichita Stănescu, Marin Sorescu etc. În ultimii ani traduce cu sârg și talent, am putea spune cu devotament, poeți contemporani de la cei mai cunoscuți până la tinerii care încep să se afirme în literatura română sau chiar universală. O face cu sufletul curat, animat de cele mai bune sentimente. Aproape că nu știu când mai are timp să se ocupe și de propria creație.

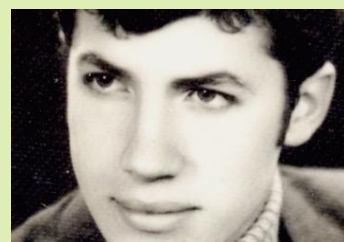
Apariția „Poemelor pufoase” relevă o cu totul altă latură chiar și a scrierilor și traducerilor sale de până acum. Hristu Cândroveanu sublinia odată într-o recenzie că „Pentru poezie, nu ajunge doar „știința”, mai e nevoie și de intuiție, de vis, de imaginație, cultură, suflet. Baki Ymeri este un poet albano-român, etnic vorbind: fiul unui albanez adică și al unei românce. Ceea ce se reflectă și în poezia sa, în dublul lui sentiment patriotic..., iar un alt critic al scrierilor sale, Florentin Popescu, completa: „Bătăios până la violența verbală când își apără o idee, tenace și perseverent, amabil și politicos cu partenerul de dialog, trăgând cu coada ochiului la fetele frumoase (se crede un soi de Victor Eftimiu în materie) el a reușit să se facă simpatic tuturor.” Am citat doar doi critici ai scrierilor lui Baki Ymeri din multitudinea celor ce l-au cunoscut fie ei români, albanezi sau din alte țări.

Luan Topciu, scriitor și publicist albanez remarcă și el, „Poezia lui Baki Ymeri este plină

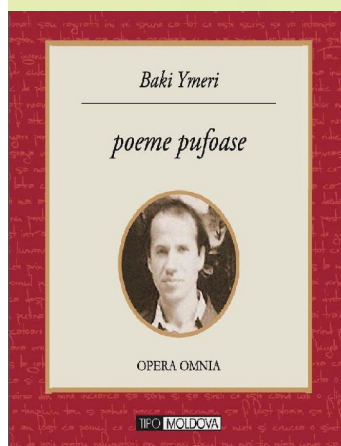
de farmec, este sonoră și cursivă... îi place să vorbească puțin dar sugestiv”. Închei suita unor aprecieri despre opera lui Baki Ymeri cu o remarcă a criticului Dan Angelescu: „Avalanșa de întrebări și neliniști planează, nu o dată apăsător, într-un superius al rostirii poetice... Baki Ymeri posedă rafinamentul decantărilor solemne...evadate dintr-un anotimp sufletesc sans rivage”, despre acest poet sensibil la tot ce este frumos și solemn în viața de toate zilele, dar mai presus de orice alte considerații, subliniez devotamentul său nemărginit pentru poezia română contemporană din care a făcut numeroase traduceri în limba albaneză publicate în țară și străinătate. „Poeme pufoase” vin să sintetizeze o parte din poeziile de dragoste, dar într-o formă nouă de sensibilitate, filtrată nu numai literar, ci printr-un rafinament sensual de adâncă și reală meditație, de mixaj al simțurilor cu gândirea maturizată.

Poetul Baki Ymeri recidivează în ceea ce privește versul pătimăș privitor la dragostea de femeie, patrie, și cu o francheță nedismulată își expune sentimentele ca și cum ar fi într-o convorbire directă cu cititorul său. I-am urmărit versurile scrise încă în anii studenției (la Prishtina și Viena), dar mai ales după stabilirea definitivă în țara de origine a mamei sale, cu începerea unui doctorat la Universitatea București, sub protejuria Profesorului univer-

sitar Grigore Brâncuș. Ne-ar fi foarte greu să facem o selecție în citarea unor versuri, dar poezia „Dardania” se impune prin conținutul de idei al stării de spirit existentă de veacuri în această zonă a Kosovei actuale și a românilor din Timoc, poetul Baki Ymeri sintetizând: „Vrajbă și spaimă!/ Pragul casei e frânt/ Saatele ard,/ Câmpiile pier,/ În vreme ce noi/ Urcăm eliberați/ Pe colinele morții.” (p.143). Dar cum poetul se va stabili la nord de Dunăre se gândește la un „Vechi cântec de dragoste”, în care: „Dunărea e foarte tulbure și rece,/ Tu ești frumoasă și caldă./...Dunărea tot vine și trece./ Ca smirna tu arzi cu miresme-/ Cămașa mea rămâne mai rece;/ O piatră m-așine de glezne.” (p.23), iar împlinirea, apare și ea, sub titlul „Te iubesc în limba română”, din care cităm: „Când și când mama oftând/ Rostea în limba română un dor;/ Albanezul de tata-i spunea:/ În limba română mi-e dor;/ Auzi:/ Te iubesc în limba română!” (p.145) dar semnificative vor rămâne versurile din poezia „Ultimul cuvânt”: „Aici odihnește /Cel care n-a fost bun/ De nimic altceva.../ Decât de iubit.” (p.166).

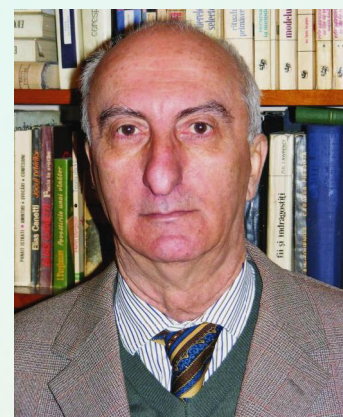

Baki Ymeri, cândva...

Nicolae DRAGOȘ

Peisaj cu Vultur și Vânător

De unde până unde să visez Vulturul,
Să mă-nchipui Vânător?

Deși în vis, îmi amintesc exact,
Că niciodată armele de foc
Nu le-am prețuit.
Până și simpla, modesta pușcă de
vânătoare,
Am disprețuit-o.

Și totuși, am visat Vulturul,
Închipuindu-mă Vânător.

În vremuri de demult, în vremuri adânci,
Se părea că trăiam. Eram
Proprietarul unei peșteri.
Am început să-mi alcătuiesc
Arcul de vânătoare.
Alesesem deja pentru trupul arcului
Copacul din care urma
Sculptat să fie,
Cu îndelungă răbdare și artistă migală.

Firește, fără coarda ce urma să grăbească
Zborul săgeții,

Era de negândit arcul;
Fără coarda pentru care
Coadă semeață a celui
Mai sălbatic armăsar
Fără milă am vămuit-o,
După cum silexul cel mai strălucitor
Pământului l-am jertfit,
Spre a fi dăruit temutul sol al neființei
Tremurătoarelor vergi ale săgeților.

Apoi, am urcat pe munte,
În așteptarea Vulturului.
El trebuia să i se arate
Nerăbdării mele.
Printre stânci viu colorate,
Cu arcul împodobit
Am urcat muntele,
Nu de copaci străjuțit,
Și de ciudate arme de vânătoare,

Tot felul de puști, cu paturile
Îngropate în stânci, cu țevile tăcute
Îndreptate spre cer.

Numai din unele se înălțau
Firave fuioare de fum,
De parcă abia se încheiasă
Ritualul semănăturilor metalice.

Îmi lovea ritmic șoldurile
Un pitoresc ochean militar,
Pe care, încă din copilărie,
Cu teamă îl priveam,
Cu teamă și admirație,
Știind că bunicul dinspre tată,
Îl purtase în marele război.

Îmi lovea ritmic șoldurile,
Suspendat, cum era,
În cureaua lată.
Și ea roasă de vremuri.
Plin de speranțe urcam,
Împodobit cu arcul,
Grăbit să întâlnesc Vulturul.

Ajuns sus, am căutat
Cu încordată așteptare
Pe cerul neînourat, pasărea.
Pasărea râvnită de mine și de onixul
săgeților.
Îndelung am căutat-o.
Ea nu se zărea, ea nu venea.

Abia către înserare, a traversat aerul
Un misterios fâlfâit de aripi,
Limpede amintindu-mi foșnetul
Din basmele copilăriei.

Prin măritoarele lentile
Ale vetustului ochean militar,
Am privit în extaz
Maiestuoasa pasăre a văzduhului.

Părea o statuie zidită.
Încremenită parcă,
Răstignită de rotundul cerului

Cu invizibile cuie.

Cu ochii sticloși, inexpressivi aproape,
Ca într-o dojană disimulată
Mă cerceta, împovărat de rece curiozitate,
Vulturul.

Am potrivit săgeata,
În arcul cu atâta migală alcătuit,
Anticipându-i vibrațiile urcând
prin aerul clar.
Zbor neiertător către aripile Vulturului,
Către statuia cerului în sfidător
echilibru.
Orgolios, urma să celebrez,
din clipă în clipă,
Iminenta prăbușire.

Numai că inexpressivi, ca de gheață,
Ochii păsării, parcă hipnotizându-mă,

Mi-au ordonat să curm nesăbuița
victorioasei vânători.

Statuie de piatră eu însumi devenisem.
Cu ochi ca de gheață priveam scena
De mine visată, de mine râvnită:
Muntele, Cerul, Vulturul neclintit,
Vânătorul (care fusesem) mutat
De o indescifrabilă viață în piatră.

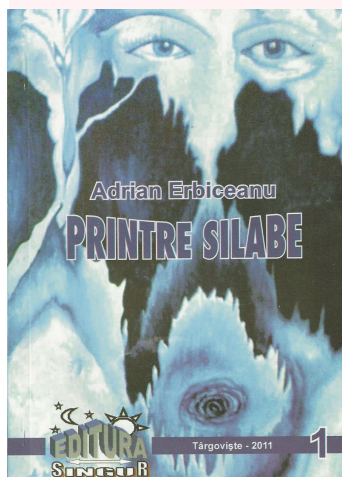
O vastă sculptură încremenită toate erau.
Ca într-un album citeam o veche legendă
Cu litere din piatră desenată:
„Peisaj cu Vultur și Vânător”.

Fără arc, fără săgeți,
Cuprins în nemișcare,
Eram și eu captiv acolo,
În vasta lucrare, în peisajul încremenitei
Aduceri aminte...

Numai Vulturul, bijuterie
De marmură cenușie,
Îmbrățișat de cupola cerului,
Sigur de sine,
Legănându-și moale aripile,
Sfida cutezanța visată.

Ortansa TUDOR
(Canada)

Adrian Erbiceanu - *Printre silabe*

Spunând Adrian Erbiceanu, ne gândim, în primul rând, la cofondatorul și Președintele Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec și la Directorul executiv al Editurii de limbă română (ASLRQ) din metropola canadiană Montréal. Dar de data aceasta, Adrian Erbiceanu ni se prezintă cu un volum de poeme, carte ieșită proaspăt de sub tipar datorită efortului Editurii SINGUR din Târgoviște.

Talentul poetic al dlui Adrian Erbiceanu, dublat de instruirea specială de care s-a bucurat în țară - ca elev al unor școli de elită: Liceul Militar din Breaza, Școala Militară Superioară de Ofițeri din Pitești și ca absolvent al Facultății de limbă și literatură română la Institutul Pedagogic din București - și-au pus amprenta asupra operei sale literare. Recitindu-i poemele, descoperim o stare originală de poezie, o stare ce se degajă din versuri armonioase, scoțând în evidență virtuțile expresive ale limbii române, muzicalitatea ei. Melodicitatea discursului liric dovedește stăpânirea artei scrierii poetice clasice, ordonate, disciplina unei scrii-

turi îndelung studiate, dar și farmecul ambiguității moderne.

Volumul - o creație lirică deschisă, sinceră și luminoasă, ascunzând „printre silabe” ecouri ale unor seisme sufletești proprii autorului dar și condiției emigrantului - reprezintă însăși modernitatea versurilor «clasice» pe care nu toți o înțelegem sau o înțelegem cu greu. Poetul își deschide sufletul celui care știe să-l citească. El știe cum să transforme în „marea poezie” propriile meditații, sentimentele, acele „gânduri ilicite”, cărora le sunt supuse toate vârstele. El urcă trepte după trepte (v. Treceai, În calea ta, Și tot alerg, Bat caldărâmul vieții), purtat, parcă, de un nestăvilat **dor**, Dorul-dor devenit concept filosofic la Lucian Blaga, reflectat în poezia lui Goga și împământenit de Grigore Vieru. Poetul nu s-o fi gândit, poate, la aceste apropieri, dar cititorul le face pentru că împreună aparținem acelui spațiu al inconștientului, spațiu care, parcă profetic, a fost numit «spațiul mioritic».

Vreți să știți cât de român este Adrian Erbiceanu, care este contribuția sa la dezvoltarea limbajului poetic românesc? Citiți-i atent acest ultim volum!

La niciun poet din Diaspora nu am găsit atâta romantism evocator ca în Poezia lui. Am întâlnit, e drept, tablouri nostalgice ale plaiurilor natale presărate cu intraductibilele cuvinte românești: **dor**, **plai**, ce ne apar ca scăpărări de stele pe firmamentul peisajului poetic al țării de origine, dar la Adrian Erbiceanu am descoperit constelații; expresii întregi transformate în simboluri. El îi dă cuvântului intraductibil românesc, conotații noi, traumatizan-

te. Pentru frumusețea și tragismul ei, îmi permit să reiau în întregime poezia intitulată, pur și simplu „Dor”: „*Jos la răscruce, gata de ducă / Ce mă mai ține, mă tot hurducă. // Dorul atârână frunză săracă, / Dragostea vine, dragostea pleacă... // Prind, ca din palme, să se răsfire / Cioburi păstrate în amintire... // Ca o minciună consolatoare, / Vremea mă ninge, clipa mă doare...*”

Poezia lui Adrian Erbiceanu e învăluită în taină, în doruri ce transpar în boare folclorizantă, în starea eminesciană; de aici și polarizarea atenției către „marea trecere”, cu toate interjecțiile și semnele ei de exclamare. Și poezia sa are: „un nu știu ce, și-un nu știu cum”, adică un farmec aparte. Rătăcitor, el suie din treaptă în treaptă, piramidal. Ajuns în

vârful ultimului modul al coloanei infinite, imaginează o spirală din care năzuiește să cuprindă infinitul, căci asta ne este soarta celor care ne-am născut pe plaiurile lui Eminescu și Brâncuși. Să năzuim mereu spre altceva, tot mai sus, dar care veșnic „va rămânea departe”. Și, conchide poetul în poezia „Mă-ncearcă, uite-așa”: „*Mă-ncearcă, uite-așa, un dor... / ... Și iar mă-ntorc la poarta ta și bat...*” La poarta cui? - ne întrebăm noi, cititorii - LA POARTA POEZIEI!

Volumul **Printre silabe**, prin varietatea, profunzimea și modernitatea materialului expus, este o carte grea de sensuri care ne invită să o citim cu mare atenție.

Cele 60 de poeme cuprinse în acest volum constituie un florilegiu.

Aspect de la lansarea cărții *Printre silabe*, de Adrian Erbiceanu, sâmbătă 21.04.2012, lansare organizată de Asociația Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ), la Centrul Socio-comunitar, 6767 Côte-des-Neiges, Montréal)

Adrian BOTEZ

Ion Luca Caragiale și Loja Iohanică Românească

I. L. Caragiale este membrul Lojei Iohanică Românești¹, a sec. al XIX-lea. Poziția sa în Loja Iohanică Românească este de **intermediaritate**: intermediară între SLAVA-SLAVICI și CREANGĂ-CREANGACOPACULUI PARADISIAC (**Creanga de Aur**). Mai exact, I. L. Caragiale trebuie, prin misiunea (primită și asumată) în cadrul Lojei Iohanice Românești - să producă emergența curenților malefici ai lumii acesteia. Să-i facă evidenți și să-i ofere, astfel, potențelor exorcizatoare ale spiritului uman **vegheor**. El este SPINUL NEGRU (etimologie dată și de Șerban Cioiculescu) - deci, el trebuie să înțeleagă resoriturile oculte prin care Spinul Negru a acceptat rolul de ÎNCORONARE ÎNTRUCALVAR - a lui Iisus Hristos. Asta nu înseamnă că Spinul Negru nu a participat la transfigurarea lumii prin mesajul Golgotei. Dar trebuie să înțeleagă oamenii **din ce cauze oculte** a trebuit să apară și să devină absolut necesar CALVARUL - pentru Mântuire, adică pentru **re-normalizarea** raporturilor dintre

Om și Dumnezeu - dintre omul terestru dinamizat în multiplicitate - și prototipul său etern, imuabil, din Paradis: ADAMPROTOGONOS.

Latura **demonică, luciferică** - forțele care au intervenit în lume pentru a „bruia” raporturile sacre, numite RITUAL - trebuia evidențiată de cineva din cadrul Lojei Iohanice. De aceea, Spinul Negru a trebuit, în proiectul ocult, în virtualitatea sacră a Lojei Iohanice Românești - să primească numele de ION și pe cel de LUCA: adică, de la baza Logosului pur pornind - să se încerce revelarea imaginativ-dinamică a cauzelor degradării Logos-ului, a căderii în deriziune - a DHARMEI cosmice. Și aprofundarea intuitivă a acestor cauze.

Biografiile „personajelor” lumii, cu relevanță de entități spirituale, sunt atât de crunt mistificate și mutilate (și acest lucru se face cu atâta rea-credință, de către ignoranții, furioși pe propria ignoranță, dar obnubiți în propria ignoranță) încât ne sunt cu desăvârșire inutile, atunci când este vorba să explicăm relevanța spirituală a unei personalități, în epoca sa, în cadrul eonului său etc.

În schimb, mai greu de mistificat sunt **operele** acestor personalități. Ele pot fi ascunse, uneori chiar mutilate, cu tendință (căutând a se extirpa tocmai partea cu relevanță spirituală) - dar, de cele mai multe ori, profanii nu se pricep să opereze **cu adevărat** distrugător - pentru că în starea lor de entropie spirituală, le lipsește **discernământul** - atât în rău, cât și în bine.

Spre exemplu, rău-voitorilor, care ar fi vrut să discrediteze și să oculteze relevanța **iohanică-spirituală** a lui I.L.Caragiale, le-a fost imposibil să intuiască importanța următorului text, din schița **Monopol**²:

„Ne-am oprit. Ne pupăm în gondolă ca doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini. Se dă jos încetinel pe trotuarul plin de apă și intră, learcă de ploaie, pe portalul bătrânului său palazzaccio (s.a.)

- Ia sama (îi strig) pe SAN GIOVANNI, PADRONE MIO (s.a.), nobilel meu senior, să nu-ți fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!

El se întoarce, smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă de pe buze și mi-o aruncă magnific din depărtare.”

Celui care ar replica, iritat, că se caută elemente oculte de simbolistică ritualică doar pentru că NOI am vrea să descoperim astfel de elemente, în opera unui scriitor care n-a avut în viața lui habar de astfel de elemente, îi vom răspunde, pe loc, printr-un fragment de schiță (**Tren de plăcere**³), în care numai rău-voitorii de meserie și orbii din naștere nu vor recunoaște viziunea profund ritualică și inițiatică a lui I. L. Caragiale asupra lumii - viziune confruntată (și de aici rezultă punerea în evidență a stării de urgență în care se află azi efectele malefice ale luciferismului asupra Logos-ului cosmic, asupra Dharmei universale - efecte de tip catastrofic, tragic și apocaliptic, având trasă, pe fața amenințător-divină, masca, uneori bonomă, alteori cinică, a comediei) cu rezultatele distructive, din lumea Logos-ului persiflat, persecutat, răstignit, prin lenea spirituală umană. Și chiar dacă „porta-vocea” divinității nu e conștientă de mesaj - mesajul există în sine, în esența lui divină.

„Pentru cine nu e deprins să se cațere pe munți, putând trece ca o capră din valea Prahovei în a Ialomiței, Sinaia nu se poate compara mai nemerit decât cu un stomac: o încăpare mai mult sau mai puțin largă, având două deschizături destul de strâmte. Te-a înghițit odată Sinaia, nu mai poți ieși decât ori pe sus, spre miazănoapte, către Predeal, ori pe jos, spre miazăzi, către Comarnic. Prin urmare, își face d. Georgescu următoarea județioasă socoteală: «Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura.»”.

Capra⁴ este simbolul **Fulgerului și**

Inițierii. Ea este MAMA LUMII PRAKRTI - și, cu ajutorul ei, spiritul poate evolua pe verticala GUNELOR (stărilor spirituale - și calități primordiale): **SATTVA** - albul și strălucirea etherului, **RAJAS** - roșul patimii-pătîmirii întru dinamism, necesar atât vieții biologice, cât și inițierii spirituale, **TAMAS** - negrul pasivității, din zona malefică, a Materiei - borboros.

Saltul inițiativ (pe verticala gunelor) se face dinspre Prahova spre Ialomița (ca **văi-caverne** inițiatice): tracolugul Adrian Bucurescu, în vol. **Dacia secretă**, Arhetip, Buc., 1997 - dă tălmăcirea sacră a etimologiei tracolugice a acestor două toponime:

a - **Prahova** - ar veni de la ARCO-DABARA = CURCUBEUL, ARCUL DE FOC;

b - **Ialomița** - ar veni de la AURU-METTI = DRUMUL CELUI (CEL) STRĂLUCITOR. (op cit., p.18. și op. cit., p. 99).

Inițiatul, deci, trebuie să atingă (prin zbor spiritual inițiativ) **Arcul de Foc** - pentru a se putea înscrie, apoi, pe **Drumul Cel Strălucitor**.

Dar nimeni din „**familia Georgescu**” (derizoriul Sfântului Gheorghe⁵: **O AGIOS GEORGIOS**) nu este reabilitat inițiativ, în vederea zborului spiritual. De aceea, „**familia Georgescu**”, departe de a atinge Arcul de Foc și a se înscrie pe Drumul cel Strălucitor - este silită la închiderea în caverna infernală: **SINAI**-a (stomacul Caprei, având două deschizături la extremele verticale).

Acum, să zicem și că ortografierea noastră **SINAI**-A are rostul ei. Domnitorul Șerban Cantacuzino, unul dintre cei mai străluciți voievozi, din punct de vedere al inițierii spirituale - după ce a făcut drumul (pelerinajul) la Muntele Sinai (și el un **MUNTE AL CAPREI**

- al Saltului Inițiativ - **FULGER**), acolo unde i s-a arătat Dumnezeu-Iehova lui Moise - întors în Țara Românească, a pus să se zidească bisericuță în Munții Rifei - ai lui Orfeu (Munții care nasc Valea Prahovei și o străjuiesc-ocrotesc) - zicându-i **SINAI**A. De la această citorie, ca epifanie românească a miracolului Logosului Revelat pe Muntele Sinai - își ia numele așezarea, știută azi ca „stațiunea” (pasivizarea, obturarea sacră?) Sinaia.

„Înghițirea” e un act ritualic, cu finalitate inițiativă. **Încăperea-stomac** („mai mult sau mai puțin largă”, în funcție de cel înghițit...), ca și **burta** - are semnificația **labirintului infernal**. Labirint care, în mod normal, are funcție inițiativă, pentru cei care au intrat în labirint cu **VOINȚA** de a fi inițiați.

Acești „binevoitori” întru inițiere au două ieșiri-șanse, din labirintul sinait:

a - spre Miazănoapte (Hyperboreea, Zona Ocultă) - numită **PREDEAL** - adică **pe deal** (și, în cartea despre **ION CREANGĂ**, am lămurit că **DEALUL** este al **AUM**-ului, al Vibrației Primordiale-Parașabda-Logos Recuperat, echivalent cu Ființa Recuperată-Adam Protogenos), sau

b - **COMARNIC** (spre Miazăzi, locul luminii profane - marcând ratarea inițierii. **COMARNICUL** înseamnă **COLIBA CIOBANULUI**, Adăpostul **CAȘULUI-LUMINĂ**. E o poliță, o zonă-purgatoriu, pentru cei cu voință de inițiere, dar care n-au acumulat, încă, putință de inițiere.

Și d-l Georgescu trage concluzia logică, având în vedere faptul că el știe despre lipsa de apetență inițiativă a familiei sale (adică, e conștient de dezastrul spiritual în care se complăce degeneratul-profanatul, prin oameni-pământeni, Sfânt Gheorghe):

„Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura”.

Cei degenerați spiritual nu pot căpăta aripi și, deci, nici locuri pe unde să zboare (în traducere: **spații-coridoare inițiatice**). Ei trebuie să rămână, mult și bine, pentru a se supune unei operații de-a dreptul apocaliptice, în **BURTA-STOMAC-SINAI**A. N-au pe unde zbura, căci nu merită, încă, nici **Comarnicul-Purgatoriu** - și, cu atât mai puțin, integrarea în **Parașabda-Dealul AUM**-ului (**PREDEAL**).

Am spus toate acestea, pentru a ne putea întoarce, nestingheriți (prea mult) de cârtitori - la pasajul prim, pe care l-am citat, în deschiderea **PRELIMINARIILOR**, unde vorbeam despre apartenența lui I. L. Caragiale la Loja Iohanică Românească din sec. al XIX-lea.

I. L. Caragiale reconstituie, în plin veac al XIX-lea, atmosfera Evului Mediu venețian („doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini” - 1618-1694) - în care diluviul și-a aflat compensația în **GONDOLA-ARCA-ARC** (spiritual), cu care se țintește în Soare (simbol al Izbăvirii prin Hristos). **ARCA** deci este, ea însăși, un **SÂMBURE** al diluviului - accesoriu. **SÂMBURELE** este grija supremă a **SENIORULUI I. L. Caragiale**, care atrage atenția **AMICULUI X** (interesant: la I. L. Caragiale există, totdeauna, o onomastică a derizoriului, în care/spre care degenerază lumea: Lache, Mache, Mitică etc. - de data aceasta, însă, companionul din **gondola-arcă-sâmbure** este notat cu **CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI**, echivalentă cu inițiala lui Hristos): „Ia sama (...) nobilul meu senior, să nu-ți fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!”

Adică să aibă grijă **SENIORUL X** (Stăpân Spiritual al „**bătrânului palazzaccio**” al lumii) să nu calce în picioare, să nu ascundă **sub talpă**, deci **sub** apele primordiale - **Sâmburele Șansei de Împăcare** (a Omului cu Dumnezeu). Căci sărutul din interiorul sâmburelui-gondolă (arcă) nu este decât emergența-expansiunea spre evidență a împăcării microcosmice, oculte, dintre **NOE**-Omul fenomenal și **AUTORUL DIVIN** al Diluviului-Veneția.

TALPA care ar afunda **SÂMBURELE** - ar fi asimilabilă **TĂLPĂ** IADULUI, borborosului. Traducerea exoterică a textului ar fi: „Stăpâne, scoate de sub talpa TA (care, din **TALPĂ CU CARE CALCĂ** Iisus pre Moarte - se poate transforma în **talpa-temelia borborosului și diluviului fără contenire**) - **SÂMBURELE** - și **LASĂ-L SĂ PLUTEASCĂ PE APE** - pentru a resorbi, treptat, fenomenalul (diluviul) și a se întări în **luz** - lumina secretă divină, sâmburele indestructibil al ființei.

Dacă tot se face trimiterea la Evul Mediu-Renaștere și la Francesco Morosini, - dogele

Sandro Botticelli - Plângerea lui Isus

care, la Naxos (insulă grecească) i-a zdrobit pe turci (demonii întinericului) - să spunem și că SÂMBURELE (miezul migdalei) simbolizează, esoteric, pe MAICA ÎNDURĂRII, a Șansei Soterilogice a Omenirii. Pe Fecioara Maria: „o aureolă în elipsă înconjoară uneori pe Maica Domnului, în reprezentările picturale” (cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, vol. II, p. 304).

Să nu scăpăm din vedere esențialul. Recapitulăm și completăm:

a - e stare de diluviu expiatoriu pentru omenire (migdala este **vulva Yoni**, despre care **Upanishadele** spun că este „*simbolul apelor cosmice și al agitației învârtite a posibilităților infinite ale esențialității*”⁶;

b - diluviul este cauzat, se pare, de degenerarea Logos-ului: Amicul X, la **clătinarea gondolei**-trăsură (Carul Lumii), în stare **dionysiacă**, stâlcește ciudat cuvântul ALCOOL (care, în tradiție alchimică, este identic cu VITRIOL): „**ac'cololului**”. Dar dacă starea dionysiacă este una cu **finalitate soteriologică**, iar AMICUL X (Ciudatul Necunoscut...) nu voia să spună, oare, ALCOOL - ci, prin clătinarea-răsturnarea CARULUI LUMII (ceea ce, pe românește, se cheamă NAȘTERE-RENAȘTERE ÎNȚIATICĂ A LUMII) a vrut să indice PARADISULUI DUMNEZEU - adică, mai „concret”: **ACOLO-AL-LUI?** Oare n-avem dreptul să-l bănuim pe I. L. Caragiale a fi Stăpân Deplin asupra Logos-ului Secret (Ocult, Mască)? Dovezi ale stăpânirii Logos-ului, de către triada Eminescu-Caragiale-Slavici, le avem încă de la ziarul **Timpul**, unde creaseră o **gondolă-arcă** a Logos-ului, o Carte Ocultă a Lumii Românești (cf. cartea noastră anterioară, **Ion Creangă - PARASABDA...**).

c - **Diluviul** este ridicat la rang de OPERAȚIE ARISTOCRATICĂ („Veneția patricienilor”). Și, care, se cuvine să uităm că ALCHIMIA se numește ARTA REGALĂ și CALEA REGALĂ?

d - **VENEȚIA ALCHIMICĂ** (dogele Francesco Morosini a fost el însuși inițiat alchimist, iar victoria de la Naxos a fost o operație alchimică) este transfigurată în MOLDOVA ALCHIMICĂ (doar se știe bine că alchimiștii desființau dimensiunile profane - și re-creau un Centru Spiritual al Lumii: în cartea noastră **Ion Creangă - PARASABDA...** demonstrăm, pe urmele lui VASILE LOVINESCU, faptul că Centrul Spiritual al Lumii, Ierusalimul Ceresc, este MOLDOVA). „Munteanul” I. L. Caragiale nu uită de acest lucru. Dar de unde l-ar ști - dacă n-ar aparține lojei iohanice a AMINULUI (EMINESCU), care este lojă întru LOGOS-ul MOLDAV?

e - Ploaia nu stârnește **neliniști** - ci PACE:

I. L. Caragiale și AMICUL X, situați în gondolă (Trăsura-Car al Lumii, „diminutivată” sacral la nivel de sâmbure-arcă a Lumii) **se sărută**, SUB SEMNUL MASLINULUI și al CUECUBEULUI. Avertimentul esoteric adresat de I. L. Caragiale, Amicului X are drept răspuns: I - **o atitudine magnifică**, II - pe fondul unei sărutări care anulează spațialitatea profană: „**smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă, de pe buze**” - SMULSUL sărutării este SMULGEREA RĂDĂCINII TERESTRE a SĂRUTĂRII - pentru a o reda **unsului-unsurosului** Logos al Buzeilor (Logos al MIRULUI-UNGERE-mirungere). **Magnificiența** este și de Stăpân-Patrician al Carului Lumii-Sâmbure, și de Mag-Stăpân al Secretelor Duble (ale **apelor primordiale** și ale **Sâmburelui Soteriologic Etern**-Prototipul Adam Protogonos).

f - În definitiv, **gondola**, sinecdocă a Carului Lumii, cuprins în vârtejul apelor cosmice, al „**agitației învârtite a posibilităților infinite ale existenței**” - este și sinecdocă a LOJEI SPIRITUALE IOHANICE. Dar, atunci, de ce sunt doar DOI în gondolă-arcă - și nu 3+1 (Maestrul+Ucenicii)? Pentru că, pur și simplu, Amicul X (Ciudatul necunoscut, purtând inițiala grecească a lui Hristos) îi conține, rezumativ, pe Maestrul Amin, pe ION-ul Orfeu al Crengii de Aur și pe Slava-Slavici al Topicii Cosmice. A rămas, ca o contrapondere a treimii benefice - I. L. Caragiale, **agentul de relevanță a maleficului din lume**. **Dualitatea** sacră din gondolă este una **compensatorie**, iar nu exhaustivitate cosmică.

g - În fine, să marcăm lucrul cel mai important, cauza pentru care am deschis discuția despre apartenența lui I. L. Caragiale la Loja Iohanică Românească: în acest final de schiță, doar trei elemente lingvistice sunt subliniate de I. L. Caragiale, prin **italice** (ca formă, dar două dintre ele și ca LIMBĂ...) - și toate trei țin de sacralitate:

I - „**ac'cololului**” - pe care noi l-am descifrat în chip de mesaj al lui Dionysos-Orfeu-Iisus: ACOLO-AL-LUI=PARADISUL;

II - „**bătrânul său palazzaccio**” - Palatul Mic - pentru că e văzut din perspectivă umană - iar omul e departe de a fi izbăvit și, deci, vede Paradisul Mic-Departe, ca perspectivă. CEL BĂTRÂN, de deasupra Diluviului - rămânând, mereu - Paradisul...

III - „**Pe San Giovanni, padrone mio!**” - „**Pe Sfântul Ioan, patronul meu!**” (= Sfântul sub a cărui ocrotire stau și cu care mă identifice). Într-un moment sacral, într-un spațiu sacral - și numele trebuie să-și reveleze sacralitatea: **ION** (Luca Caragiale) este, de fapt, **Sacru ION**, al **sacrei Loje a lui ION** - Loja Iohanică Românească, fixată (sacral!) în Nordul Moldovei (al Împărăției Verzi, a Paraschevei-Venus - HIPERBOREEA).

*

Dar I. L. Caragiale și-a mai marcat (într-un fel esențial - diferit ca expresie) **transpersonalitatea onomastică**: prin cristicul personaj ION, din drama **Năpasta** - unică dramă, unic personaj-misteriu al transcenderii, sub masca sacră a **Nebuniei**.

Este evidentă confruntarea dintre preceptele **Vechiului Testament** - și cele ale **Noului Testament**, soluționarea stării conflictuale și restabilirea DHARMEI COSMICE realizându-se prin emergența preceptelor **Noului Testament**:

a - se confruntă **legea talionului**, manifestă și exprimată la nivelul principiului feminin acționând în piesă (Anca), dar consimțită, în mod tacit, și de elemente din cadrul expresiei umane a principiului masculine (Dragomir, Gheorghe) - cu **hristicul auto-sacrificial** al lui ION. Anca, total opacă la semnificația profundă, revelatoare de esență, a gestului autosacrificial al lui ION - îi șoptește „**răspicat**” lui Dragomir cel arestat prin NĂPĂSTUIRE: „*Dragomire, uită-te la mine (el o privește) - pentru faptă răsplătit și năpastă pentru năpastă!*” Ca și pentru farisei și saducheii, epifania lui Iisus Hristos nu are relevanță pentru cei înrâncenați asupra unui principiu al JUSTIȚIEI foarte strâmt înțeles - încorsetat de o logică sălbatică, joasă, meschină. JUSTIȚIA, neechilibrată de MIZERICORDIE - naște mari bulversări în cosmosul interior al personajelor (fixații, coșmaruri, stări onirice etc.). Dragomir acceptă și „**achiesează**” și el la principiul Justiției Implacabile și fără dubletul armonizator, esențial - al împăcării prin POCĂINȚĂ (aspect esențial al MIZERICORDIEI divine): el așteaptă, sub un chip sau altul, plata brutală, concret-materială, pentru uciderea rivalului în dragoste - DUMITRU CIREZARUL. Iar Dumitru, la rândul său, intră în profundă stare de complicitate cu asasinul - prin mușcarea/muscătura brațului lui Dragomir - un fel de **euharistie inversă** - în care, în loc să se împărtășească din harul ceresc, prin Duh Dumnezeiesc - îi înseamnă pe cei doi cu semnul Veșnicei Dihonii, cu semnele distinctivă, pentru istoria umanității întregi - ale lui CAIN, respectiv ABEL.

b - ION apare ca NEBUNUL - cel care nu e situat în ordinea „**firescului**” (veterotestamentar) uman. Picat din alte sfere, din alte rânduiri. Și Iisus e categorisit de Ponțiu Pilat drept „**slab la minte**”. Căci așa-zisa „normalitate” umană nu poate accepta ek-stasis-ul, „ieșirea din pielea” umană, și situarea în trans-personalitate - ca pe ceva firesc, chiar necesar. ION vine cu două mituri fundamentale:

I - MITUL BORBOROS-ULUI, prăpastia

Gheenei (Prakrti) eterne: „Măi! ...este la noi o ocnă părăsită... În fund e o baltă neagră... Dacă arunci o piatră-n fund, numa, de departe, din inima pământului, începe să auie, și auie tot mereu, și tocm-a doua zi tace, când zice Maica Domnului: destul.” Această baltă, însă, ca o expresie a NADIRULUI AXEI POLARE COSMICE - este doar pentru ilustrarea noțiunii de CĂDERE LUCIFERICĂ, de cădere fără pocăință. Îi spune ION lui DRAGOMIR, în primă instanță, sub șocul aflării vinovatului (ADE-VĂRAT!) de crimă: „Tu...ești dracul! Dacă tu ești dracul, de ce nu te duci să stai în balta unde te-a gonit Maica Domnului? ...or de ce nu mergi pe pustii locuri? Or de ce nut e întorci în fundul iadului? De ce?” Ultimul DE CE? - este sinteza dharmei cosmice: lumea este echilibrată polar prin situarea la ZENITUL FIINȚEI - ARBORE SEPHIROTIC, a **Cununii de Spini a Autosacrificiului** (ION își pipăie mereu CAPUL - care-l doare - de fapt, se încredințează permanent de persistența semnului misiunii sale autosacrificiale: CUNUNA DE SPINI de pe cap, **Cercul Larg** (nu „Cel Strâmt!”) al înțelegerii semnificațiilor Arborelui Sephirot - Arborelui Cosmic al Vieții Spirituale) - și, la NADIR, de prezența **triadei demonice** (care trebuie supusă operației alchimice de transfigurare spirituală): **Borboros** (balta neagră)-**Pustiu** (pustiirea de conștiință asupra lui Dumnezeu cel Viu) - **Fundul Iadului** (punctul de unde, prin transfigurare spirituală, urmează, cu necesitate, URCAREA PRIN FÂNTÂNA CU APĂ VIE, la Lumina Feței lui Dumnezeu).

II - În faza a doua a discursului său către Dragomir, ION dezvoltă MITUL AUTOSACRIFICIULUI NECESAR (pentru transfigurarea lumii): îi spune lui Dragomir despre cel care a păcătuit maxim, ucigându-și tatăl

și băgându-l, „cu năpastă”, la ocnă, pe fratele său. Dar ucigașul a înțeles misterul MIZERICORDIEI DIVINE ȘI MISTERUL EUHARISTIEI: 1 - „Vezi ce l-a învățat pe el Maica Domnului, să vie la ocnă și să spuie: eu am răpus pe taica, lui neica să-i dați drumul, că nu e vinovat” - și, despre același⁸: „E unul la noi la ocnă...Ce om bun, vere! Cum mă miluiește el pe mine: mă-nâncă numai o fărâmiță și tainul lui mi-l dă mie!”

Euharistia ucigașului și falsului ucigaș, punerea în comun a PĂINII VIEȚII SPIRITUALE (veșnice) - se produce în contextul STĂRII DE FOAME PERMANENTĂ a lui ION. Este foamea de DHARMA, de armonizare, a ARBORELUI SEPHIROTH - prin echilibrare simultană, miraculoasă, a talerului JUSTIȚIEI cu cel al MIZERICORDIEI. Cum? Prin pocăință. Atunci când se va autosacrifica, eventrându-se, aruncând din el labirintul infernal - măruntaiele - și, el va da CĂINELUI FENRIR - transfiguratorul în noitorul lumilor, FOAMEA i se va stinge: va apărea SETEA (aceeași cu a lui Iisus pe Crucea Golgotică) de se reintegra mai degrabă planului celest.

Iată cât de convingător și în spirit cristic îi vorbește, acum, după parabola cu ucigașul pocăit și euharistic, ION lui Dragomir⁹: „- Vezi... Tu la ce n-ai venit să spui cum că Ion nu-i vinovat... Pe Ion l-ai bătut în cap degeaba... Luați-mă pe mine. Ce-am avut eu cu Dumitru e altă socoteală, dar pe Ion lăsați-l, săracul(cu obidă adâncă) și Ion s-ar fi rugat la Maica Domnului buna pentru păcatele tale... Vezi!... Vezi...”

Această repetiție, cu dublă valoare (interrogativă și imperativă) a verbului **vederii** - se referă la necesitatea revelației MIZERICORDIEI - a **veveriței Maica Domnului**. Căci fără Mizericordia-Maica Domnului nu se

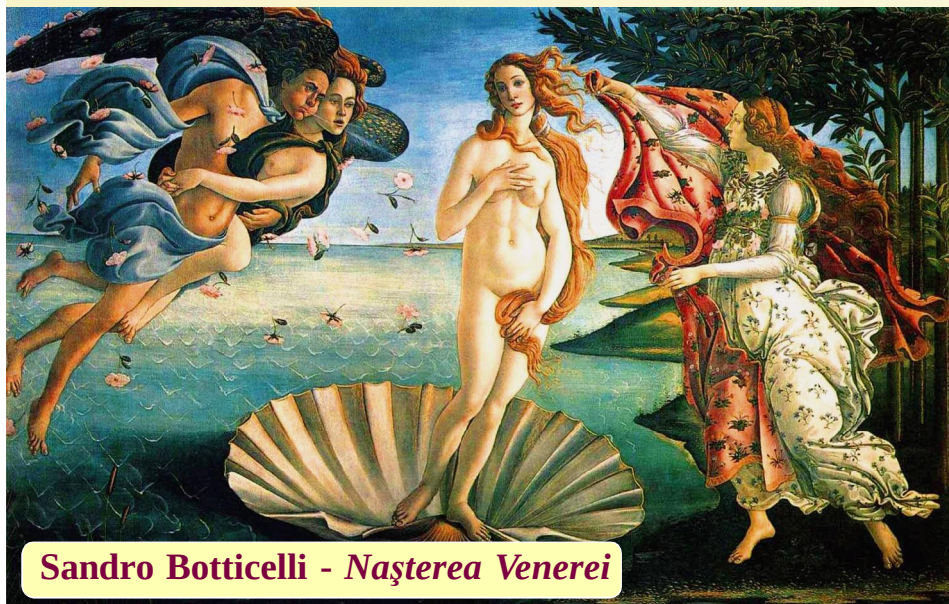
poate elibera omul de păcat, nu se poate sui, înapoi la zenitul divin, prin SALTURILE DIN CREANGĂ. ÎN CREANGĂ (simbolizând treptele inițiatice)¹⁰: „Pe urmă, vere, m-am dus la fântâna de sub deal și am pus do-nițele jos... Ei! era frumos și cald” etc.

Moartea lui Ion este, în fapt, atât revelarea Zenitului Mizericordiei Marianice - cât și șansa, oferită cuplului uman degenerat (Adam-Eva, degradați la Dragomir-Anca) de a înțelege sensul mizericordiei, pocăinței, mântuirii¹¹: „- Uite veverița!... colo sus... pe cracă (CREANGA DE AUR!)...uite-o! (Vrea să se închine și-i cade mâna - în extazul suprem) Maica Domnului! tu ești? tu mă chemi? ... stai, că viu!... (Expiră)”.

Imaginea-simbol a **crăcii-creangă** trădează inițierea lui I. L. Caragiale în Loja Iohanică, în care Ioan al Inimii era ION Creangă, în consubstanțialitate spirituală cu AMINUL-Maestrul) - Eminescu-Lojei Iohanice. Să se observe și că semnul CRUCII este abandonat în favoarea extazului - sau, mai exact, **înglobat sintetic în starea de extaz** - viziune-transcendence a/n nadir(ului). Practic, ION Creangă și Aminul Lojei Iohanice sunt urmașii acelei **COLLEGIA FABRORUM**, despre care vorbește V. LOVINESCU¹² - organizație secretă a „**lucrătorilor spirituali**”, care avea drept scop armonizarea reciproc-integrativă, a simbolurilor credinței vechi cu simbolurile credinței noi.

Tragedia (aparent - „**drama**”!) lui ION din **NĂPASTA** este tragedia existenței atât individuale (I. L. Caragiale), cât și a Lojei Iohanice Românești, din sec. al XIX-lea: oamenii nu înțeleg sensul autosacrificiului hristic - îl blochează pe Ion-Hristosul în FÂNTÂNA DINTRE LUMI (Cer-Pământ) - și se blochează și pe ei în borboros, în balta neagră a iadului, pe care-l întrețin cu o anumită savoare perversă. Orbul Dragomir începe, după litania de tip evanghelic a lui ION, să lumineze **beciul** propriei ființe, parcă încercând să pipăie ușorii Porții Mântuirii. Dar în Poartă stă, neânduplecată, veterotestamentara ANCA, blocată pe talerul JUSTIȚIEI. Această blocare, fără perspectiva MIZERICORDIEI - va transforma JUSTIȚIA în NĂPASTĂ - iar **năpasta** într-un șir fără capăt al **năpastelor**. Nimic nu poate fi vindecat prin unilateralitatea tratamentului: dacă vindeci doar trupul, rădăcina spirituală a bolii înmulțește (aparent miraculos) atât rădăcinile, cât și bolile.

ION e aruncat în PUȚUL PĂRĂSIT (părăsit de înțelegerea uman-spirituală) - și totuși, efectul gestului autosacrificial se răsfânge, în pofida obnubilării într-un rău a cuplului adamic degradat - peste lume: **Moartea**

Sandro Botticelli - Nașterea Venerei

sa dezlănțuie ZORII, RUGĂCIUNEA COSMICĂ (UTRENIA) și CLOPOTELE. Anca numește **noroc** această aparență coincidență între moartea autosacrificială a lui ION - și utrenia cu bătăi de clopot. Nu: este DHARMA - legea cosmică a echilibrului, care se impune, peste ambițiile și întunecările demonice ale microcosmosului uman¹³: „Toacă de utrenie... Ai avut încăi noroc de moarte, Ioane, îți trage clopotele ca la toți creștinii!”

Anca n-a perceput miracolul: CUȚITUL din mâna lui Ion este, de fapt, CRUCEA GOLGOTICĂ - Aborele Sephiroth și Axul Balanței-THULE. Căci Ion nu se sinucide, la modul profan-ordinar - ci face gestul măreț al autosacrificiului pentru deblocarea DHARMEI cosmice: el vine din MUNTE (OCNA GOLGOTICĂ) și se întoarce în MUNTE (VÂRFUL COPACULUI COSMIC, ULTIMA CRACĂ A VEVERIȚEI-MAICA DOMNULUI)¹⁴: „Nu puneți mâna!... Să nu dați!... Ion a murit! (se smucește și le scapă, se repede la tarabă, ia un cuțit mare și ridicându-l în sus măreț:) Nu puneți mâna!... Ion merge la Maica Domnului (...) (Ion cu figura radioasă, reapare ținând în sus cuțitul plin de sânge, face doi pași și se prăbușește, amândoi se reped la el și-l ridică)”.

Traducerea exoterică a scenei esoterice, pe trei sferturi mute, jucată ca MISTERIU, iar nu ca simplă piesă de teatru: „Să nu pună mâna nimeni dintre spurcați, să nu spurce jertfa supremă. Eu mă ridic spre măreția Mea - care este măreția Spiritului Transpersonal, Divin. Ființa umană trebuie să fie renăscută de Pântecul Sfânt al Maicii Domnului, pentru a putea căpăta viziunea divină și a putea atinge cu mâna pe Dumnezeu. Sângele Crucii și Sângele Meu sunt una - și scăldați veți fi în acest sânge, chiar împotriva voinței voastre. Eu fac doi pași, în calitate de călăuză divină - oameni orbiți de patimă, faceți-l pe-al treilea, ca să renașteți puri.”

MĂREȚIA, IRADIEREA LUMINII FEȚEI, EXTAZUL SUPREM pe care le arată exprimă ființa ION-ului - fac din el o hieroglifă cristică, iar din piesă un misteriu al mântuirii omenirii, prin depășirea atitudinii primitive, involutiv-spirituale, a veterotestamentarismului. De ce a scris I. L. Caragiale această piesă? Probabil pentru că ea, și nu altă piesă - nu este teatru, ci este BULETINUL IDENTITĂȚII SPIRITUALE ALUI I. L. Caragiale. Căci I. L. Caragiale este ION Nebunul - adică cel ce **cunoaște dharma** și, chiar dacă vine în casa omului, degradată până la casa-borboros - are tăria să privească borborosul și să vadă dincolo de borboros. Așa, doar, se ex-

plică diferența între **intoleranța știutorului și revelatorului încălcărilor dharmei** (cf. și intoleranța lui ION din povestirea **Ion...**) - scriitorul I. L. Caragiale - și toleranța, aproape excesivă, exprimată (față de lumea lui alde Dragomir sau Anca) de către omul - I. L. Caragiale (inițiatul Lojei Iohanice Românești) - exprimată în scrisorile către Al. Vlahuță, unul dintre prietenii cu care a întreținut o corespondență relativ abundentă.

Doar un membru al **Lojei Iohanice Românești** poate avea o atât de **sintetică** și, în același timp, aparent antitetică (dichotomică) viziune asupra lumii. O viziune care trădează SCHIZOFRENIA SACRĂ, de care suferă orice iluminat spiritual, inițiat. Dar, mai cu seamă, cel care a avut, poate, cea mai ingrată misiune: de a înregistra, analiza, condamna, prin opera-Logos - încălcările dharmei cosmice de către poporul român - pentru ca, apoi, cu concursul tuturor membrilor Lojei Iohanice Românești (inclusiv el însuși, I. L. Caragiale), să producă **Yantrele** (gesturile rituale) și **Mantrele** (vibrațiile rituale, restauratoare ale AUM-ului) necesare **actului soteriologic**, exercitat asupra Neamului Românesc. Să păstreze, în Neamul Românesc, forța „limpezitoare” a CREDINȚEI¹⁵: „Frate

Vlahuță, în vremea asta așa de tulbure, de acră și de lipsită de orice credință, rostul literaților ar fi, cred eu, s-o limpezească și să-i inspire un pic de credință” (s.n.).

¹ Cf. R. Guénon, **Simboluri ale Științei Sacre**, Humanitas, Buc., 1997, p. 241: „Moștenirea vechilor Collegia Fabrorum a fost transmisă cu exactitate corporațiilor care, de-a lungul întregului Ev Mediu, au păstrat același caracter inițiat, și mai ales corporației constructorilor; aceasta a avut în mod natural ca patroni pe cei Doi Sfinți Ioani (Botezătorul și Evanghelistul), de aici venind expresia binecunoscută de LOJĂ A SFÂNTULUI IOAN, care a fost păstrată de masonerie (...). LOJA SFÂNTULUI IOAN, deși nu este asimilată simbolic grotei, nu reprezintă mai puțin, ca și aceasta din urmă, o figură a «cosmosului»; descrierea dimensiunilor sale este deosebit de clară, în această privință: lungimea ei este «de la răsărit la apus», lărgimea sa «de la miazăzi la miază-noapte», înălțimea sa «de la pământ la cer» (sau până la al 7-lea cer!), iar adâncimea sa «de la suprafața pământului până în centrul său».”

„(...) Neamul Românesc, cel puțin în secolul al XIX-lea (dar noi știm, secret, că, sub alte nume de stare civilă, «faptul» sacru călătorește, sfidând istoria, din secole anterioare, în secole ulterioare secolului XIX) - și-a consacrat ocult o LOJĂ IOHANICĂ, pe care toată lumea a privit-o și încă o privește, fără s-o vadă. V. Lovinescu spune clar, definitiv, numele MAESTRULUI lojei, în lucrarea sa O ICOANĂ CREȘTINĂ PE COLUMNA TRAIANĂ (glose asupra melancoliei) - Cartea Românească, Colecția Gnosis, 1996, p. 109: «Menționez un fapt semnificativ, pentru acela care nu crede în hazard. NUMELE LUI EMINESCU ESTE AMIN» (s.n.). Relațiile lui Amin-Eminescu sunt «la vedere», emergente, știute «de toată lumea» - cu TREI IOANI: ION Creangă, ION Luca Caragiale și IOAN Slavici” - cf. Adrian Botez, Loja Iohanică Românească, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006.

² Cf. I. L. Caragiale, vol. **Temă și variațiuni - Momente. Schițe. Amintiri**, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 292.

³ Cf. op. cit., p. 179

⁴ Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, **Dicționar de simboluri**, vol. I, pp. 246-247.

⁵ Cf. A. Bucurescu, **Dacia magică**, Arhetip, Buc., 1998, p. 131.

⁶ Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op.cit., vol. II, p.304.

⁷ Cf. I. L. Caragiale, **Teatru**, Ed. Facla, Timișoara, 1983, p. 220.

⁸ Cf. I. L. Caragiale, op. cit., p. 221.

⁹ Idem, pp. 221-222.

¹⁰ Idem, p. 218.

¹¹ Idem, p. 224.

¹² Cf. V. Lovinescu, **O icoană creștină, pe Columna Traiană**, Gnosis - Cartea Românească, Buc., 1996.

¹³ Cf. I. L. Caragiale, **Teatru**, Facla, Timișoara, 1983, p. 225.

¹⁴ Idem, p. 224.

¹⁵ Cf. I. L. Caragiale, **Opere**, vol. IV, **Publicistică**, EPL, Buc., 1965, p. 466.

Filippino Lippi - Sf. Ieremia

Florin AGAFIȚEI

20 de ani de la dispariția Amitei Bhose

Un exemplu de modestie și demnitate

Anul acesta, în toamnă, se vor împlini două decenii de la dispariția **Amitei Bhose**, cunoscută în România prin activitatea livrescă și universitară, dar mai ales ca personalitate care a pus în lumină relația *Occident-Orient*, prin intermediul culturii și civilizației române, în general, prin creația eminesciană, în mod special.

Unii s-ar putea întreba, pe bună dreptate, ce grabă ne-a îndemnat să amintim - cu câteva luni mai devreme - tristul eveniment al trecerii în altă dimensiune, a celei care a purtat numele *Amita Bhose*.

Mărturisim: nu avem la îndemână, în acest sens, un argument care să producă depline satisfacții.

De ajuns să spunem că, într-una din zilele din urmă, răsfoind volumul intitulat „*Eminescu*” - ediție îngrijită de Mihai Dască și

Carmen Mușat-Coman, din anul 2001 - reciteam cu și mai multă atenție cuvântul introductiv; faptul ne-a redeșteptat idei, constatări mai vechi, trăiri pe care le considerasem demult consumate; nu în ultimul rând, se adăuga amintirilor plăcute, redescoperirea unei păguboase „*tradiții*” în ceea ce ne privește pe noi, românii, când este vorba să ne raportăm la intelectuali, în general, la cei de mare valoare, în mod special. Ne vom lămuri mai departe.

Sub titlul, „*Amita Bhose - o nobilă prietenă*”, Zoe Dumitrescu-Bușulenga afirma, în loc de introducere, în cartea sus-amintită: „*În lunga, foarte lunga mea carieră universitară, întâlnirea cu mult regretata Amita Bhose a constituit un moment cu totul singular. Începând de la prezența ei ușor exotice, de la silueta grațioasă și mișcările delicate, dar sigure, până la ochii vii, pătrunzători, și glasul cu modulații muzicale întrerupte din când în când de un hohot de râs care avea și o imperceptibilă ironie, Amita sugera de la început o personalitate puternică, în ciuda fragilității ei*”.

Că acesta e adevărul, Amita Bhose o arată prin însăși existența ei - indubitabil - derulată, mai cu seamă, sub cerul României, țara pe care a iubit-o atât de mult și care a determinat-o să-și părăsească patria natală - India - după două vizite făcute aici. Vizitele i-au prilejuit întâlnirea cu Eminescu, iar iubirea față de opera acestuia a fost decisivă în a o convinge că, alegerea făcută, de a se despărți decisiv de verdele Bengalului, se anunța de bun augur. De fapt, chiar înainte de plecarea din India, Amita încercase să traducă versuri aparținând lui Eminescu, în bengali; aprofundarea și apoi recunoașterea valorii scrierilor sale cu privire la anumite creații din opera lui Eminescu, se va împlini însă, pe pământ românesc.

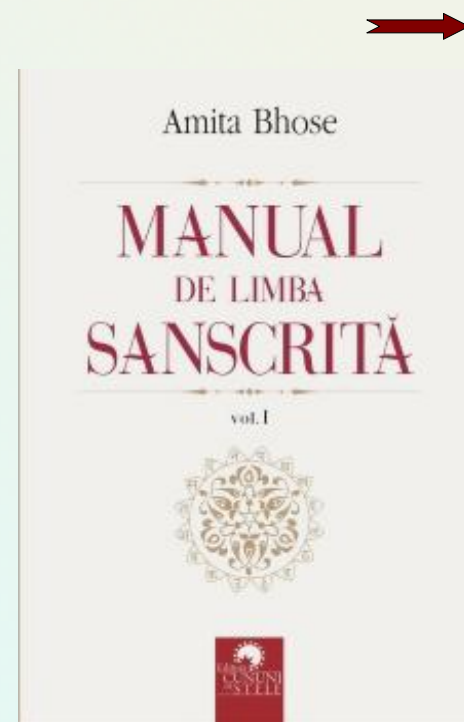
Amita dorea să arate românilor India - cu întregul ei tezaur de cultură și civilizație - așa cum o văzuse Eminescu, o percepute și și-o însușise poetul.

Sosită în România, își face destui prieteni; din cercul celor apropiați, în afară de Zoe Dumitrescu-Bușulenga, director, în acea vreme - e vorba de anii ce au urmat lui 1971! - al *Institutului de Istorie și Teorie Literară „G.Călinescu”*, se mai aflau Cicerone Poghirc și Sergiu Al-George.

Sunt cei care o vor sprijini, când anumite cercuri de interese sau, pur și simplu, de ignoranți, îi vor face viața din ce în ce mai grea, deși, la un moment dat, în 1977 solicitase cetățenia română, act de „*supremă considerație și iubire față de țara care o primise*” (conform Bușulenga) inițial cu brațele deschise.

Amita Bhose

Vor fi necesari doi ani ca să primească cetățenia din partea statului român, perioadă în care a fost urmărită, suspectată de diverse interese. Într-un târziu, primește un „*post de suplinitor, în cadrul Universității București, unde va preda limba sanskrită și bengali*” (Idem). Lucrează intens la teza sa de doctorat, „*Eminescu și India*”, dar face traduceri și din Marin Sorescu.

Se refugiază în spațiul spiritual românesc, dorind să afle „*un ungher de afecțiune în sânul poporului român*”, după ce ultima legătură cu India - prin tatăl său - dispare, urmare a morții acestuia, după cum ea însăși recunoștea.

Ceea ce realiza Amita Bhowse, se situa pe aceleași coordonate de gândire, simțire, creație cu anumite scrieri ale lui Sergiu Al-Ghorge, căci ambii, fiecare în felul său propriu, caracteristic, aveau să deschidă drumuri necunoscute până atunci în cultura română, menite a lumina aparte legăturile ascunse-n timp, dintre spiritualitatea indiană și cea din arealul românesc.

Amita se găsește, la un moment dat, printre specialiștii ce lucrează colectiv la editarea operei lui Mihai Eminescu; în această calitate, între altele, se ocupă cu traducerea și adnotarea „*Gramaticii sanskrite mici*”, al cărei autor era Fr. Bopp, lucrare, după cum se cunoaște, tradusă de Eminescu, dar aflată, la acea vreme, în stare de manuscris. Face efortul îndelungat - e vorba de ani de zile - de a translitera textul sanskrit al gramaticii, folosind caracterele latine; muncă epuizantă, dar susținută de pasiunea pentru Eminescu și India, deopotrivă.

Nu știm dacă altcineva s-ar fi încumetat la un asemenea travaliu, de înțelegere corectă a textului sanskrit, și de redare a sa în limba română, recuperând astfel, o parte din munca ce conturează un capitol deosebit al preocupărilor poetului: cunoașterea limbii sanskrite, condiție de accesului spre arhaica gândire indiană.

Dincolo de activitatea livrescă, de cercetare, Amita avea și o activă viață socială, nu puține fiind întâlnirile organizate la Ambasada Indiei din București, unde erau invitați românii, ca să intre pe viu în contact cu obiceiurile, tradiția diferitelor regiuni din vasta Bharatya, prin intermediul spectacolelor organizate, seratorilor, când se recrea atmosfera indiană, fie și numai pentru câteva zeci de minute.

Zoe Dumitrescu-Bușulenga își amintește din nou: „*Îmbrăcată în sari-urile sale de o nobilă eleganță, ca și cum s-ar fi pregătit pentru a oficia pe altarul artei, ea ardea bețișoare de santal, creând în sală o aură parfumată, potrivită deopotrivă poeziei,*

muzicii, dansului teatrului”.

Amita se stabilise în România cu toată inima, reînfrunzând o stare de entuziasm în jurul lui Eminescu și operei sale.

Amita percepea aparte mesajele unui întârziat *rishi*, după cum ea însăși îl numea pe Eminescu și le retransmitea poporului român, într-un timp când acesta avea nevoie, mai mult ca oricând, de perspectiva filosofică asupra vieții, de înțelegerea că totul este efemer în arealul lumii subsolare, dar și că există, totodată, posibilitatea evadării din cercul limitat, mundan, prin credință, perseverență, deosebită abnegație.

Va trata - din opera eminesciană - chestiuni precum „*India în conștiința lui Eminescu*”, „*Ecouri din Kalidasa*”, „*Întâlnirea cu buddhismul*”, „*Trecerea la Vede*”, „*Eminescu și limba sanskrită*”, cu o introducere în „*Cabala limbii sanskrite*”, raportul dintre creația „*Luceafărul*” și „*Usanas-Kay Us*”, ideea de „*repaos*”, „*haos*”, „*cosmologie*”, „*cosmogonie*”; nu în ultimul rând, va descoperi „*ritmul*” din versurile poetului, ritm aflat în consonanță cu modalitatea de cugitare indiană, conform căreia, lumea este și ritm, nu doar creație, distrugere...

Susținând comunicări științifice în diferite instituții de prestigiu din România, invitată la congresele traducătorilor, derulându-și activitatea universitară cu mare conștiințiozitate, Amita Bhowse aborda chestiuni subtile din creația eminesciană, precum „*mitologia și filosofia indiană în opera Sârmanul Dionis*”, legătura dintre „*gândirea lui Buddha și creațiile lui Eminescu și R. Tagore*”, posibilă ultimă pasiune a poetului, care ar fi fost India, ce întreaga, astfel, un cerc miraculos, pornit în anii tinereții de către poet, prin pașii făcuți către cunoașterea istoriei „*bătrânei*” (conform Fl. Paraschiv) Indiei.

Pe unde ajungea, Amita insufla celor din jur o deosebită atmosferă de viață și lucru, de prietenie și adevăr, într-o țară care intrase, din anii 1980, accentuat, sub spectrul neguros al dictaturii ceaușiste.

În loc să aibă grijă de un asemenea om, să-i sprijine demersurile științifice, să-i faciliteze calea, menită a pune în lumina cu-

noașterii raportul dintre două lumi depărtate în spațiu, dar atât de apropiate în spirit, statul român - prin câțiva reprezentanți, incapabili de a vedea dincolo de invidia lor proprie, de măruntele realizări personale - s-a „strădui” din răspuțeri să-i facă viața Amitei un ade-vărat calvar; de parcă ar fi trebuit să ispășească o vină, să suporte o pedeapsă.

Mai presus de toate, instrumentele prin care acționa Karma asupra Amitei, s-au vrut a fi din spațiul românesc. Principiul dur, transcendent, nu lăsa loc unei alte variante.

Amita era condamnată, fără vină, la o viață presărată cu umiliri, „hărțuiri”, dureri sufletești, ce aveau să-și pună, în cele din urmă, nefasta amprentă asupra propriei sănătăți și vieți; cităm, din nou, din Bușulenga: „*Din 1986 au început hărțuierile; ba se încearcă retrogradarea de la postul de lector la cel de asistent, ba, în 1989, se dă cursului ei statutul de facultativ - cursul de sanskrită și bengali - în vreme ce cursul de hindi rămânea obligatoriu, dar fără a avea cadru didactic de specialitate. La sfârșitul anului 1989, postul i-a fost desființat, în ciuda memoriilor sale la conducerea Universității - din București, n.ns.! - și a Ministerului Învățământului (...). Și ca să-și poată câștiga totuși existența, această intelectuală de înaltă calitate care nu mai avea alt mijloc de subzistență a cerut transferarea la Institutul de Etnografie și Folclor al Academiei Române, instituție al cărei președinte fiind, i-am aprobat-o în 1991. După o călătorie în India, pentru adunarea de material, a revenit în România. Se strânseseră prea multe suferințe, prea multe umiliri în sufletul ei mare, și trupul i-a cedat. Ficatul bolnav a necesitat o operație care, nereușită, pune capăt nobilei și chinuitei vieți a Amitei Bhowse, la 24 octombrie 1992*”.

Nu mai Dumnezeu poate să-i mai înțeleagă pe aceia dintre noi care fac rău, când li se face bine!

Un gând pios, deopotrivă, îndreptăm către sufletul Amitei Bhowse, cea care a încercat și reușit, în mare măsură, să ofere o altă culoare relațiilor interumane, fiind exemplu de modestie și demnitate pentru concetățenii ei, românii.

Sandro Botticelli - Marte și Venus

George BACIU

Cu gându-n buzunar

*
Aud frumusețea ta
în pivnițele gândului.
Un sfert din mine o cântă,
restul e un nimic obosit și leneș
prevăzut în curiozitatea
oglinzii care te privește.

*
Crucea de la margine drumului
seamănă cu tine:
cântec fără cuvinte.

*
Stau în genunchi,
mă uit în mine,
văd buzele inimii
sărutând povara dimineții
din plânsul tăcerii
cu care mă strigi.

*
Cad în vis.
La o azvârlitură de sânul tău
atârnat în sughitul inimii.

*
Nu mă-mbrățișa, că sunt orb,
trăiesc la subsol murdar de finit
și număr rănile ostașului ce sunt
între cer și pământ,
în Dumnezeu proptit
de iubire-mbătat,
de moarte curtat.

*
Umbra ta e cât o petală
căzută pe ochiul rădăcinii
cu care mă pipăi.

*
Cheamă-mă încet și tandru
cu numele de alaltăieri,
cu amurgul de ieri,
cu zvonul pământului neliniștit
pe crucea de gând răstignit.

*
Aș fi vrut să te strâng în brațe,
Indiferent, ca o lacrimă de post,
făcând mătăanii în fiecare dimineață
cu chip de prescură.

*
Dragostea mea te ține în dinți
în mansarda inimii.
Sufletul își piaptână părul
ca o ploaie cu oasele în buzunar.

*
Te doare râul ca o lacrimă atârnată
în oftatul norilor închiși în prăvălia
de la marginea zăvoifului.

*
Inima ierbii mă strângea de mână.
Suferea de dorul coasei
ce-și scărpină spinarea
în talpa dimineții cu gâfâit de rouă.

**Domenico Ghirlandaio -
Adorația magilor**

*
Copacul acela cu emoții impertinente
era acuzatul care violase poteca
ce ducea frunzele în sanatoriul toamnei.

*
Zilele cu ochii albaștri
ascultau vântul strivindu-și aripile
în acoperișul caselor cu buze de șindrilă.

*
Secera lunii tăia șoaptele stelelor
rămase văduve în iatacul
cu povești de adormit copaci.

*
Nu mă mir că nu mă iubești.
Am un loc gol în inimă
unde seara năvălește mirosul tău
de fântână cu apa lovită de buze.

*
Văd întunericul trăgând draperia
peste șoapta sânilor tăi
cu care-mi liniștești visele
de pe noptiera inimii.

*
Dacă eram apă
îmi așezam izvorul sub obrazul tălpii,
ca iarba să-mi ștergă lacrima
cu buzele.

*
Îmi trec o mână prin părul copacilor.
Parcă sunt eu istovit de tusea toamnei.

*
Te-am luat în brațe și m-am privit.
Era *Pieta* lui Michelangelo.

*
Trupul mi se copilărea
sub pardesiul privirii tale albastre.
Oasele vântului învățau să cânte dimineața
mahmură de bătrânețe.

Doina Drăguț – în ANTOLOGIA de poezie româno-albaneză Gustul nerăbdării / Shija e padurimit

Doina Drăguț (publicist, prozator, critic literar, poet, redactor-șef al prestigioasei reviste literare *Constelații diamantane* - lunară, online) își face tot mai des prezența în lumea literară din România și nu numai. Scriitorii olteni sunt reprezentați onorabil de Doina Drăguț.

Liga Scriitorilor Români de pretutindeni devine tot mai activă literar prin revistele care sunt editate sub egida LSR, *Constelații diamantane*, având un loc fruntaș. Diploma VIRTUTEALITERARĂ, acordată celor trei piloni de bază ai revistei, fondatori, unul dintre aceștia fiind Doina Drăguț, ca redactor-șef al revistei, s-a meritat din plin. Cu dăruire și talent, Doina Drăguț ni se dezvăluie ca un om de litere complet, deși pregătirea sa superioară este în matematică-informatică.

Talentul și pasiunea Doinei Drăguț pentru scris își spun cuvântul. Aceste calități au determinat editorul *Antologiei de poezie bilingve româno-albaneză*, în persoana poetului Baki Ymeri, să o publice în această carte alături de nume cunoscute în viața literară: Theodor Damian, Aurel Pop, Cassian Maria Spiridon, Marius Chelaru, Mariana Pândaru, Georgeta Blendea Zamfir, Adnan Mehmeti, Silva Tërnavă, Ismet Hasani, Mazllum Baraliu și Izet Shala.

Antologia este publicată în colecția: Biblioteca Albanezului, având consilier editorial pe Vitore Leka, redactor pe Luan Topçiu, lector pe Ilir Kosova, responsabil pe Laura Rushan, tehnoredactor pe Adriana Tabaku, distribuție - Amanda Edit, București, ediție a revistei Alba-

nezul - 2012, ISSN: 1221-6925.

Prefața (Parathënia) este scrisă de însuși poetul Baki Ymeri, sub un titlu de invidiat: *INVITAȚIA UNEI ANTOLOGII (Tocmai când ne risipim, punctul nostru de întâlnire este poezia)*.

Această antologie vine să ne bucure sufletele în colaborare cu albanezii României culturale („Ky libër del në dritë në bashkëpunim me Bashkësinë Kulturore të Shqiptarëve të Rumansisë”).

Grupajul fiecărui poet este însoțit de o biografie, astfel și poeziile semnate de Doina Drăguț sunt însoțite de o prezentare. Din nota biografică aflăm despre:

„Volume publicate: *Ceasuri de îndoieli* (poezii, prefată de Ovidiu Ghidirmic, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1994); *Arabescuri* (eseuri, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1995); *Detășare într-un spațiu dens* (poezii, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1995); *Individualitatea destinului* (eseuri asupra individualității destinului în artă, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1996); *Spațiul din neli-*

niști (poezii, ref. cop. IV: Constanța Buzea, Ovidiu Ghidirmic, Ed. Scribul, Slatina, 1998); *Ochiul de lumină* (poezii, prefată de Constantin Dumitrache, postfață de George Sorescu, Ovidiu Ghidirmic, C. M. Popa, Ed. Fundația Scrisul Românesc, Craiova, 2000); *Suferințele unui redactor* (roman-jurnal, prefată de prof. Ion N. Dincă, Ed. Alma, Craiova, 2006); *Neliniști prin timp* (proză, Ed. Sitech, Craiova, 2010); *Antologii: Verticala curgere spre soare, Întâlniri mirabile cu Mitropolitul Nestor, Al cincilea patriarh, Mărturisirea de credință literară, Noul Orfeu*, etc. Ediții îngrijite: *Philippide, mon amour*, de Constantin Dumitrache, Ed. Spirit românesc, Craiova, 2002. Numeroase premii, certificate și diplome obținute pentru prodigioasa activitate desfășurată în domeniul creației spirituale.”

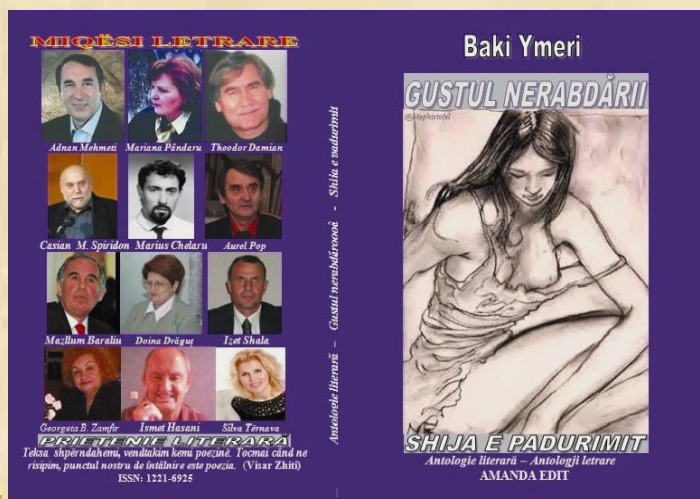
Antologia „Gustul nerăbdării” cuprinde din poezia scriitoarei (pag. 44-49), astfel: *Faimă temporară* - Fama e përkohshme / pag. 46; *Gânduri ca valuri* - Mendime si valë / pag. 46; *Trecere*

evolutivă - Parakalim evolutiv / pag. 47; *Amânarea ploii* - Mënjanimi i shiut / pag. 47; *Rotire și înălțare* - Vërtitje në lartësim / pag. 47; *Risipă spre adâncuri* - Shpërmdarje në thellësi / pag. 48; *Poarta vântului* - Porta e erës / pag. 48; *Fugă în adânc* / pag. 49; *Taina inimii* / pag. 49; *Trup configurat* / pag. 49; *Farmec și lumină* / pag. 49.

Doina Drăguț scrie o poezie cerebrală, are propriul stil în aranjarea în vers, în general scrie cu vers scurt, iar poezia sa e caracterizată printr-o prozodie interioară specifică eului artistic, interiorizat, complex dar nu complexat. Autoarea trăiește într-un univers al cochetării cu logica de idei, subtil prezentat, prin versuri scurte, cu un limbaj simplu și adecvat temei, sugerând soluții, definiții ale trăirilor în genere, a problemelor vieții. În grupaj găsim sintagme poetice care nu pot fi trecute cu vederea: „*tăcerea/ urmelor de rouă*”; „*pierdere/ în dezvoltare/ împlinire-n neîmpliniri*”; „*marginea/ ce o credeam sfârșit/ este începutul/ ce se termină/ într-un singur/ punct*”. Iată și un poem în întregime, cel mai reușit, cred eu: „*Se șterg distanțele/ dintre tăceri/ absențele/ alunecă/ înlănțuite/ într-o risipă/ spre adâncuri/ se irosc/ în margini/ creșterile/ duse/ până-n cer* (Risipă spre adâncuri)”.

Fiecare poet din antologie are universul propriu și cu propria percepere despre viață, cotidian. Trebuie lecturată spre a fi savurată în liniște și cu plăcere.

Marinela PREOTEASA
membru LSR, director Ed. CuArt

Marinela PREOTEASA

Versuri

Greenwich

Partea cea mai frumoasă din tine, e
partea materială a monedei pe muchie
înfrăgezindu-te printre suspine și irizări;
într-o zi pământul și-a schimbat direcția,
din toate aceste lucruri pe dos
ți-ai făcut o corabie și nu mai știi
încotro duce drumul soarelui,
minunea unor tăceri fără schimb;
cauți disperat meridianul de Greenwich
dar nu mai știi ce-a zis pământul
când a pornit-o la drum

Greenwich

The most beautiful part of you
is the material side of the coin on the edge
Lying among sighs and iridescences
One day the Earth changed its direction,
from all these reversal things you made
a boat and you don't know anymore where
the way of the sun leads to, the wonder of a
silence without any exchange; you look
desperately for the Greenwich meridian
but you don't know anymore what the
Earth said when it set out

Gaj

Numele tău sună a dragoste și durere,
a coastă de verb, a plânset de cerb;
înaintezi prin hățișul cuvintelor
cu stele de mare, de cer, ...
pe umeri, pe brațe, pe tâmpile,
întorci strigătul în val de neliniști
și în stamină de cântec, ...
nu vreau să murim în curcubee de-amurg
purtându-ne centura visării pe pântec!
cuvintele-s false cochete-n baston
cu farduri albastre și negre, ...
lăsându-și iubirile drept gaj pe peron
și-n „buzunarul” poștaşului orb
strecurându-se ca o cârtiță
printre copacii luminii.

Mortgage

Your name sounds love and pain side of
verb, weeping of stag you trudge along the
welter of the words with stars and stars-
fish...on shoulders, arms, temples,
you return the scream in a wave of
anxieties and in a stamen of song...
I don't us to die in rainbows of twilight
carrying our girdle of dreaminess on the
belly!

words are perfidious coquettes walking in
stick with blue and black paints...
warranting their loves on the platform
dual in the blind postman's pocket
squeezing like a mole
through the trees of the light.

Puterea junglei

Cine-ar fi crezut că vorba ta
va lovi acest câmp de ninsori
și cai înhămați la sănii bizare?!
Cine ar fi crezut
că stronțitul are un rost
în această metamorfozare
de ani fulguți cu priceperi infantile
și luceferi alergați prin ieslele nopții,
de tauri cu cornul de foc
și femei dezbrăcate și ochii
înroșiți de nesomn
și fum de țigară?!
Opriți tigrul! a trecut
peste linia reglementară a junglei
și răcnește la noi cu nesaț,
înrotit în biroul fabricii de bani.
Opriți tigrul, smulgeți-i dinții,
acolo a ascuns părinții și chinurile serii,
smulgeți-i blana asta vărgată de Lună,
- sub ea stă ascunsă puterea junglei!
De sub gheare însângerate, răsare felina!
Femeia se strecoară din sângele cald
ca un trandafir înflorit proptind
țepi în răcoarea buzelor sale!
Opriți femeia! a trecut peste
linia reglementară a junglei,
în sângele ei fierbinte...
timpul și-a ascuns sămânța!

The power of jungle

Who would have believed that your word
would fall upon this field of snowfalls
and horses harnessed to bizarre
sledges?!

Who would have believed
that the strontium has a sense
in this metamorphosis of years
powdered with childish skills
and evening stars followed through the
mangers of the night,
by bulls with the horn of fire
and undressed women and eyes
reddened of sleepiness
and cigarette smoke?!
Keep back the tiger! It went

beyond the regular line of the jungle
and roars at us greedily
pounded in the office of the money factory
Keep back the tiger, pull out its teeth
there it hid the parents and the agonies of
the evening, pull out its fur striped by the
Moon, underneath it is hidden the power
of jungle!... From under the bleeding
claws, the feline turns up!
The woman squeezes out of the warm
blood Like a blooming rose propping up
Thorns in the freshness of her lips!
Stop the woman! She went beyond the
regular line of the jungle, In her hot
blood... Time hid its seed!

Farmec viu

Ai pingelit drumul spre soare
cu pași vânzători de-ntuneric,
clepsidrele răsar pe trotuare
ca pietrele reci în amurguri,
e-un gând mai absurd decât viața
icnind în ungherele nopții în clăi de
fânețe și birturi cu unsoarea pe uși
și firma ascunsă sub pat?!
Leșinuri absurde-n tribune și zâmbete vii
în saloane tatuează zarea cu visuri,
cu licori sângerânde și amurguri
întristate de zei.
Ai pingelit drumul spre soare
cu pași vânzători de lumină,
în farmecul ei viu nu se moare.

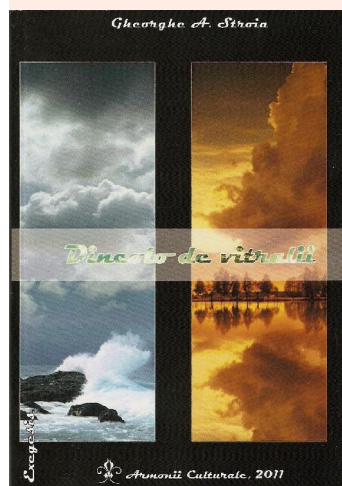
Living charm

You soled the way towards the sun with
steps, sellers of darkness, the sand
glasses turn up on the pavements like
cold stones in the twilights, it is a thought
more nonsensical than life itself
groaning in the nooks of the night in the
haystacks and pubs with grease on doors
and the sign hidden underneath the bed?!
Absurd swoons in the stands and vivid
smiles in the drawing-rooms Tattoo the
horizon with dreams, bleeding liquids and
twilights grieved by Gods.
You soled the way towards the sun
with steps, sellers of light
in its living charm, there is no death.

Traducerea în limba engleză de Luminița Suse, Canada

Monica GROSU

Armonia unei priviri Dincolo de vitralii

Dincolo de vitralii este noul volum al scriitorului și publicistului **Gheorghe A. Stroia**, redactorul revistei „Armonii culturale”, în paginile căreia spiritul solidarității și al prieteniei literare sunt dominante.

După un lămuritor „Argument”, scris în virtutea simplității și generozității în Cuvânt, structura cărții mai înglobează trei segmente: I. *Sub ploile albastre ale poeziei*, II. *Prizonier al prozei - Oglinzi paralele* și III. *Cititor de scriitor*. Acestora li se adaugă o fișă de autor și un minialbum foto ce încheie imagistic templul prieteniei literare în care autorul se încorporează să creadă, făcând abstracție de neînțelegerile, pognegririle și dezbinările existente adesea în viața și presa literară. „Nimeni nu are dreptul de a face dintr-un act de cultură, un jonic atac la persoană și, mai mult decât atât, nimeni nu are dreptul de a-și satisface setea animalică de sânge, pentru a-și demonstra ferocitatea - fie ea și din rațiuni «pur literare» ori «estetice». Nu avem dreptul să călcăm în picioare munca nimănui,

nici să ne considerăm superiori tuturor (după cum făceau inchiizitorii ori cruciații), sub pretextul dreptății, de partea căreia ne place să credem că suntem. Ar trebui să ne gândim la faptul că fiecare gest pe care-l vom face, fiecare gând negativ, pe care-l manifestăm, se va întoarce ca un bumerang, împotriva noastră!” (p. 6-7).

Înțelegem, așadar, că autorul rândurilor ce țintesc profunzimea „vitraliilor”, ceea ce este dincolo de formă și culoare, își așează demersul sub un spectru totalmente constructiv, urând obiceiul unora din mediul cultural, și nu numai, de a răspândi în jur atotputernicia, distrugerea, intriga.

Așa cum autorul argumentează în *Cuvântul introductiv*, cartea sa realizează un inventar de cronici, recenzii, prefețe și aprecieri asupra unor volume sau studii pe care le-a citit cu aceeași abnegație pe care o pune în tot ce întreprinde pe tărâmul cultural-literar. Materialele însumate în volumul *Dincolo de vitralii* sunt scrise în perioada februarie-iulie 2011 și au fost publicate în diverse reviste din țară, majoritatea în format electronic, având astfel, nu doar acoperire națională, ci și internațională. Dintre acestea, menționăm câteva: „Constelații Diamantine” (Craiova), „Plumb” (Bacău), „Vatra Veche” (Târgu-Mureș), „Moldova Literară” (Iași), „Armonii Culturale” (Adjud), „Agero” (Stuttgart), săptămânalul „New York Magazin”, revista sebeșeană româno-germană „Der Unterwald”, „Basarabia literară” (Republica Moldova) etc.

Predispoziția spre poeticitate se adevărește încă din paginile introductive și are menirea de a însoți și încânta lectura: „Fără frustrarea specifică firii umane, am pornit într-o căutare furibundă a poeziei autentice. Am început să caut poezia acolo unde nu aș fi căutat-o poate, niciodată: în verdele firului ierbii, în pletele vântului călător, în ochii lucitori ai stelelor, în spuma neînțeleasă a viselor, dar mai mult decât atât - în sufletele oamenilor.” (p. 5).

Din punct de vedere al abordării critice, Gheorghe A. Stroia practică un discurs elaborat ce parcurge periplul bio-bibliografic, deopotrivă cu cel analitic. Notațiile exegetice cultivă tonul armonios, interpretarea generoasă, abordarea eclectică, diagnosticul critic ce configurează punctele de rezistență ale operei analizate. Recuzita criticului înregistrează cu atenție semnificațiile, simbolurile, fără a omite structura sau pilonii de rezistență ai scrierilor supuse dezbaterii analitice și consemnând, de asemenea, elementul de originalitate.

După cum deja am mai precizat, Gheorghe A. Stroia este adeptul convins al scrisului constructiv, mișcându-se cu lejeritate și dincolo de canoanele critice rigide. Știe să sublinieze foarte bine eleganța unui vers, suplețea unei fraze, intuiția unei lucrări sau profunzimea unei gândiri.

În acest sens, are în vedere scrieri aparținând unor autori precum: Cristian Petru Bălan, Victor Sterom, Florina Zaharia, Constantin Severin, Ion Croitoru, George Pașa, Viorela Codreanu Tiron, Lucian Gruia, Doina Drăguț, Răzvan Alexandru Oțetea, Elena Toma, Adina Sorohan, Doina Popescu-Brăila și alții.

Prin volumul *Dincolo de vitralii*, Gheorghe A. Stroia ne facilitează o privire ce invită la o intimitate anume cu operele prezentate, mizând pe tehnica sugestiei, a misterului ascuns în spatele vitraliilor intens colorate, pe hermeneutica gestului de apropiere, conciliere și complementaritate în spațiul literar și cultural.

Sandro Botticelli - Îngeri

Diana IACOB (Austria)

Ochi neobosit

Îmi este inima flămândă
și de plumb,
când ochiul nevăzut
mi-e tot mai ager.
Eu n-am chemarea mea,
și nici un loc prea sfânt nu am,
în care să te pot lăsa,
să-mi fii doar mie,
când mi-e adâncul prea adânc.

Aspect

Am scoici de neant
în tălpi înfipite,
le port pe brațele privirii duse,
în lumea ta de algă,
în paradisul efemer și-n gând.
Sunt toată numai scoică,
de dor și vânt.

Cuvintele mele

Cuvintele mele au ochi
să te vadă când le primești,
Cuvintele mele au buze
să te sărute când te văd,
Cuvintele mele au urechi
să te audă când le chemi,
Cuvintele mele au picioare,
să alerge spre tine când...
În fața ta,
cuvintele mele n-au cuvinte.

Literatura pe podium

Mă port îmbrăcată
în cuvinte multiple
moda mea e una
ce mă despoaie de sens.
Și părul mi-l port ca la carte;
mi-am tuns o silabă,
mi-am făcut breton cu virgula,
doar punctele mi le dau
după ureche.
Tu ești unica oglindă
în care mă vad cu sens

Ectenie

Cu fiecare strat de rugăciune,
mâna mea îți atinge duhul.

Dreptul de a mă rata

După o noapte paradisiacă, liniștită și pură, uitată de timp, decupată din spațiu, m-am trezit într-un labirint în care acceptarea este singura formă de supraviețuire. Primesc mii de semnale ce-mi inundă mintea cu informații despre drepturile mele... Vreau să accesez doar dreptul de a deveni om. Nu de a fi, pentru că sunt, ci de a deveni om integru, năpădit de alte drepturi vitale; dreptul de a rămâne cu fruntea lipită de stele, în timp ce făpturile inerte din jurul meu și-au înfipit strașnic tălpile în humă, dreptul de a muta munții din loc cu puterea gândului, într-o lume în care chiar și gândul se dinamitează, dreptul de a fi complicată, dreptul de a fi diferită într-un acvariu în care uniforma înseamnă evoluție, dreptul de a spune tăcând, dreptul de a rămâne în comuniune cu mine, și cel mai minunat și straniu dintre toate - dreptul de a te păstra pe tine în emisfera mea. Pe tine, acest tine fără nume, cel care în interiorul meu devii unic și nelimitat. Plătitorii de tributuri și-au pus spiritul în arenă în numele unei libertăți utopice. În scrumul cerului stins, dependența de tine mă face independentă de tot ce mă înconjoară. Prin rămânerea în Noi aleg să evit transcendental, dreptul de a mă rata.

Coviltir peste ploaie

Dorm pe cadranul ultimei ploii,
să te pot aduna din orele
altei furtuni.
Ne măsurăm tăcerea
agățată de jur împrejur
În trenul cu cifre obscure
am țesut cel mai lung curcubeu.
Cauți aieva spre final,
Finalul tău și al ploilor sunt eu.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
<http://editura.mttlc.ro>

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

Contemporary Literature Press

Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

BRITISH
COUNCIL

UNIVERSITATEA
DIN BUCUREȘTI
— VIRTUTE ET EXPERIENTIA —

INSTITUTUL
CULTURAL
ROMÂN

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

Contemporary Literature Press,
sub auspiciile Universității din București,
în colaborare cu British Council și Institutul Cultural Român

Anunță publicarea volumului

Lexicon Volume Eight.
A Lexicon of UnEnglish English in
Finnegans Wake

The Second Hundred Pages.
From FWpage 104 to FWpage 216.

de C. George Sandulescu.
(ISBN 978-606-8366-24-1)

Publicăm acum Volumul Opt din Seria de dicționare Finnegans Wake, prin care încercăm, pentru prima oară, să organizăm în mod sistematic rezultatele privind cercetarea limbilor străine în textul lui Joyce. Includem între limbile "străine" în viziunea prozatorului și limba engleză.

Limbajul este pentru Joyce magie - lucru care se vede limpede în felul cum se descrie pe sine în copilărie. Personajul Joyce-copil are priceperea rar întâlnită de a se mira de puterea Cuvântului. Mai târziu, adolescentul Joyce citea dicționare pe nerăsuflăte. Scriitorul Joyce a ajuns astfel la credința că nimic nu e mai presus de limbaj - prin acesta înțelegând toate limbile pământului.

Dintre limbile lumii, singura deschisă către toate este engleza. Emil Cioran adaugă la această afirmație că și româna este aproape la fel de deschisă. Volumul Opt al seriei de Lexicoane, la fel ca și volumul anterior, Volumul Șapte, se ocupă de marea flexibilitate a limbii engleze, care a dus la statutul ei actual de limbă a lumii întregi. O limbă deschisă și tolerantă.

Suntem de părere că FW este o carte intraductibilă tocmai din cauză că cele 40 de limbi sunt adevărații ei eroi. Cuvintele au putere magică, la fel ca povestirile Vrăjitorul din Oz, Albă ca Zăpada și cei șapte pitici, Scufița Roșie. Acest fenomen este numit de Joyce "epifanie". Scriitorul este astfel Vrăjitorul Limbajului pentru toată Europa: nu doar Dublin, Trieste, Zürich ori Paris. Ori, mai de actualitate în ultima vreme, "Copenhaga".

De fapt, ceea ce încercăm să facem este să vă călăuzim pașii către un univers al copilăriei, care, însă, trebuie tratat cu seriozitate. Să nu uităm că Finnegans Wake este o carte plină de haz. Dacă citiți atent, veți cădea pradă râsului... mai ales atunci când descoperiți cum se îmbină limbile străine între ele!

Volumul Opt al Seriei de Lexicoane, UnEnglish English in Finnegans Wake de C. George Sandulescu, este continuarea Volumului Șapte. El acoperă a doua sută de pagini din textul lui Joyce, de la pagina 104 la pagina 216. Cartea a fost lansată oficial la data de 14 mai 2012, dar ea poate fi consultată și descărcată la adresa de internet:
<http://editura.mttlc.ro/sandulescu-unenglish-fw-volume-two.html>

Florin MĂCEȘANU

Picătură de pictură

Quattrocento-ul florentin - Lorenzo de Medici

Lorenzo de Medici, numit și Magnificul, încurajează și asigură o înflorire artistică fără precedent în Florența de

atunci. Literat și poet, colecționar de obiecte prețioase și de statui antice în faimoasa Grădină din San

Marco, un adevărat descoperitor de noi talente, Magnificul a promovat la cel mai înalt nivel literatura și artele. La curtea sa au trăit și au creat personalități renumite precum poetul Luigi Puici, savantul și poetul Poliziano, filozoful Marsilio Ficino, scriitorul Cristoforo Landino, învățatul-umanist Pico Della Mirandola. Pentru el au lucrat cei mai buni artiști ai timpului, unii dintre ei prezentându-și operele și la alte curți din Italia, în calitate de ambasadori culturali ai lui Lorenzo: Botticelli - exponent de vârf al culturii perioadei respective -, Andrea Verrocchio, Domenico Ghirlandaio, Filippino Lippi, Lorenzo di Credi, tânărul Leonardo și foarte tânărul Michelangelo, pe care Magnificul îl ținea aproape de el, în palatul din Via Larga.

Generația lui Lorenzo Magnificul îi dădea un caracter nou artei florentine. A fost epoca, dacă nu a „esteților”, cel puțin a „artiștilor”, ceea ce e o noțiune nouă: dincolo de „practician” apare pentru prima oară un „om de cultură”, care pune probleme aparent străine

de meseria sa.

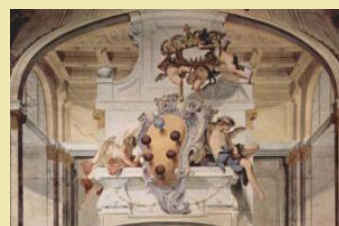
Odată cu cunoștințele meseriei și deprinderile de stil, ucenicii căpătau pe nesimțite o adevărată formație intelectuală, arătând interes pentru nenumăratele probleme de știință, de tehnică, de estetică.

E perioada descoperirilor bizare și febrile în numeroasele alegorii, a unui ansamblu extraordinar de ornamente și arhitecturi fantastice, de simboluri complicate, de amănunte pitorești. Eclectismul triumfa în jocul acesta amplu de erudiție și romantism.

Lorenzo de Medici se stinge din viață la vârsta de 42 de ani, în 1492, anul descoperirii Americii. Două evenimente care par, în mod simbolic, a-și pune amprenta pe sfârșitul unei epoci și pe începutul unei noi ere.

Lorenzo de Medici, sculptură realizată de Verrocchio, în 1840

Blazonul familiei Medici în Palazzo Pitti, Florența

Skënder R. Hoxha
(Kosovo)

Poeme

Viața

Însemnări amintiri și povești despre viață
Despre războaiele ilire și jocurile copiilor palizi
Le țin însemnate în caiete vechi cu multe foi
Bunicul meu a mai cântat despre ele cu lăuta
Din lemn de piele și coada-calului ietic
Despre viața furnicilor și oameni - ca mumiile
Ce au străpuns întunericul cu vreun cui de pin
Și pentru Ziua Nouă parcă au mai cântat...

Coloanele

Bucată cu bucată se leagă prelungindu-se coloanele
Deodată se scurtează comprimă carnea și roade oasele
În labirintul tunelelor se cuibăresc broaștele prudente
Șopârlele scot capul pentru un pic de respirație
Pândesc zgomotul vârtejului soarelui le orbește ochii
Șarpele în frisoane schimbă pielea de șapte ori în anotimp
Iar coloanele se clatină zgomotoase și scrâșnesc în beton
Morții speriați ating sarcofagul cu fruntea.

Aksionul

Mulți oameni hoinăresc fără ținta turmentați uimiți
Se duc și vin prin mormane ale visării mortuare
Par ca șomerii comozi dar nervoși
Și terminați iar frigul te strânge și îți face de cap
Absorbând sângele din măduva oaselor uscate
Ce interesantă este viața în vâlmășie în Aksion
Când de bucurie orice om așteaptă în pupile mormântul
Iar moartea le pare dulce și firească sărbătoare

Năbușeala

Iar respirația era grea de mirosul prafului de pușcă.
Când norii posomorâți înghițeau întreg orizontul,
Prin frânghiile caselor cu plăci și fire de mușchi,
Sforăiala bărbaților a sfâșiat perdeaua nopții de metal,
Năbușeala astfel s-a înfipt în gâtul altora cu funie
Iar unii au murit misterios ca în povești,
Mascați prin beciuri cu apă și ghețuri și frig
Cum de nu sunt și cei ce i-au ucis pentru un cuvânt?!

Submarinul

Cine știe câte mile sub mare a cercetat
Caravana neagră a submarinelor turmentate
Pentru a găsi scheletele algelor adormite
În străfundul mării învolburată.
Profeții în cer au răs cu subteranul
Atunci când s-au odihnit cu misterele zorilor
În călătoria albă pe calea noilor Evanghelii
Unde îngerii vor întreba „Sunt sau nu sunt?”

Melancolia

Pământului, vijelia părul îi va scoate
În zilele mari ale Facerii
Iar pupilele se umflă cu sentimente strivite
Între setea de gresie oarbă și meteoriți.
Atunci a tremurat și ecoul aspru al tobei
Acordată cu icoanele nunții furnicilor dar atunci
nimeni n-a știut să vorbească despre nașteri
Și astfel melancolia m-a învins.

Șarpele

Sub lespezi negre stă șarpele ticălos
Venin îi este capul și are sufletul sânge
Când te mușcă el îți umflă tot trupul
Te cuprinde febra și îți vine să vomiti
Mulți oameni otrăviți și-au găsit sfârșitul
Plozi răi sunt mititeii lui -
Secerătorii i-au tăiat capul cu seceră
O livadă a putrezit din cauza acelei jigodii...

Visul

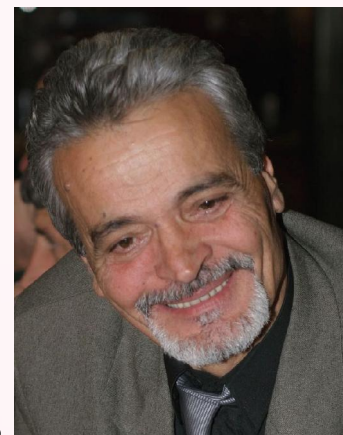
Poteci întunecate visul mă duce la mormintele din pădure
Patru morți au ieșit din morminte și au vorbit cu mine!
Primul mi-a spus: Mi-au băgat apă în nas și am murit
Al doilea mi-a spus: M-au strâns cu fularul de gât și am murit
Al treilea mi-a spus: M-au băgat într-o temniță înghețată și am murit
Al patrulea mi-a spus: M-au lovit cu ciocanul în cap și am murit
Ei din nou au intrat în mormintele veșniciei, mie mi-a trecut somnul
Acea noapte nu am dormit de frica ce m-a cuprins din cauza lor!

Ceața

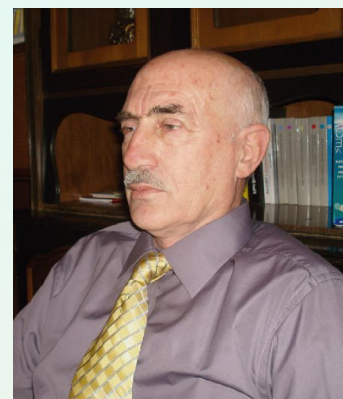
Unde au rămas o sută de oi cu berbecii
Unde au rămas o sută de ciobani cu cârlige în mână
De ce nu s-au întors o sută de călăreți cu cai albi
De ce au rămas surzi și orbi o sută de oameni cumînți
Legenda spune: a apărut o ceață muget și atunci
Oile cu berbecii le-au mâncat lupul în munte
Ciobanii și călăreții i-a prins ghearele morții
Ceilalți au rămas la răscruce fără ochi și fără limbă

Corbul

Se spune: corbul este o sălbăticiune cu faimă rea
Cu aripi negre fără nici una albă
Sporovăitor și hoț peste toată păsărima
Cuibul îl construiește undeva la marginea prăpastiei
Se spune că se hrănește doar cu carne și sânge de vrăbiuță
Oare cum a știut natura să creeze această „podoabă”?
Care cu aripi deschise urâțește frumusețea soarelui
Atunci întuneric, corb pe pământ, corb pe cer!...

Sadik Përvetica
(Albania)

Poezie albaneză

Trilogie Dardana

În arcul vieții, târătorii au atacat destinul nostru,
Țăranii, doctori în științe-ngreunate cu somn,
Răstoarnă tractoarele și încep să are cu boi.

Arătura ne-au mâncat-o cârțițele,
Prostituatele și melcii
Rânjind prin ogoare.

Orfanii atârnați în spice de grâu
Zăceau în umbrele
Jucând țig-miț, Hava și Rexha

Evul mediu renăștea și intra adânc în viitor,
Frica se umplea cu gândacii frunzelor uimite,
Iar rădăcina uscată scotea lăcuste putrezite.

Anul Câinelui

Anul care a trecut era un an al câinelui.
Câinele a pierdut încrederea stăpânului
Iar Dumnezeu a fost dezamăgit de om.

Creatorii literari au aruncat sămânța,
Au venit muzele cu topoare,
A plâns Cartea Câinelui.

Cu argații politiciii,
Lichelele diavolului
Au descopiat nasturele prietenei.

Cu grămezi de gunoi
Amestecate cu cioburi de ciori,
Omul cu suflet mic a lătrat.

Anul ce trecu fusese și anul șoarecelui,
Plin de metamorfoze isterice
Și metempsihoe...

Acolo unde trebuie să fim

Cu ce dovedim celorlalți
Că îi iubim?

Când au nevoie de noi și când ne cheamă,
Niciodată nu suntem lângă ei?!

Toate zidurile inimii mele
Sunt ilustrate
Cu fotografia și numele tău,
Kosova!

În orice por din trupul tău,
Există un plumb și o țepă
Înfiptă de hoți.

Trupul tău, plini de răni,
În decursul
Secolelor, mucegăiește.

Niciodată nu te-ai predat,
N-ai vândut
Vitejia.

Și azi, ca mireasă împodobită
Cu eroi și martiri
Ești îmbrăcată.

Calului îi trebuie multe calorii,
Pentru a trage carul
Intellectualului în democrație.

Harambuka/Harababura

Ce este această treabă măi bărbate?
Toată ziua văd
Mutre de porci și dinți de tigri.

Prin instituțiile noastre,
În libertate, hienelor,
În gât să le rămână pâinea noastră.

Oameni cu piei de câine,
Îmbrăcați zbărțiți se înghesuie
Până la capul statului!

Cu ochi orbi, surzi și muți,
Cu cântecul degetelor ridicate
Își repară propriile treburi și... nu văd.

Dumnezeu are clopote, maimuțe și taifunuri

Când prind să bată clopotele mâniei
Și tu ești în drumul lui Dumnezeu,
Nu lăsa mult frâu supărării.

Cu două picioare în pământ,
Stai gata
În fața vijeliilor și taifunurilor.

Câteodată trăim pe planeta maimuțelor.
Împrumut este toată viața noastră,
Confruntare între focurile maimuțelor și taifunurilor.

Sandro Botticelli - Nașterea lui Venus

În românește
- de Baki Ymeri

Ștefan Lucian MUREȘANU

Spiritul continuă existența nefiindă a umbrei omului viu

Motto: *Cu cât oamenii îmbătrânesc, cu atât spiritul lor devine mai suplu, mai cald, dobândind o înfățișare mai organică. S-ar zice aproape că pentru spirit, timpul este o dimensiune a inițierii.*

(Lucian Blaga)

Cuvinte cheie: *spirit, existență, nefiind, umbră, om, Univers, teluric*

Credințele populare sunt șoapte, sunt mistere, pe care cei știutori de ele le țin tănuite în străfundurile inimii, acolo unde sufletul trăiește ținând în viață omul. Nu există niciunul dintre noi care să nu fi trăit, măcar odată în viață, clipe pline de miracol, pe care nu le-am înțeles, dar nici nu am dorit să meditam asupra acelui eveniment uimitor, ce ne-a făcut să ne credem într-o altă lume față de cea în care ființăm, ca dăruiri ai trăirii. De-a lungul timpului au existat oameni, ce au trăit profund, explicându-și, pentru sine anumite manifestări ale mediului, au meditat și cântărit adevărul ideilor prin experiențe ale vieții, devenind trainici inițiați în descifrarea semnelor din natură. Meditația, curiozitatea întâmplării i-au dovedit că nimic din tot ceea ce îl înconjură nu era incidental. Mediul este o sumă de energii în care evenimentele se întrepătrund, se resping și se adună din nou rezultând efectul în bine sau în rău. Când mediul are culorile curcubeului întreține viața, când este cenușiu brun devine distrugător și adunător de rău. Încă din cele mai vechi timpuri oamenii și-au îndreptat privirile și ascuțișul minții spre bolta cerească și au meditat asupra a tot ceea ce acolo, sus, lumea energetică a văzduhului, o altă entitate decât a noastră, fără umbră, stăpâna, dăinuind înaltul.

Celestul va dăinui de-a pururea, reazăzând în Univers mersul înainte al vieții, al nostru sau al altora, teluricul va geme sub greutatea magnetismului distrugător al adâncului său, care va absorbe odată ființa din lumină, secându-i umbră.

Umbră este dublul existenței noastre, semnul vieții în noapte, disperarea exersării în întuneric a sufletului viu. Cine poate înțelege șoaptele umbrelor știe să dezlege codul întunecat al spiritului, poate să trăiască și să dăinuască la granița neînțeleșurilor, el,

inițiat, pătrunde în cea de-a treia dimensiune însă teama nu-l va părăsi pentru că este viu și are ca dublură umbră.

În tainele nescrise ale tradițiilor românești, sălășluiește una dintre credințele, destul de răspândită, despre umbră jertfită în temeliile unei clădiri. Ce a constituit clădirea și jertfa în mentalitatea omului, în istoria spiritualității sale, a fost conceptul de durabilitate echivalat cu viața însă acea viață a nemuririi, cea de dincolo. Țăranul știa că nemurirea nu este momentul trăirilor sale, ci viața în care sufletul său se rupe de trup și urcă continuu spre marele Univers, într-o neîncetată desfătare, ca o reîntoarcere la neprihănire. El știa că odată ce umbră sa nu îi va mai călăuzi mersul în noapte, deja se găsea într-o continuă pregătire, a drumului lung al reîntoarcerii, într-un timp veșnic al meditației. Sufletul sau spiritul era darul vieții dăruit omului și așezat în minunatul templu al trupului, pe când starea stafiizată sau fantomatică a egoului era tocmai greua povară a nepărsirii teluricului din anumite motive, materializarea răului prin manifestări de care cei vii se fereau prin rugăciuni, amulete, posuri etc.

Umbră este o energie, dublură ascunsă a celui în viață însă plină de forțe care pot distruge viul. Umbră poate să rămână blocată pe Pământ în momentul detașării sufletului de trup. Se spune că dacă un meșter zidar măsoară cu o trestie sau cu un băț umbră unui om și, apoi îngroapă în fundația unei case obiectul, care a servit la măsurat, omul a cărui umbră a fost furată moare după patruzeci de zile de la acest ritual, transformându-se apoi în stafie, care bântuie prin împrejurimi și face rău celor vii, apărând însă clădirea pentru trăinicia căreia și-a dat viața. Considerată imagine a sufletului, umbră reprezintă

dublul omului, un fel de ființă astrală, care își continuă existența și după moartea materială de aceea, spiritele sunt imaginate ca niște umbre, vizibile doar în condiții speciale. În poveștile populare, lângă comori se înalță adesea o umbră ce se contura în lumina lunii sau din cauza strălucirii aurului.

În *Legenda ciocârliei* de Vasile Alecsandri, umbră o însoțește pe Lia spre palatul soarelui și o avertizează în legătură cu primejdia pe care o presupune dorința ei de a ajunge la soare. În nuvela *Sărmanul Dionis* de Mihai Eminescu, umbră reprezintă *partea eternă a ființei*; când personajul descoperă secretul cărții lui Zoroastru, umbră prinde ființă: *El întoarce șapte foi și umbră prinse conturile unui bas-relief, mai întoarce încă șapte și umbră se desprinde încet, ca dintr-un cadru, sări jos de pe perete și sta diafană și zâmbitoare, rostind limpede și respectos: Bună sara! Lampa cu flacăra ei roșie sta între Dan și umbră închegată. Călugărul ia locul umbrei sale căpătând acces la memoria tuturor avatarilor anterioare, în timp ce umbră cade în condiția inferioară de ființă întrupată: Dan întoarce foile, șopti și umbră deveni om. Omul sămăna cu el și se uita spărios și uitit la Dan, fixându-l ca pe o umbră, cu buzele tremurânde și cu pași șovăitori. Dan era o umbră luminoasă. În această formă eterică, personajul urcă spre lună și descoperă puterea gândului, iar umbre îi lasă misiunea de a consemna toate întâmplările pământești. O viziune asemănătoare are și Lucian Blaga, pentru care umbră este neființa, reflexul eternității: *Toate-n preajmă vor să spună: / e și umbră-ntru chipare / a nimicului din Soare, / a nimicului din Lună („Umbră”).**

Într-o nuvelă a lui Cezar Petrescu, umbră

apare ca întrupare a unei conștiințe vinovate; Ion Burdea-Niculești a renunțat la iubire, la bucuriile simple și la prieteni în numele unei cariere politice; ajuns la vârsta deplinei maturități, cu visul împlinit, izolat în singurătate și mizantropie, se naște în mintea sa gândul ratării; are un vis simbolic, în care se luptă cu propria umbră, *sălbăticită și dușmană*. Din acest moment umbra începe să-l urmărească, amintindu-i toate păcatele, iar în cele din urmă îl determină să se spânzure („Omul care și-a găsit umbra”).

În folclor, întâlnim și motivul umbrei înlocuite de duhurile rele; de exemplu, Muma-pădurii poate lua locul umbrei unui copil, inoculându-i teamă, aducându-i vise urâte.

Omul s-a temut și teme și astăzi de imaginea imaginației apocaliptice, pură și neatinată, urmare a tot ceea ce îngrămădește în gândirea noastră ca fapte regretate însă conștiința ne duce spre rostogolirea în haos, dând mereu vina pe subconștient. Literatul a cercetat și a transpus în scrierile sale viața cu toată micimea dar și cu mărirea ei avertizându-ne că în realitate, profanul este umbra propriei umbre. El declanșează ura neputinței de a se dovedi principiu și rămâne cursură eectivă a glandului escretor.

Umbra este contrariul existențial al spiritului, cumulum energetic al vieții pe timpul nopții, obsesia creativă a fiindului și, totodată, lumina căutărilor găsibile, golul evident al unei lumi ireale. Prin umbră ne dovedim nefiindul, faptul imprevizibil al unei reveniri dintr-o parte a Universului: *Uneori am senzația, ca și când eu - nu știu dacă această declarație nu ți se va părea absurdă - ca și când eu aș face parte pe jumătate din alt om. Un incident fără importanță, un cuvânt în timpul unei conversații, un ton dintr-o melodie, o mireasmă răătăcită, un nume citit într-un ziar, vederea unui obiect sau a unui individ, trezește în sufletul meu tremurul unei amintiri fugare, întocmai ca tresărirea unei umbre care trece atât de repede, încât nu sunt în stare s-o prind și amintirea se destramă înainte de a se putea limpezi. Ea este ca o halucinație care dispare înainte de a te putea concentra asupra ei.*¹ Inițiat în sensibilitatea energiilor, literatul constată, supune jocului minții creșterile de tensiune fiindă, simte pe propria-i ființă toate undele tangențiale dermei lui telurice și se înalță cu spiritul său într-o lume deusiană, părăsindu-și, fără teamă, existențialul. De câte ori nu ne rotim în același punct nescotind mișcarea Universului și dorința acestuia de a ne readuce la normal. Normalul este tocmai existența spirituală care nu se eliberează din fiindul nostru decât atunci când inima încetează să mai bată, ca o primă ener-

gie ce părăsește grăbită trupurile ciuntite de scurcircuitările pe care sudura tainică a vieții le-a dăruit, pe tot parcursul timpului trăit, ca pe un dat iertător, de care puțini dintre noi am hotărât în subconștientul nostru să îl venerăm. Pășim, îndrumați de destin, peste fiecare secundă telurică și ne chircim înaintea nimicului sodomizându-ne eul care se lasă îngropat în iadul dorit al fiecăruia dintre noi: *Sub tristețe becuri cu razele pale, / Tovarăș mi-i răsul hidos, și cu umbra...*², spune la un moment dat marele inițiat al citirii întunericului și purificării prin simțirea greutății mormântului, George Bacovia. Poate singurul poet vizionar al apocalipsei și al distincției jocului satanic al umbrei: *Sunt solitarul pustiilor piețe / Cu jocuri de umbră ce dau nebunie*.

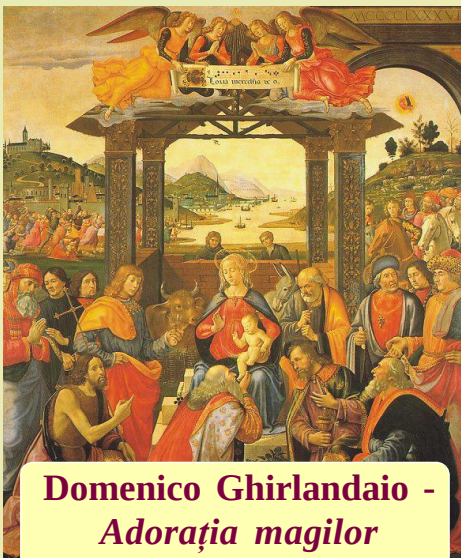
Frământările interiorului fiindual sunt rezultatul vinovăției noastre în fața neputinței de a ne rupe de rău. Lucian Blaga spune la un moment dat într-una dintre poeziile sale: *S-a-ntors ah în lume o stea. / Mi-s mâinile arse de ea*³ sugerând momentul în care destinul eliberează sufletul spre înaltul deusian și, de ce nu, timpul începerii purificării naturale pentru că ducerile noastre spre locurile socotite sacre, nu sunt decât niște manifestări artificiale; adevărata rupere de tentațiile telurice se produce când sufletul levitează, lovindu-se, în drumul lui spre ieșirea din spectrul de dominare a Pământului, de toate barierele energetice ce l-au ținut încorsetat în fiind. Blaga este printre puținii gânditori care observă că tot ceea ce se află în drumul acesta chinuitor al sufletului este, sau poate să fie, corupt răului: *... / un glas îmi strigă ascuțit din întuneric, / că dracul nicăiri nu râde mai acasă / ca-n pieptul meu?*, („Pax magna”). Este, într-adevăr, o axă a adevărului, pe care numai cel inițiat o poate străbate și tainic dăruiește adevărul vieții și morții profanului însă acesta cade răpus de vicii pentru că din tot ceea ce literatul supune

minții nimic nu rămâne în abis. Știutul se înalță și coboară spre mințile luminate, ei pricep lumina nevăzută, care le atinge vibrația, le pune în mișcare perpetuă banda materiei cenușii care nu încetează nicio clipă să gândească prin egoul fiindului său.

Lumea se află într-o continuă mișcare, o schimbare de fond, esența este zdrobită de nevoi și adusă într-o poziție bipedă, pășind lipsiți de cuget spre neant. Bipedul continuu articulează cuvintele și le vrea înțelese, literatul levitează și șoptește cu adieri calde: *Până atunci te salut cu o privire plină de-nfeles, ca să nu mă dai uitării*,⁴ cere profanului poetul, care simte că jocul lui de a fi este lipsit de lumină în fața viciului profanului. Spiritul este magna spiritualității, a întregului magnific al lumilor detașate de interes, nu a acelora care protestează la tribune accelerând la umbra acestuia dezastrul prin întuneric. Spiritul dă iz creației, divinul succedă ideilor și lumea se înalță levitând, rupându-se complet de magnetismul teluric, de răul energetic viciat. Spiritul este energie, deci este viață, iar viața este o formă pozitivă de procreare, ființe în lumină, umbre tănuite în întuneric. Spiritul dezvoltă intelectul numai spre bine, este gândirea conștientă de sine, cunoașterea despre eu, despre înfățișările și ființările sufletului. Esența spiritului constă într-o dualitate, analizată de Aristotel ca o rațiune activă și o alta pasivă: *Rațiunea pasivă este predispoziția rațională a individului, ce este formată individual. Rațiunea activă este rațiunea genului, ce are menirea să formeze rațiunea individuală și pe care se fundamentează totul care este comun*, spunem noi că aceste două conștiințe îmbină într-un sens cugetarea, cea reflecție conștientă egoului cu fapta.

Este umbra imaginea fiindului nostru în obscur? Suntem noi captivi stăruinței și dorinței de a fi?

Sunt întrebări la care am găsit un singur răspuns: se vrea să existăm și, totodată, se dorește să fim circumspecți, pentru că acest fiind teluric este eul superior celest, care nu se vede însă se simte ca vibrație între toate energiile Universului. Cine are gândire puternică are rațiune și acțiune, iar cine se motivează static se dezintegrează. Spiritul este masa energetică ce vibrează în Univers, umbra tremurul energiilor telurice.

Domenico Ghirlandaio - Adorația magilor

¹ James Hilton, *Umbre*, Ediția a II-a, Editura Contemporană, București, 1943.

² George Bacovia, *Păbind*, vol. „Versuri”, p.47, Editura Tineretului, București, 1960.

³ Lucian blaga, *Cerească atingere*, vol. „La cumpăna apelor” din poezii Poemele iubirii, Editura Pentru Literatură, București, 1968.

⁴ Walt Whitman, *Unei femei de stradă*, vol. „Poeme”, Editura de Stat Pentru Literatură și Artă, București, 1960.

Uasile MENTZEL

Interviu

- domnule Menzel, de ce-i iubiți pe Eminescu, Rilke, Edgar Allan Poe...?
- Pentru că m-au învățat să scriu, să vorbesc...
- Dar pe Enescu, Beethoven, Mozart sau Wagner?
- Ei m-au învățat să ascult. Tot așa cum Grigorescu, Michelangelo, Rembrandt... m-au învățat să privesc. Iar Caragiale, Shakespeare... să interpretez personaje.
Cuvinte,
Sunete,
Imagini,
Personaje,
Vise-visuri.
Visul se transformă-n dans, echilibru și balans.
Orologiul veșnic bate orele, în zi și noapte, aducând sonor omagiu timpului, ce-adeșea scrie sunete, ca la solfegiu, pe o coală de hârtie.
Iar decorul Grigorescu, colorat și îngeresc, îl privesc și îl privesc...
Mă strecur în „Car cu boi”, preschimbându-mă-n țăran
Și aștept, lumina lunii, reflectată dintr-un geam, ca un ecleraj discret, vrând să joc în „Piesa lumii”, concepută de-un Poet.
Mai aștept critici să vină. La spectacol, sala plină, îmbrăcată-n mii de flori, să vibreze lâng-actori, să despice gândurile care-acum, bătu-le-ar vina, cad, odată cu CORTINA.

Critici
Mitici
Mistici
Critici.

Festival de umor în memoria unui reputat epigramist gorjean

Cea de-a XX-a ediție a Festivalului Zonal de Umor „Al. C. Calotescu Neicu” desfășurată recent la Tg-Jiu și Turceni a prilejuit o veritabilă confruntare între umoriști, epigramiști și editorii publicațiilor cu caracter satiric de pe întinsul plai oltean.

Festivalul se organizează în memoria cărturarului, născut în Turceni Gorjului într-o zi de aprilie a anului 1888. În galeria scriitorilor români care, între cele două războaie mondiale, a avut o bogată activitate literară și publicistică s-a numărat și reputatul epigramist gorjean Alexandru Calotescu Neicu. Cu toate că a fost printre epigramiștii de seamă ai vremii și a realizat o bogată activitate editorială, numele său a fost prea ușor dat uitării nemaifiind menționat în publicațiile dedicate scriitorilor români. Cu excepția unei lucrări întocmită în anul 1925 de către cunoscutul publicist Jean Bărbulescu, directorul de atunci al ziarului „Gorjeanul”, personalitatea acestui scriitor și epigramist nu a mai fost abordată în mod special de vreun intelectual gorjean cel puțin în ultimii 30-40 de ani.

După evaluarea de la Tg-Jiu a lucrărilor trimise pentru concurs de către juriul prezidat de Alexandru Păsărin și având ca secretar pe Constantin Popescu, întreaga „armadă” de umoriști s-a deplasat la Casa de Cultură Turceni pentru activitățile celei de-a doua zile a festivalului. Acestea au cuprins concursul de creație și interpretare susținut de elevii Grupului Școlar Industrial Turceni, vernisarea expoziției de caricatură a graficianului profesionist Iulian Pena-PAI, un moment evo-

cator „Al. C. Calotescu Neicu moșierul-scriitor”, datorat împlinirii a 60 de ani de la moartea epigramistului, festivitatea de premiere a laureaților și, nu în ultimul rând, un atractiv program artistic susținut de elevii grupului școlar din localitate.

Dar iată care a fost palmaresul ediției 2012 a Festivalului Zonal de Umor „Al. C. Calotescu Neicu”:

Secțiunea epigramă:

Premiul 1 - Gheorghe Filiș (Tg-Jiu);
Premiul 2 - Janet Nică (Ostroveni - Dolj);
Premiul 3 - Grigore Tunșanu (Tg-Jiu)

Secțiunea Revistă de umor:

Premiul 1 - revista „Turburele”

Secțiunea „umor la rotativă”:

Premiul 1 - Nelu Pochea (Ploșoru - Gorj)

Secțiunea elevi (clasele 9-12):

Creație: Premiul 1 - Lupu Loredana și Pochea Alexandru; Premiul 2 - Lăcătușu Isabela și Matescu Alexandru; Premiul 3 - Sgurescu Maria și Cauc Cristina.

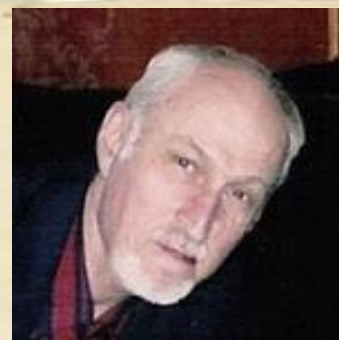
Interpretare: Premiul 1 - Matescu Alexandru și Cauc Cristina. **Grup:** Trupa „Chimiștii” - coordonator Vladu Margareta

La final trebuie menționat că și această ediție a festivalului a fost organizată de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Gorj împreună cu Biblioteca Județeană „Christian Tell” Tg-Jiu, Liga Culturală „Fii Gorjului” București, Primăria și Consiliul Local Turceni, Casa de Cultură și Grupul Școlar Industrial Turceni precum și revista umoristică „Hohote” Tg-Jiu.

Mugurel PETRESCU

Boris MARIAN

Borismarianisme

Infernul altfel

Pe patul spitalului, cuțitul este aproape de aortă, cineva lipește bucăți de ziar în albumul familiei, facem filozofie, eu și vecinul, mecanic de bloc. Afară soarele apune definitiv. Se aud zbenguie de pisici în călduri, ce fericite sunt, Doamne, ce fericite. Să poți ucide omul pentru o floare sau floarea pentru un om, ce întrebare? Dar lumea este plină de legi pe care poți să și scuipi și să le negi. Într-un pahar am pus o gherghină, ea seamănă cu trandafirul, ca lumină sau ca bujorul dragostei, drept care sunt gata să plătesc cu închisoare. Acolo te voi lua cu mine să ne iubim într-un tunel de lumină.

Iar vântul deveni tăcut, între ruine umblă umbră. Durerea s-a întrupat în lut și s-a întors în turme sumbre, nici mugetul de val rănit nu se aude, alge-n tremur, privesc prin ceață răsărind, astrul solar strivit de vremuri. Dar peste turlă și livezi, ghirlande de aur, oarbe, închipuire, cum să vezi, iubirea cum ne soarbe? Înfrigurat ca firul ierbii, nici nu se știe când va pieri, dar tremurul, dar sunetul reverberând cu raza de lună vor duce chemarea de a retrăi. Recunosc, mi-e frică de moarte, dar mai mult îmi este frică de uitare, atunci mă aplec asupra hârtiei și scriu - „Nu mă uita, iubito” - o simt cum tremură. Sunt bolnav de viață, sunt bolnav de moarte, sunt bolnav de toate, ai prea multă carte, râde un prieten, sunt bolnav de versuri, codrule, te legeni, dar mai înainte de oricare boală, de iubire gravă, cardio-cerebrală, sunt legat în lanțuri, vulturul mă cată, sfâșiat de viață, n-am să mor vreodată. Râde orișicare, râsul mi-e prieten, iele mă-nconjoară, codrule, te legeni. Din violoncel crește un copac, copacul are voce, are ochi, este copacul de dincolo, o iei la vale, dai de el, îi atingi ramurile în tăcere, ai venit, spune copacul, aproape că te-am uitat, parcă erai mai albastru, nici tu nu arăți prea bine, copacule, cânti fals uneori, mi-ar fi plăcut să fii violoncel, zâmbești trist, uiți unde ne aflăm, aici este dincolo, nu mai facem ce vrem, dacă dorești, povestește-mi ceva despre tine, aveți copaci pe acolo? Oho, de fiecare copac e spânzurat un suflet, sub fiecare copac a fost zămislit un copil, dar eu nu te cred, răspunde copacul de dincolo, mai bine ai cânta ceva la rădăcina mea de violoncel.

Satyricon sau dezvirginarea (prozopoeimă)

Bărbatul - satyr, femeia - satyricon.
Sub umbrelă - o fiară și un copil.
Ironia și umorul vor reintra în drepturi.
Moralistii sunt adevărații nefericiți.
O femeie inteligentă își poate permite orice.
Textul trebuie să aibă sare și piper, altfel nu este literatură.
Să dezvirginăm sufletul cititorului.
Admir popoarele care își conduc morții pe ultimul drum cu voioșie. Unde sunt amazoanele de altădată?
O doamnă palidă trece prin visul meu, îi șoptesc, ucide-mă cu un ultim sărut. Viitorul geme ca o femeie în chinurile facerii.
Mirosul tutunului, alcoolului, al dragostei - un iad paradisiac.
Există ani goi, zile goale, ore goale, dar viața merită trăită.
Există femei goale. Dușmănia este ridicolă, prietenia e relativă, prietenul dușmanului - cine este el? Euforia dragostei, brusc, trădarea. O, biet Othello, o, biată Desdemona, totul se rezolva altfel dacă se sărutau.
Fără vorbe. Cum arată sufletul fluturelui? O dragoste de-a sacră neglijență. Ne-mperechiam cu ceața? Bem și golul din noi.
Trandafirul este un animal sălbatic.
Suntem slujbași umili ai literaturii, ai ficțiunii, nu ai realității.
Mielul este ghiocelul care plânge.
Strigătul luptătorului precum strigătele dragostei.
Dacă poetul nu este și satyr, plictisește.
Din castel au plecat stăpânii, fantoma bufonului râde în hohote, pe scări se sărută două schelete. Himeră este o femeie pe care numai nebunii o văd și o cunosc.
Cine își pierde capul, câștigă în simțuri.
Râsul poate fi înmormântat, numai plânsul.
Să fii orice, numai iepure - nu. Nimic nu este mai frumos ca un sân dezgolit. Nu de moarte mă tem, ci de inactivitatea ei.
Există versuri care nu-și găsesc locul, ele se doresc unice.
Să nu confundăm nebunia cu dragostea, ele sunt prietene.
Se apropia seara cămășilor de forță. Locomotiva de argint a vârstei a treia. Afroditele aveau șapte săni.
A trăi încet, a muri repede și nu invers. De jur-împrejur - împerechieri și tu visezi. Dacă mâine voi muri, voi regreta că nu mai pot să scriu.

George PETROUAI

Catastrofele care decurg cu necesitate din atotputernicia subumanului

Pentru că am avut șansa să câștig un concurs jurnalistic organizat și găzduit de revista clujeană *Noi, Nu!*, redacția acesteia m-a răsplătit cu două cărți, ambele apărute la prestigioasa editură Meteor Press: *Executați prin înfometare* a lui Miron Dolot, carte care poartă subtitlul *Holocaustul ascuns*, și cartea *Heinrich Himmler (Viața sinistră a șefului SS-ului și al Gestapoului)* a cunoscuților autori Roger Manvell și Heinrich Fraenkel.

După citirea lor, lesne am putut constata că între cele două cărți există nu numai deosebiri (prima este cartea cu dureroase amintiri ale autorului din timpul „războiului” nimicitor purtat de Stalin împotriva așa-zișilor chiaburi ucraineni, cea de-a doua reconstituie profilul și activitatea unuia dintre cei mai importanți colaboratori ai lui Hitler), ci și acea cutremurătoare asemănare care la început a apropiat, apoi a încăierat două dintre cele mai odioase lighioane zămislite vreodată de istorie - bolșevismul și nazismul, respectiv

stalinismul și hitlerismul.

Pe parcursul celor 30 de capitole ale cărții (primele 24 scrise înainte de anul 1953, ultimele șase și *Epilogul* după 30 de ani), autorul, cu pseudonimul literar Miron Dolot, ne prezintă părțile indestructibile legate ale ofensivei subumanului atotputernic împotriva țărânimii ucrainene: mai întâi (începând din 1929) politica de colectivizare forțată, dolidora de arestări, deportări și crime, după care - în anii 1932-1933 - a urmat foametea.

Dacă politica de colectivizare forțată era în fond prelungirea în variantă stalinistă a urii lui Lenin față de țărani („Țăranii reprezintă tot ce urăsc mai mult”, ne spune Vladimir Ilici în cartea *Gog* a lui Giovanni Papini), ea urmărind - și izbutind până la urmă! - înăbușirea inițiativei particulare prin depozitarea de bunuri și lichidarea fizică a milioane de gospodari încadrați cu sau fără temei în categoria chiaburilor (*culaci* în rusește, *curculi* în ucraineană), foametea în cursul căreia au murit circa șapte milioane de oameni (de-a valma copii, bătrâni, femei și bărbați), este - opinează autorul - „un genocid, urmare a unui plan deliberat și premeditat, aplicat cu scopul de-a distruge poporul ucrainean ca națiune”.

Așa o foamete cumplită s-a abătut peste sat, încât - ne spune Miron Dolot - nu numai că „împinși de foame, oamenii mâncau orice găseau, chiar alimente deja stricate...”, dar cum nici din astea nu se mai găseau prin casele supraviețuitorilor secătuiți de puteri, ori prin păduri și pe câmpuri, unii dintre ei (cazul lui Antin din casa de pe deal) au devenit canibali.

Ai crede că autorul este înclinat spre exagerări atunci când ne prezintă zelul neobosit al autorităților (activiști, propagandiști, agitatori, milițieni) într-atât de îndoctinate și devotate partidului-stat, încât nu pregetau să răscolească locuințele în căutarea alimentelor ascunse, chiar atunci când aveau sub ochi dovezi de netăgăduit ale morții prin înfometare; sau atunci când ne prezintă nenu-

mărate „victime ale politicii statului”, bunăoară așa ca văduva Sevcenko și fiica ei infirmă Lida, respectiv ca tânăra mamă Solomia, cea care se spânzură după ce constată că fețița i-a murit de foame; sau - așa cum autorul ni se confesează în capitolul 27 - udând hârtia cu lacrimi, atunci când scria despre acei copii emaciați din vecini, care nici să plângă nu mai aveau putere: „Capetele așezate pe gâturile lor subțiri arătau ca niște baloane umflate. Brațele și picioarele lor mici și osoase erau ca niște bețe care ieșeau din trupurile lor mici. Burțile le erau umflate, căpătând proporții nebănuite, iar din organele lor genitale se scurgea neconținut urină. Fețele acestor copii arătau îmbătrânite și deformate premature”.

Dar iată că în senzaționala sa nuvelă *Panta rhei*, mult nedreptățitul Vasili Grosman vine cu imagini artistice care confirmă spusele lui Miron Dolot într-un chip indiscutabil.

Fazele procesului de distrucție a satelor sunt, desigur, aceleași la cei doi scriitori: „Viața cea nouă fără deschiaburi” este urmată de colectivizarea forțată („s-au apucat să ne bagi în colhozuri”) și apoi de „execuția prin înfometare”, evident, avându-se în vedere faptul că „după deschiaburire, terenurile arabile au scăzut simțitor și recolta s-a micșorat foarte mult”.

Dar deși copiii înfomețați aveau „capetele ca niște ghiulele” și „gâturi subțiri ca de barză”, iar fețișoarele le erau „bătrâncioase și chinuite, de parcă trăiseră prunci ăștia pe lume șaptezeci de ani”, și deși în regiunea Dnepropetrovsk nenorocirea era îngrozitoare, căci „acolo oamenii se mâncau unii pe alții”, totuși apare o notiță în ziar despre vizita unui ministru francez, care află de la copiii unei grădinițe dintr-un colhoz că la prânz aceștia au mâncat „supă de găină cu piroști și chifteluțe de orez”!

Ba mai mult. Ca și cum n-ar fi știut nimic despre „acei copii care erau duși cu căruțele la gropile de gunoi”, sau - ne înștiințează Vasili Grossman - „poate că știa, dar tăcea așa cum tăceau toți”, Maxim Gorki scrie cu seninătate într-un ziar moscovit că „copiii au nevoie de jucării educative”...

*

Cartea lui Roger Manvell și Heinrich Fraenkel ni-l prezintă pe Heinrich Himmler, omul de care Gobbels s-a apropiat mai mult decât de ceilalți lideri naziști, cu toate că-l antipatiza, poate pentru ascensiunea lui (avea cea mai mare putere după Hitler) sau poate pentru teama ascunsă resimțită de toată lumea, cu excepția Führerului, față de el.

Asta nu înseamnă că sinistrul Himmler nu se temea de nimeni. Avea o asemenea frică de „reproșurile isterice ale lui Hitler”, încât - ne spun autorii - „nu avea tăria psihică sau hotărârea de-a i se opune”. Iar generalul Heinz Guderian completează în cartea sa de amintiri: „Cu câteva privilegii, am fost în măsură să constat că, în prezența lui Hitler, îi lipsea siguranța de sine și curajul...”

De altminteri, firea sa timidă, care „îl agasa întotdeauna când trebuia să discute cu oameni mai capabili ca el”, a favorizat într-o asemenea măsură dezvoltarea în Himmler a unei fidelități de câine ascultător și a unui servilism total în fața voinței capricioase a lui Hitler, încât cu dreptate aprecia Goebbels că „nu putea să existe un loc pentru un om ca el într-o Germanie fără Hitler”.

Ca orice biografie care se respectă (cei doi autori au scris biografiile detaliate ale celor mai faimoși conducători naziști), cartea de față caută să ni-l înfățișeze pe omul Himmler așa cum era el în realitate - „un om mărunț, prozaic și plin de platitudini”, care

după ridicarea pe culmile puterii naziste, încearcă din răspuțuri să-și ascundă timiditatea în spatele aroganței conferită de autoritatea cu care a fost investit.

Transformările moral-spirituale ale acestui tenebros personaj au început îndată după pătrunderea în elita partidului nazist. După o tinerețe castă (acesta este, de altfel, titlul primului capitol al cărții), perioadă de timp generos influențată de catolicism, Himmler devine „un anticatolic și un anti-creștin virulent, înlocuind credința în care fusese crescut cu o acceptare facilă a acelor superstiții, cum ar fi astrologia, care se potriveau prejudecăților sale germanice”.

Cu toate astea, într-o discuție purtată cu confesorul și maseurul său Felix Kersten, Himmler s-a arătat de-a dreptul indignat de faptul că acesta îi pune la îndoială convingerile religioase, când el era pe deplin convins că „în spatele naturii și a minunatei ordini din lumea omului, animalelor și plantelor stă o Ființă superioară”, căreia i se poate spune Dumnezeu sau Providență. Din aceste motive el chiar insistă ca membrii SS să creadă în Dumnezeu!

Dar credea într-un mod aparte, adică în virtutea teoriilor sale rasiale, care îi cereau cu insistență să distrugă toate acele ființe umane ce se dovedeau mai distrugătoare decât animalele.

„Iar el”, punctează autorii, „acceptase această misiune înfricoșătoare, deoarece credea că era singura și «ultima» soluție la problema purificării rasiale a Germaniei, care a rămas idealul său adânc înrădăcinat”.

Pentru punerea în practică a acestui ideal dement și asasin, Himmler nu a precupețit nici un efort atunci când a întemeiat înspăimântătoarea organizație SS pe principiile

Ordinului iezuiților (însuși Hitler l-a comparat cu Ignățiu de Loyola!) sau, mai târziu, adică atunci când și-a creat monstruoasa rețea de exterminare formată din peste 100 de lagăre, unul mai sinistru ca altul, în care - prin înfometare, torturi, experimente medicale, dar mai ales prin uciderea concepută ca parte componentă a genocidului dirijat de la centru -, milioane de oameni au fost uciși (îndeosebi evrei și slavi), doar pentru absurda vină că nu posedă însușirile rasei ariene.

În asemenea condiții, când Himmler căuta să-și justifice crimele prin maxime și butade scornite de el însuși („Măsurile noastre sunt expresia unei idei, nu a încercării de-a obține avantaj personal”, „Legile căsătoriei sunt în sine imorale”, „Gestapo este «femeia de serviciu a națiunii», care face curățenie în stat”, „Există un blestem al grandorii, conform căruia trebuie să se calce pe cadavre pentru a crea o viață nouă” etc.), nu-i de mirare că - ne informează autorii - „nu înțelegea răul pe care-l făcuse prin intermediul SS-ului și al Gestapoului, tot așa cum un moralist rigid din epoca victoriană nu înțelegea cruzimea represivă pe care trebuia s-o arate față de membrii nevinovați ai familiei sale”.

Ba și mai mult, Himmler chiar se credea un om bun, care „dacă făcuse greșeli, le făcuse slujind o cauză nobilă”!

Iată de ce a fost nevoie nu doar de mâinile fermecate ale lui Kersten, ci mai ales de curaj și abilitate din partea acestuia pentru a-l face pe Himmler să înțeleagă de ce „genocidul este asociat în cea mai mare măsură cu numele său”, astfel că în cele din urmă personajul demonic de care ne ocupăm să întreprindă câțiva pași mărunți pe direcția umanizării sale: nu aruncă în aer lagărele de concentrare așa cum cereau dispozițiile furibunde ale Führerului, ci mai mult, trecând peste un alt ordin al lui Hitler care prevedea moartea pentru toți acei germani ce ar fi ajutat vreun evreu să evadeze, el pune în libertate mai multe mii de evrei.

Apoi, după ce află ultimele dispoziții ridicole ale lui Hitler, date cu puțin timp înainte de sinuciderea sa (desemnarea amiralului Dönitz ca succesor al său și anatema aruncată asupra personajului nostru, la fel ca asupra lui Göring), Himmler se predă aliaților, mai exact englezilor, convins fiind că anglo-americanii de îndată vor îmbrățișa ideea lui de-a se uni cu rădmășițele armatei germane, doar în acest mod - după părerea lui obsesivă - putându-se contracara ofensiva rușilor și a bolșevismului.

Dar cum visele lui sunt ignorate în totalitate de englezi, iar el este privit ca o captură de prim rang pentru viitorul Tribunal de la Nürnberg, Himmler se sinucide cu o capsulă de cianură.

Verrocchio - Tobias și Îngerul

Ștefan DUMITRESCU

Caragiale și Dumnezeu

Ia du-te Sfinte Petre și vezi ce mai e pe pământ
I-a zis Dumnezeu,
Ce mai fac noroadale mele
Pentru că prea multe jelete și țipete aud, și mai mult decât toate
mă asurzește zăngănitul de arme,
I-auzi ce bubuie tunurile, și ce mai plâng bieteze mame
și bieții copilași.
Vezi ce mai fac popoarele ălea,
Că le aud numai plângând și gemând...
- Bine, Doamne, mă duc, a zis Sfântul Petre, oftând, care era
și așa destul de amărât și obosit.

Și a coborât Sfântul Petre
Și a luat-o el așa cu toiagul în mână.
Mergea, săracul cât era ziua de mare,
Uneori, când mai întâlnea câte un amărât mai stătea
de vorbă cu el,
Îl întreba ce mai e pe la ei prin sat,
Cine a mai murit, cine s-a mai însurat,
Dacă oamenii s-au făcut mai buni,
Dacă se duc la biserică, dacă se spovedesc,
Când îi era sete se mai oprea pe la câte o fântână,
Și se uita lung la ea știu ce vedea el la fântâna aceea...

Câteodată mai înnopta pe la câte un țăran
Bun la suflet, care-l mai puneă și la masă,
Ia, omule călător și mănâncă și dumneata,
că ai fi obosit de atâta drum,
Îți dăm ce avem și noi, o strachină de fâsui, cu o ceapă, cu
O bucată de turtă ori de mămăligă,
O bătrână i-a dat chiar și o strachină cu zeamă de varză...

Ba de câteva ori Sfântul Petre
A înnoptat la marginea unui lan de porumbi,
Că nu l-a mai adăpostit nimeni,
Ori la marginea unei păduri,
Cu mațele ghiorțăindu-i de foame, amărâtul de el,
Dacă în ziua aceea nu a avut norocul să întâlnească un om milos,
Își puneă, săracul, sub cap traista goală, prin care sufla vântul
Și se culca pe pământul gol,
Ca să se învelească și el cu bucata aia de cer,
Noroc că adormea pe dată și nu mai tremura de frig.

Hai, hei, hei și după ce a bătut el cu piciorul,
că i s-au tocit o mie de părechi
De opinci, toate țările,
Și a stat de vorbă cu oamenii prin sate și prin târguri,
Și a stat de vorbă cu popoarele, cât a putut și el să stea de vorbă,

Că de acum Sfântul Petru era cam bătrân,
A luat-o pe potecă în sus să ajungă la rai,
Să-i raporteze lui Dumnezeu ce a văzut pe pământ

Și s-a întors săracul Sfântul Petre la Dumnezeu
Dar era și mai trist și mai amărât, aproape că îi venea să plângă,
Piciorul drept îl cam târâia, că nu era sigur pe el deloc
Și mâna dreaptă abia mai ținea toiagul...

Ei, ce e, Sfinte Petre, pe pământ?, l-a întrebat Dumnezeu,
Uitându-se la el foarte îngrijorat,
Sfântul Petru s-a așezat jos cu mare greutate,
să-și tragă sufletul, săracul,
Pentru că era obosit de atâta drum,
Apoi și-a șters o lacrimă cu mâna stângă,
când și-a întors Domnul capul într-o parte,
Ca să nu-l vadă cum plânge...

Ei, sfinte Petre, l-a întrebat Domnul din nou,
Ce ai văzut pe pământ, că văd că nu ești în apele dumitale?
Mai așteaptă-mă, Doamne, numai o țără,
să măi îmi trag și eu sufletul,
A oftat Sfântul Petre,
Bine a zis Domnul, privindu-l și oftând,
Te măi las...

Apoi, Doamne, a vorbit Sfântul Petre într-un târziu,
După ce a tras o gură de aer în piept mare cât un văzduh,
Ce am văzut eu pe pământ nu este bine,
Oamenii, în loc să se facă măi buni, măi miloși,
S-au făcut mai vicleni, mai pizmași, mai păcătoși,
E multă prostie și răutate pe pământ, Doamne, multă lăcomie,
Multă hoție, multă dușmănie...

Așa este, a oftat Dumnezeu, lăsându-și capul în jos
de durere și de supărare,
Mă așteptam la asta, a mai oftat el încă o dată,
că s-a stârnit un vânt în rai, mai să-l
Ia pe Sfântul Petre pe sus,
Care era prea slăbit de la drumul pe care-l făcuse...

Auzi, Sfinte Petre, a vorbit Domnul după ce a oftat de mai multe ori
Uitându-se cu durere la Sfântul Petru,
Da, care este cel mai amărât și cel mai amărât popor de pe pământ?
Măcar pentru acesta să mai facem ceva...

A, Doamne, a zis Sfântul Petru,
după ce a oftat și el o dată lung de tot

→
Cel mai amărât și cel mai amărât popor de pe pământ,
De departe este poporul român...

Domnul când a auzit lucrul acesta a făcut o dată hîmîmî,
Ca și cum i-ar fi dat cineva cu parul în cap,
Ochii i s-au făcut mari în orbite,
Și Domnul a rămas așa mult timp cu chipul alungit
și cu ochii cât cepele,
Ai, Sfinte Petre, am auzit eu bine sau mi s-a părut?

Și Domnul a rămas așa mult timp cu ochii mari
privind la Sfântul Petru...

Ba nu Ți s-a părut, Doamne, deloc, a oftat iar Sfântul Petru,
După ce Domnul mai oftase o dată lung de tot,
Ăsta este adevărul gol, goluț,
Ăl mai amărât și ăl mai amărât popor de pe pământ
este poporul acesta, poporul român, Doamne,
Și Sfântul Petre a oftat din nou,
Uitându-se la Dumnezeu cu o milă sfâșietoare...

Păi cum așa, Sfinte Petre?, și-a revenit Dumnezeu după mult timp,
Păi nu l-am dat românilor pe Mihai Viteazul ca să-i unească
și să facă din ei

O Țară mare și puternică, să nu-i mai calce
Alții în picioare ?

Ba da, Doamne, număi că nu au avut grijă de el
Și l-au lăsat pe ticălosul acela de Basta să-l omoare, care acum
zace pe fundul iadului,
Unde îl mănâncă și îl chinuie viermii rozând din el...

Bine, dar după asta le-am trimis un Sfânt,
Pe Constantin Brâncoveanu?

Domenico Ghirlandaio - Căsătoria Mariei

Așa este, Doamne, număi că unchiul lui,
Stolnicul învățat Constantin Cantacuzino, fratele mamei lui
Brâncoveanu, unchiul lui, cum ar veni,
L-a vândut turcilor ca să-l pună în locul lui Domn în Țara
Românească, per fiul său, Ștefan,
Aha ?, a zis Domnul icnind, după ce a oftat iar lung,
clătînd trist din cap,

Bine, dar apoi l-am trimis pe Tudor Vladimirescu
să-i ridice la luptă și să-i alunge pe Turci?
Ca să poată să își pună Domni pământenii.
Așa e, Doamne, și-a șters Sfântul o lacrimă care-i aluneca
pe obrazul stîng,
Dar așa după cum știi și Sfinția Ta, Doamne, căpeteniile lui Tudor
l-au trădat și l-au vândut vicleanului Ipsilante cu grecii lui,
Care l-au tăiat în bucățele și l-au aruncat într-o fântână
lângă Târgoviște.
Și unde este tâlharul acesta netrebnic de Ipsilante?
a scrâșnit Domnul din dinți,
Mânios foarte.
Unde să fie, Doamne, a oftat iar Sfântul Petru, zace pe fundul
iadului, băgat până la gât în smoala fierbinte,
Împreună cu asasinul lui Burebista, cu trădătorii lui Decebal,
cu toți trădătorii acestui neam nenorocit, Doamne,
așa cum se cuvine...

Și pe Tudor Vladimirescu l-au trădat și l-au omorât?
s-a mirat Domnul, oftând
Și clătînd a mare durere din cap...
Bine, dar l-am trimis apoi pe Bălcescu, un om învățat
ca să-i învețe pe români,
Să-i lumineze, să le arate calea pe care să meargă?
A, Doamne, l-au băgat în pușcărie la Mărgineni, când era un copil,
unde s-a îmbolnăvit
De tuberculoză, săracul,
Și a murit tânăr de tot...

Bine, dar le-am dat apoi un Domn bun, cu dreptate,
care să unească Țările Române,
Să fie și ei, românii, o țară mare și bogată, în rîndul oamenilor?
Așa e, Doamne, a oftat Sfântul Petre...
Numai că bietul Cuza după ce a unit Țările Române
A căzut și el în păcat, Doamne,
Iar prietenul lui Kogălniceanu și liberalii l-au trădat
și l-au obligat să abdice...

Și pe acesta l-au trădat!, a oftat Dumnezeu,
acum și mai întunecat la chip.
Bine, dar după Cuza le-am dăruit românilor pe cea mai mare minte
pe care a ivit-o
Pămîntul acesta, pe marele Poet Mihai Eminescu,
Cel care le-a arătat românilor calea pe care să meargă și le-a arătat
și greșelile și viciile, Ca să se îndrepte. Ce a mai biciuit el
lichelismul și demagogia politicianilor!
Degeaba, Doamne, l-au asasinat și pe Eminescu...
Ăhă, hăăă, să fie Sfinția Ta sănătos, Doamne, cum l-au lucrat
Titu Maiorescu și Francmasonii lui pe sărmanul Eminescu,
Și i-au înscenat, cum că ar fi nebun, fără să fie săracul de el,
iar apoi l-au omorât
Doctorii dându-i mercur într-o cantitate prea mare,
făcându-i injecții cu mercur...

Domnul a făcut ochii mari,
I-a venit să urle de durere, dar i s-a oprit urletul în gât
Și a rămas așa împietrit cu ochii mari cât roata carului...

Bine, dacă nici de la Bălcescu, nici de la Eminescu
nu au învățat nimic,
O să le trimit atunci pe Caragiale, care va scrie o operă
în care îi va beșteli în toate felurile,
O să-i facă de răs cum nu i-a făcut nimeni,
Or să se vadă în opera lui Caragiale ca într-o oglindă,
Și oglinda asta le va arăta în toate zilele și în toți anii
defectele pe care le au românii...

S-a lăsat atunci o tăcere de moarte,
Care s-a auzit trosnind ca gheața aia care se rupe până departe,
în tot raiul... Nu îndrăznește nici unui dintre ei să spună ceva...

Și dacă nici de la Caragiale nu or să învețe nimic, românii, Doamne,
și nu o să le fie rușine deloc
Și or să rămână la fel, plini de defecte și de păcate,
Ce te faci, Doamne, atunci ?

Domnul s-a întristat deodată și mai rău, căzând pe gânduri,
Avea chipul tare întunecat și încrunțat,
Și pe obraji i s-au văzut lacrimile cum îi curgeau pe barbă
- Dacă nici după ce or să citească Opera lui Caragiale nu or să se
Schimbe, să știi că le trimit Românilor un război mondial ca să
Se învețe minte... Iar s-a lăsat o tăcere grea ca plumbul
Și nesfârșită ca o câmpie de gheață...
- Și dacă nici după ce le dai un război mondial, Doamne, nu or să
se schimbe Românii? Ba chiar ar putea să
Păcătuiască și mai rău, să li se strice năravurile
Și mai mult... Ce Te faci atunci?

Domnul era așa de cătrănit și de amărât că lui Sfântu Petru
I s-a făcut milă de El!

- Ce să fac, a oftat Domnul într-un târziu, negru de supărare și de
durere, o să le mai dau iar un război mondial, că poate,
De data asta, s-or învăța minte... Or învăța și ei ceva din istorie.
Atâta minte or avea!

O liniște de mormânt s-a întins în tot Raiul că ziceai că e o Siberie
de gheață sau un pustiu nesfârșit... Și liniștea
Asta neagră de mormânt a durat mult de tot...

- Și dacă și după războiul ăsta al doilea, Doamne, românii
Nu or să se schimbe deloc? a bâiguit într-un târziu, Sfântu Petru,
Plângând în barbă. Acum liniștea de mormânt care s-a lăsat
Era și mai adâncă. Și mai neagră... Sfântul Petre plângea de acum
în hohote, mușcându-și buzele ca să nu-l Audă Dumnezeu...

- Păi de, a oftat Tatăl ceresc

Într-un târziu, dacă nici după războiul ăsta al doilea
Românii nu or să se schimbe și nu or să învețe nimic din atâta
suferință și pedeapsă câtă le-am dat, o să fiu obligat
Să-i rad de pe fața pământului... Că așa popoare stricate și rele nu
merită să rămână în Istorie...

Acum Sfântul Petru și-a dat drumul la plâns și mai tare...
Plângea în hohote

Așa de rău că se auzea în tot raiul, în tot iadul și se auzea și pe
pământ cum plânge de se cutremură Cerul... Domnul a oftat
prelung, cât istoria asta, că nu se mai termina din oftat. Și
Îndurerat, săracul de El, a început și Domnul să plângă...

Llelu Nicolae UĂLĂREANU

Versuri

sunt doar o mică pasăre

casă locuită de umbrele
îngerilor de veghe
atunci când pământul
este ademenit de cer
apoi crepusculul de foc
al înserării
căzut peste trupul așteptării
pe gânduri

este vorba de o casă singură
de la care pleacă ideea de oraș

peste noi avem munții
vine vulturul

sunt doar o mică pasăre
căreia îi poate trece pliscul
prin inimă
la prima cădere

dar nu
știi să iubesc
copacii cu suflet
până când în palmele înroșite
port o gheară de vultur

lovit de nepăsarea mea
își ia zborul spre înălțimi
vin apoi câmpiile cu fluturi galbeni
și noaptea de iubire a pleoapelor
mele
în cele din urmă toți căpătăm aripi
chemare la stele

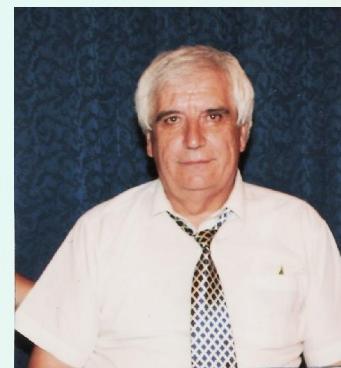
oul

aș sparge cu un sunet secunda
până când s-ar opri timpul
l-aș închide într-o sferă
ca pe un ou de lumină

dar m-am trezit cu o pasăre
din aripile întinse mi-a spus
pune oul la clocit
în ovalul plin al lunii

clipele se vor opri-n secunde
ca o noapte în prima zi de întuneric
și totuși timpul trebuie pornit
într-un ceas dintre viață și moarte
în care curg clipele

niciodată nu vor umple marea
cum mișcare nu va opri sunetul

Călătorie de vis

Tăcerea-mi îngheață vorbele,
cu brațele deschise
voi locui în cuvintele tale
înainte de început și dincolo
de sfârșit.

Mă voi plimba prin fiecare vers
ca o fereastră de tren
prin câmpie
și la fiecare oprire-n noapte
voi da jos luna pe peron.

Prin fiecare ținut, privești
îmi vor vindeca rănilile,
prin inima frunzei va urca seva
venită de sub pietre,
din rădăcini.

O rugăciune îmi dă dezlegare
să reproduc în cuvinte
tot ce văd și ce nu văd din umbră.

Cuțara

Cu țara ne putem contopi,
Ne învelește-n cuvintele
inimii
Puse pe la porți care
se deschid
Spre interiorul ei cu munți
de durere.
Numai pentru cei cu ochii
închiși
Leagănul acesta este doar
un mof
Apăsă pe brațele cu clopoței,
Să se audă doar în stele.
Pentru noi, cei care învățăm
roțile
Pe drumurile mereu stricate,
Cuvintele au în ele un năduf
Rostogolit peste mai marii
momentului.
Cu țara ne putem acoperi
De florile dragostei
în ninsorile primăverii
Și-n toate zilele de sfântă
lucrare ori bucurie,
Intrând în sufletul ei
cu împăcare.

Dan LUPESCU

Timp-Călător în holograme

I.

Printre coarnele de zimbru
Sar de-aici în timpul-timbru
Al tărâmului departe
Unde porți nu-s pentru moarte...

II.

Printre coarnele de taur
Curg de-aici în timp de aur
Al izvoarelor dintâi
Legănând flori de lămâi...

III.

Printre coarnele de melc
Răstorn timpul-codobelc
În care zornăie clipa -
Clepsidra îmi taie-aripa...

IV.

Printre coarnele de Lună
Mijesc spicele-cunună
Și semințele de timp
Le-nfloresc doar în Olimp...

V.

Printre coarne de dragon
Dezleg timpului cocon -
Firul magic de mătase
În Hangzou demult mă trase...

VI.

Printre coarnele de cerb
Stele tainice eu fierb
Și-o strămut pe Mama Gee
Tocmai în Cassiopea...

VII.

Printre coarne de centaur
Retez capul de balaur
Al timpului nepereche -
Orb, olog, fără ureche...

VIII.

Printre piscuri de vulcani
Hora mea de mii de ani
O trăiesc într-o secundă:
Zvâcnet mut, canion-undă...

IX.

Printre coarne paradox
Gemenii dau pe un os
Viitor bărbos, himeric,
Venind din trecutul sferic...

X.

Printre coarne de berbeci
- Izvodind tărâmurii reci -
Pe mine m-ajung din urmă,
Galopând mă văd...

În turmă,
Păscând timpul care scurmă:
Zimbri și bizoni, licorne
Spulberă păduri de borne...

XI.

Din Cnossos până-n Nepal
Îl zăresc val pe Dedal
În oglinda Atlantida
Scufundând cariatida

Țâșnită din stea în stea
Cu fiecă vârstă-a mea
Prin oceane invers văzută
Pe calea nestrăbătută:

Salt sacadat din bărbat
În adolescent și prunc -
Fără umbră mă arunc
Până-n țărâmul celălalt,

În alt timp și labirint
Unde nu-i zi și nici noapte,
Doar încercănate șoaapte -

Amurg veșnic de aramă
Scăpărând ca mustu-n cramă...

XII.

- Cum căzuși pe-aici, voinice ?
Mă-ntreabă o pitulice...

- Din galopul pe colnice
Văzui moara scânteind,
Luminând și măcinând

Frunze de porumbar acru,
Grăunțe din timpul sacru...

XIII.

De sub frunza de pelin,
Coroana de rug și spin
Licăre doru-n suspin...

XIV.

Doar Ileana Cosânzeana
Măiastre-i deschide geana,
Din cosițe floarea-i cântă,

Nouă-mpărății ascultă...

XV.

Călător fără de vină,
Rămâne-voi doar lumină,

Călător cu țință-atinsă
În zarea zărilor ninsă
Nu de vreo spaimă de moarte,
Ci de coarne de centaur
Măcinate-n mori de aur...

XVI.

Timpul sfânt, al meu și-al lumii,
Eu l-am rupt din carnea humii...

Timpul sfânt, al meu și-al tău,
L-am scos mai presus de Eu...

XVII.

...Printre turnuri de vulcani
Rustemul de mii de ani
Îl concasez în secundă -
Fost-am și rămân rotundă

Himeră cu ochii-n Lună,
Timpului - mitică strună
Pe care cântă Măiastra
Doina doinelor, albastra...

XVIII.

Lacrimi cad, din viu argint,
Pe floarea de mărgărint,
Printre coarnele de bour
Dacii trag direct în nour

Sute, mii de mii săgeți
Stărnindu-i pe frații geți,
Pe tracia, de-un neam cu ei,
Temuți de lei și de zei...

XIX.

Ugerul, de ploaie greu,
Dă drumul instantaneu
La puhoaiile de aur
Botezând grâul centaur

Care bate din copită
Și ne scapă de ispită...

La capăt de curcubeu
Carele trosnesc. Doar eu
Mă-ntorc și mă rog mereu:

Vino, ploaie, de ne udă
Timpul sacru-n nescundă,
Timpul zbor, Timpul zburare

Până dincolo de zare
Fără bici, fără urare
De pasăre cântătoare...

XX.

Mută-i vremea, stinsă-i pipa
În care arserăm clipa
Și-o făcurăm de foc stâncă
Pentru cei care mănâncă

Doar ambrozie, nectar
Aureolate-n har
De pelin, pelin amar...

XXI.

Pune-ți raza pe cântar,
Scapă de-al morții coșmar,

Soarelui zâmbește, Lunii
Tainic înflorind alunii
Nașterii-n eternitate -

Timpul stă să se dilate,
Eu-s Timp?...

Lamură-n toate,
Călător, eon ce bate
Galaxii îngemănate?

XXII.

Trăind într-o hologramă,
Înscriu bolta-n octogramă...

Din grăunțe-ngreunate
Mitic Timp răsar, Cetate,
Faguri gâlgâind în lapte
Pentru matca ce-n cer scoate
Taine ce au fost și nu se
Întorc decât suprapuse
Peste rău și peste bine -

Gheizere-n stup și-n albine
Roind în lumine line...

XXIII.

Muşcă Luna din Centaur,
Vremuind solzii tezaur:
- Pe unde-mi umbli, Balaur,
Vameș la vămi nevăzute
Ce se cer mereu durute
Și-n vârtejuri străbătute?...

Zbor al meu și-al tuturor,
Crește-n mine aurora...

Mariana ZAUATI GARDNER
(Anglia)

Poeme

Julia May adormită

Stol de vise-i zboară peste casă
Casa ei fără ferestre
Casa ei cu uși ferecate Casa ei,
la răscruce de drumuri
Între paranteze de timp

Stol de tăceri îi trece peste casă.
În întineric lipitori
Iau cu asalt dușumele
Meșterite din lemn plutitor
Și coajă din ouă stricate

Pașii lui tăbăcesc scândurile.
În iatacul cu pian
Chei sâcâie zgomote
Să prindă-n gheare vidul
Între pereții ferecați.

La mijlocul verii

Uleioasă și calmă-i căldura
Înfășată pe suprafața mării
La Southwold, punctul cel mai din est al Angliei

Coloane de șezlonguri
Înterup tumultul torid al litoralului
Ce ondulează în culorile mării

Traversând razele soarelui
Dantela roză etalează modele,
Unde pescăruși cascadori decupează aerul

Pe chei, ceasul în formă de baie
Sună ora întreagă și jumătatea
Roți propulsate în sunet de ape.

Nu-i răgaz pentru mămicile îmbrăcate
În culori de azur și fructe răcoapte.
Mici răsfățați se ghidează cu apă la gheață

Epuizați pe șezlongurile deschise
Bărbați, femei și copii se dedică siestei
Când bolta cerească se-nroșește zglobie

Pentru umbrele-n mișcare și valurile ascunse
Totul este ca mai-nainte; de-a lungul digului
Pescari amatori cercetează depărtarea

În labirintul de oameni, femei și copii
Întinși pe șezlonguri cu modele animaliere
Ceru-și înălbește albastrul de sineală

Se odihnesc sau cumpără
Gălețele, lopățele și pește cu cartofi -
Și se apără de pescărușii-n viraj

Vara

Păianjeni vărateci urzeau
cuibăriți în alcovuri de stâncă
Erau sub un castron de sineală
și gălbenuș - pământul plutea
plesnind în lumina acută
umbre de aur prin bolovani
Scorpioni și șopârle înotau la soare
printre cactușii care trosneau în spații
O libelulă dispărea spre Palatul din Stâncă,
argint scrijelit pe-o tăbliță de cer
Greierii se scăldau pe boabe de ienupăr
Crengi rupte, mărgelile din turcuoaze
îngânau melodii ofilite
Frunze șopteau despre legende
în imagini din nisip invizibil -
Țipăt de păsări într-o tocană de suflete
fierbeau suspendate în ocrul torid.

Oglinda cu Vise

Volume lucioase dormeau
legate în piele de zimbbru
în dulapuri pe pereți de himeră
tapetați demodat
de Cucoana Elisa
Cavaler naviga prin hârtii
și trofee câștigate la baluri
Îmbrăcat în beige, moșia tăcut
la masa de lucru cioplită-n stejar
Cu ochii scăldați în antice tomuri -
Răscoală peste obiecte spartane
sufletul ei se legăna lunatic
de candelabru peștiș de Murano
Se ascundea prin dulapuri
îndesate alinate cu dulcetuiri
de vișine răcoapte din pomi
din gradina cu muzică
a Domnului Ion
Ferecate-n mintea ei cea albastră
o curte răcorită de suflete pierdute -
Unul câte unul la zaruri și cărți
în orașul himeră cu
râul Negel îmbufnat
în încăperea unde intrau și ieșeau
în galop persoane apretate pe ață,
oarbe cu mâini efemere,
fantome electrice
măscărici adormiți
în lumi ferecate

O problemă de vârstă

Insula devine mai mica
Insomniacă-i caut malurile
Pe hărți virtuale și satnavs

Cerul este greu de mânia
Furtuni mici... furtuni mari...
Vin și dispar cum se-ntâmplă

Cu anotimpurile adun
Amintiri fără sens
Prea intime să le dezvălui

Satul meu se tot micșorează
Cunosc mai multe locuri ca înainte
Și mai multe nume din cartea de telefon

Toate orele mele de azi și de ieri
Devin din ce în ce mai mici
Până când devin o pată la orizont...

La țarm

rugineau râuri în răsfăț
De-a lung de nisipuri albastre
o preumblare lunară
Înțepenate grămezi
din lemn împletit
înserate în șorțuri de frunze
Pe plajă-n arcuiri
dune mărunte, dune uriașe
înfricoșate la Nord
de-o Cetatea-n ruină
O altă zi, o altă noapte

În maquis arțari
se petreceau la mal tulburați
Abalone absconse
în nisipuri albastre
Dreptunghiuri din lemn
chinuit
erau reazem și țință
ibisului conturat
ciugulea în șorțul
din frunze
Bolți sprijineau dune
mărunte pe plajă
la porți de Cetate-n ruine trecute
O altă zi dinaintea turnurilor,
o altă noapte

George Liviu TELEACĂ

Restituiri în Anul Dragonului

Anul 2012 este considerat Anul Dragonului și, ca atare, reprezintă un foarte bun prilej spre a ne reaminti că Dragonul nu are nimic în comun cu fiara apocaliptică, imaginată în secolul XIII de iresponsabilul dominican Voragine¹, care a pângărit, prin minciună, iconografia Sfântului Gheorghe, ci reprezintă acel **semn hieroglific**, născut odată cu Tradiția Primordială, pentru a exprima numele Unicului Ziditor, Dumnezeu monoteismului funciar². Ca simbol al puterii cerului, Dragonul este considerat, în continuare, un semn de foarte bun augur, atât în China, cât și în Țara Galilor, unde welsh-ii l-au înscris pe drapelul lor național, chiar dacă timpul a modificat semnificația sa inițială.

Pentru recuperarea semnificației originare s-au imaginat explicații și s-au depus eforturi, dar numai aportul masiv de informație, din ultima vreme, a îngăduit acea tratare care să depășească fisurile încercărilor de până acum. În aceste noi condiții de documentare, căutările mele m-au condus la concordanța deplină dintre rezultatul decriptării imaginilor, obținut prin utilizarea unei analogii adecvate Dragonului, și rezultatul la care am ajuns prin interpretarea lingvistică a numerosului grup de teonime asociate cu Vârcolacul, fiecare din cele două abordări conducând la una și aceeași sintagmă³. Dar, această concordanță, plasată la intersecția a două căi de investigare, total diferite, reprezintă, chiar și pentru spiritele cele mai exigente, dovada faptului că mi-a fost dat să găsesc citirea corectă și, astfel, definitivă a multimilenarului semn.

Numită, destul de târziu, Dra-

co sau Dragon, hieroglifa a fost creată pentru a exprima sintagma Volco-Blac, și reprezintă cea mai veche modalitate de a consemna **sintagma teonimică arhetipală**.

Prin faptul că semnifică Numele Celui Prea Înalt, această hieroglifă, modelată ca un stindard, a și devenit acel semn de mare prestigiu, sub care s-a derulat istoria, din Persia până în Bretania, timp de peste 2500 de ani, așa după cum a constatat Institutul American pentru Drapelele Lumii, condus de Whitney Smith, autorul primului mare tratat de vexilologie, *Flags Throug the Ages and Across the World*, publicat, în anul 1975 [(scanarea este preluată din ediția în limba franceză⁴)], la o jumătate de veac după ce V. Pârvan menționase în *Getica*, prima atestare a Dragonului, găsită pe stela funerară a lui Nabkadnezar, anterioară anului 1120 î.Cr.⁵

Prestigiosul institut de cercetare a drapelelor a reușit să pună în evidență echivalența diferitelor forme de reprezentare ale Dragonului, precum și masiva lui prezență în timp și în spațiu, dar fără să fi ajuns la semnificația sa. Cercetătorii institutului, asemenea celor din întreaga lume, nu sesizaseră faptul esențial că, în

scena cu numărul XXIV de pe Columna lui Traian⁶, imaginea lui Jupiter și imaginea Dragonului cu cap de lup au fost plasate, în mod intenționat, față către față cu o tratare plastică identică, pentru a reprezenta, prin gestica unui dialog înscris în piatră, faptul că cele două chipuri au aceeași semnificație.

Acest tandem de necontestat al echivalenței lor, relevă, în văzul lumii întregi și cu autoritatea impunătoare a Columnei imperiale, că și Stindardul Dacic este semn religios, având prestigiul său pe măsura celui de care se bucura zeul suprem al panteonului roman⁷. În acest fel, realizatorii și beneficiarii Columnei au înscris, în marmură, importanta semnificație religioasă a Stindardului Dacic cu cap de lup, la care ajunsesem pe alte două căi.

Dar prin larga sa răspândire, în spațiu și în timp, el devenise Dragonul lumii întregi, ceea ce a impus și verificarea originii sale. În acest scop am aplicat metoda bazată pe analogia lingvistică teonim-toponim, utilizată frecvent de savanții domeniului⁸, după ce a fost dezvoltată de Georges Dumézil⁹, iar rezultatele au confirmat că denumirea „Stindardul Dacic” este corectă, întrucât hieroglifa aceasta s-a născut pe pământul României și în limba românilor, numiți, inițial, **rămări**, așa cum ne numesc și azi albanezii, cu această formă rotacizată, care reprezintă cea mai ar-

haică flexiune a indo-europenismului¹⁰, flexiune folosită cu cel puțin un mileniu înainte de fundarea Romei Antice.

În existența sa, multimilenară după cum o atestată figurinele umane cu cap de lup din civilizația Vinča¹¹ (mil. V î.Cr.), arhaica sintagmă teonimică Volco-Blac, s-a răspândit în aproape toată lu-

mea sub forma unui mare număr de variante. Forma Velc-Velc justifică, atât numele de Velchanos, cât și originea valahică, care i-au fost atribuite lui Zeus, din momentul nașterii sale mistice, într-o peșteră de pe muntele Ida, odată cu debutul celebrei civilizații minoice, în secolul XXVII î.Cr.

Așadar, Zeus Velchanos a pătruns în civilizația insulei Creta ca zeu pre-helenic, așa după cum, tot pre-helenic a pătruns și Zeus Pelasgius, la care se rugau aheii lui Homer în Iliada (XVI, 226). Având în vedere aceste dovezi, epitetul Velchanos, atribuit lui Zeus, trebuie considerat prima atestare istorică pentru apariția și dăinuirea cuvântului „**valac**” în teritoriile balcanice, acolo unde, după încă două milenii și jumătate, adică, în epoca elenistică (323-31 î.Cr.), mai continua să se desfășoare festivalul cretan, numit Velchania, în onoarea puternicului Zeus Velchanos¹².

Aici, trebuie menționat faptul că și numele arhaicului zeu, Vulcanus, din Peninsula Italică, devenit ulterior zeu al focului pu-

ificator sau al meșterilor fierari, reclamă aceeași origine valahică.

Dar fertila și bogata vale a Dunării de Jos, numită, în Cartea Cărților, Țara Ha-Vilah (Fc. 2, 11-12), adică Valahia, continua să reverse, asupra Peninsulei Balcanice, noi și noi valuri de **valahi**, numiți în formă prescurtată **ahi**, respectiv ahei.

Aheii care s-au stabilit în Atica și în Corint au venerat același mare zeu valahic al spațiului de origine, dar pentru a-l invoca printr-o sintagmă nouă, impusă de noua lor patrie, l-au redenumit Zeus Meilichios, urmând universală descendență fonetică V(B)→M, frecventă, mai ales, în dialectele tracice, după cum a arătat Paul Kretschmer, specialist în limbi pre-helenice.

Cinstirea lui Zeus Velchanos, redenumit Zeus Meilichios în Atica și în Corint, a lăsat vestigii, unele foarte vechi. Printre ele și arhaicul aerolit piramidal¹³, din vremea pietrei nefinisate, adorat ca întruchipare a lui Zeus Meilichios și, separat, un altar consacrat acestui zeu, pe malul râului atic, Kephisos, din vremea legendară a lui Tezeu¹⁴, vestigii care au mai putut fi văzute, și în secolul II d.Cr., de meticolosul geograf Pausanias. Provenită din anul 417 î.Cr., a mai fost inventariată și statuia, în marmură albă, a lui Zeus Meilichios, comandată sculptorului Policlet, pentru a purifica locul, unde demosul dezlanțuit al Argosului a ucis contingentul celor o mie de persoane înarmate¹⁵.

Cu o existență îndelungată, prelungindu-se din secolul VI î.Cr. până în epoca romană, a fost venerată, în Istmul de Corint, zeitatea Melikertes¹⁶, care confirmă importanța omniprezenței structuri tracice de consoane MLC, evidentă într-un mare număr de teonime. Aria lor de răspândire o jalonează foarte bine Herodot, care, în sud, a vizitat la Tyr, în Fenicia (a se înțelege Felicia, adică Valacia) - Libanul de azi - templul din secolul XXVII î.Cr. consacrat zeului Milk-Qart Thassianul, identificat cu Hercule, iar în nord, a văzut templul de origine al Thassianului, din

insula tragică Thassos, aflată cu bogatele sale mine de aur la vărsarea în Marea Egee a râului bulgăresc Mesta¹⁷.

Or, în acest larg areal tragic, dominat de la nord la sud, de teonimele care s-au constituit pe clasică structură de consoane MLC, a apărut, în mod firesc, și teonimul Zamolxe. Forma originală ZA-MOLC-SE devine de necontestat, dacă avem în vedere faptul că Za-Molxis și Ge-Beleisis sunt cele două nume, care au coexistat pentru una și aceeași mare zeităte a geto-dacilor, după cum ține să precizeze Herodot¹⁸. Dată fiind transformarea legică B→M, trecerea numelui Beleisis, în varianta sa Meleisis, se regăsește, în mod obligatoriu, numai în forma Za-Molxe, de la care au derivat toate celelalte forme.

Din nefericire, mai mulți autori de prestigiu au ignorat caracterul legic al treceri B→M, lăsând în urma lor numeroase polemici, care încurcă drumurile lumii spre adevărurile sale fundamentale.

Cu o neglijență similară, a fost citit și numele lui Ge-Beleisis, în manuscrisele lui Herodot. Unii dintre autori au considerat că inițiala teonimului ar reprezenta fonemul G, iar alții au crezut că aceeași literă ar indica fonemul N, de unde și multa pierdere de timp cu comentariile unei posibile antinomii de tip fârtat-nefârtat.

În fond, cele două moduri de citire erau mult prea diferite, pentru a nu se bănuși că litera respectivă trebuia citită din altă perspectivă, adică din perspectiva ioniană, obligatorie pentru originalul operei lui Herodot, original care era ionian. Or, specific pentru alfabetul ionian de pe coasta de vest a Asiei Mici, acolo unde a trăit Herodot, la Halicarnas, până la vârsta de 37 de ani, este litera digama pamphlică, care coincide prin formă cu inițiala scrisă a presupusului Gebeleisis din originalul, redactat în dialect ionian.

Citită, cel mai adesea prin fonemul Wau, litera digama reprezintă în dialectul ionian fonemul V sau B. Așadar, numele înscris de Herodot pentru zeul getic se citește Be-Beleisis, teonim susținut pe deplin de hidronimul

Vi-Vlăsul (*Βυβλεσις* rostit, azi, *Βυβασις*)¹⁹. Pentru că dacii și geții vorbeau aceeași limbă, Be-Beleisis este teonim geto-dac, iar ca formă prescurtată a sintagmei teonimice Be(leisis)-Beleisis, se dovedește a fi identic cu sintagma teonimică arhetipală Vilah-Vilah. Faptul acesta este esențial și justifică pe deplin ideea că geto-daci au fost monoteiști în calitate de adoratori ai Unicului Zeu Arhetipal, desemnat prin sintagma teonimică arhetipală, pe care tot ei au creat-o. În secolul V î.Cr., Herodot arăta fără echivoc că: „După câte știu eu din cele auzite la Dodona, înainte vreme pelasgii aduceau tot felul de jertfe, înălțând rugi zeilor, fără însă să-i dea vreunui dintre ei porecle și nume, deoarece nu auziseră încă de ele.”²⁰. Or, fără de porecle și fără de nume, pelasgii²¹, un alt etnonim generic pentru triburile trace, nu și-L puteau imagina decât pe Unicul Zeu Arhetipal. Așadar, aveau un singur zeu, deci erau monoteiști.

Pe temeiul faptului că, până în epoca creștină, orice conducător de neamuri era considerat *Dominus et Deus*, adică *Stăpân și Dumnezeu*, cu înțelesul că stăpânul este ca un dumnezeu pentru supușii săi, numele Unicului Zeu Getic, Be-Beleisis, poate fi considerat matrice pentru apelativul „basileu”, apelativ arhaic, care a făcut carieră parcurgând drumul de la înțelesul de conducător tribal pre-homerice, la cel de împărat al Imperiului Bizantin.

Urmând această rațiune, care are în vedere faptul că stăpânul este ca un dumnezeu pentru supușii săi, conceptul de conducător a fost asociat metaforic cu ideea de Dumnezeu, dar noua denumire trebuia să aibă propria sa individualitate. În acest scop substantivul (semnificantul) referitor la conducător s-a născut prin modificarea substantivului propriu Be-Beleisis. Or, unul din procedeele utilizate pentru a crea noi semnificanți este anagramarea, așa cum a fost anagramat cel de al doilea termen al sintagmei Be-Beleisis, care a devenit Be-sieleB. Dar B=V, fapt pentru care cuvântul nou format devine BasileV, respectiv Basilevs.

Pe crestele Carpaților, acolo unde își aveau sălașul marii preoți-regi ai geto-dacilor, s-a preferat forma cu B final, Be-seleB, rostită sonor Ba-saraB, adică apelativul originar pentru Sarabii și Basarabii noștri. Ca dovadă că structura de consoane SLV susține formarea denumirilor referitoare la regalitate, numele cnejilor români Seslav (1080-1090) sau Mislav (1241) și succesorul său Seneslav (1247-1272), includ forma **-slav**, cu toate că documentele maghiare stipulează originea lor valahică. În jurul României, alți regi și sfinți au purtat nume care conțin structura **-slav**, **-slau** sau **-slaus**.

În mod similar, această metaforizare de tipul *Dominus et Deus* poate fi extinsă la întreaga arie indo-europeană pentru a explica formarea unor cuvinte ca: Voi-Vod (cuvânt geto-dac²², înrudit cu teonimul Wai[de]-Wut²³), Volh-V (*șaman rus*), Vesco-Vo, devenit Posco-Po și episcop sau bishop, Chlodo-Vech zis Clovis, dar și BurVista (Vol-Vlista) sau Decebal (Dece-Val)... etc., referitoare la instituția conducătorului sau la nume de conducători. Adoptate, mai ales, pentru a afirma investitura sacră a celui devenit dux sau rex, aceste nume se explică firesc ca metafore pornind de la prolifica sintagmă teonimică arhetipală Vilah-Vilah sau Valac-Valac, creată de marea civilizație a vlahilor [numiți și volsgi sau pelasgi] în legătură cu ideea de râu, râu care în matricea noastră armânească se exprimă prin cuvântul AVLAKE, aflat în uz și astăzi.

Fiindcă, spre deosebire de ființa umană, râul este atotputernic, atotdător și etern, ca și un dumnezeu, ideea de dumnezeu s-a putut exprima prin sintagma AVLAKE-AVLAKE, respectiv Volko-Blake, redată inițial prin hieroglifa numită Stindardul Dacic și ulterior Draco sau Dragon.

În legătură cu marea importanță a Dragonului, creat pentru a reprezenta sintagma teonimică arhetipală Volko-Blake, vom mai arăta că primul nume al lui Herakles, Hercle la etrusci, a fost Alkaiois²⁴, care este tot un Volko,

dar fără V, adică un Olkoios. Pentru alte denumiri Olkoios devine Lokoios, de unde și epitele arhaice: Lykaios pentru Zeus și Lykios pentru Apollon, mereu însoțit de corbul, a cărui unică menire, în heraldică, a fost să reprezinte culoarea neagră, culoare denumită Black în epoca arhaică, iar ulterior λυγαίος - întunecat, în limba greacă. Așadar, în simbolistică, Volc-ul, adică Lupul, dar și Black-ul, adică Negrul, tot pe Vlăhi, ziși și Blăci, îi reprezintă. Când vorbitorii sau scribii au renunțat, din comoditate, la prima literă au apărut epitele Lykaios sau Lugaioi.

Un „Lugaioi” este și zeul celtic Lugh²⁵, la origine tot un (B)Lach, cu numele provenind de la aceeași unică sintagmă teonimică arhetipală, motiv pentru care a și păstrat în reprezentarea sa negrul corb, semnul pentru Black. Dincolo de orice alte explicații improvizate cu naivitate, zeitățile-lup sau însoțite de culoarea neagră, își afirmă filiația lor nemijlocită cu Stindardul Dacic, numit azi și Dragon.

Prin valorificarea critică a datelor furnizate de mitologie, continuă să apară noi reprezentări plastice ale zeităților însoțite de tandemul **Lup-Corb**, ca mod de a exprima sorgintea lor sacră, în relație directă cu hieroglifa dacică numită, azi, Dragon.

Cele patru imagini care urmează fac parte dintr-un șir remarcabil, care include și reprezentările de sfinți creștini cu cap de lup.^{1,26,27}

Dar privind la cei doi corbi de pe umărul lui Odin, nu putem rezista tentației de a-i reaseza spate-n spate, pentru a arăta originea și semnificației aceluia simbol numit acvila bicefală. Chiar dacă a devenit semn impe-

rial, originea lui se referă la etnicitatea illiro-tracă, adică Blaco-Blacă, transpusă în heraldică prin cei doi corbi negri alipiți dorsal, așa după cum indică și drapelul de stat al Albaniei care n-a fost niciodată o putere imperială.

Pe urmele acestor simboluri dominate de asocierile **Lup-Corb** sau **Corb-Corb**, care mai apar și în formă simplificată, numai sub formă de **Corb**²⁸ sau numai sub formă de **Lup** sau de **Câine** (vezi Guinefort²⁹) se ajunge la originea valahică asumată de către toate neamurile, mai vechi sau mai noi, ale Europei, se ajunge astfel la temeiul spiritual al unității sale.

Așadar, să primim cu încredere, ca pe un bun spiritual comun, restituirile Noului An 2012, aflat sub patronajul Dragonului de Apă, a cărui moderație ne invită la o largă implicare pentru a recepta critic noile soluționări, pe care nu ni le impune, ci ni le propune, pornind de la nepieritoarele repere arhaice cu atestare certă: avlake (*balaha*, în sanscrită), Ha-Vilah, Velchanos, Vulcanos, Valac-Hilyah (în Rig-Veda), Walh-ala sau Volsgi (*munți în Lațiu, ziși Vosgi în Alsacia sau Basci în Spania*).

Bibliografie

1. G.L. Teleoacă, *Un fals intolerabil în „Legenda aurea”*, în revista electronică AGERO, rubrica Istorie, [http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA- AGERO/ISTORIE/Un%20fals%20intolerabil%20in%20Legenda%20Aurea%20de%20Teleoaca.htm](http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/ISTORIE/Un%20fals%20intolerabil%20in%20Legenda%20Aurea%20de%20Teleoaca.htm)
2. G.L. Teleoacă, *Stindardul dacic sau heraldica strămoșului Vârcolac-Întemeietorul*, revista PAIDEIA, Nr. 2/2002
3. G.L. Teleoacă, *Stindardul dacic și falera de la Surcea, județul Covasna*, rev. RĂDĂCINI, Nr. 11/2011
4. Whitney Smith, *Les Drapeaux, a travers les âges et dans le monde entier*, éd. Fayard, 1976, p. 61
5. Vasile Pârvan, *Getica*, București, 1982, p.293
6. Conrad Cichorius: *Die Reliefs der Traianssäule*, Erster

Tafelband: *Die Reliefs des Ersten Dakischen Krieges*, Tafeln 1-57, Verlag von Georg Reimer, Berlin 1896

7. G.L. Teleoacă, *Zeus și Dragonul dacic pe Columna lui Traian*, Revista Nouă, Anul V, 7(40)/2008, p. 17-18
8. Alexandru Mihăilă, *Despre numele dumnezeiesc Iahve*, în revista „Studii Teologice”, Seria a III-a, Nr. 1, ian.- martie 2007, București, p. 27-43
9. George Dumézil, *Zei suverani ai indo-europenilor*, Ed. Univers Enciclopedic, Buc., 1997, p. 200
10. Émile Benveniste, *Origines de la formation des noms en indo-européen*, Paris, 1962, p. 3-22
11. M. Eliade, *Dacii și lupii* în *De la Zalmoxis la Genghis-Han*, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc. 1980, p. 23
12. B. C. Dietrich, *The Origins of greek religion*, Ed. Walter de Gruyter, Berlin, New York, 1974, p.15-16
13. Pausanias, *Călătorie în Grecia*, Cartea II, 9(6)
14. ibidem, Cartea I, 37(3)
15. ibidem, Cartea II, 20(1)
16. ibidem, Cartea II, 1(3) și Nota 7, de la p. 524, Vol. I, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc., 1974
17. Herodot, *Istorie*, Cartea a II-a, EUTERPE, Capitolul XLIV
19. Herodot, *Istorie*, Cartea I, CLIO, CLXXIV, în ediția Minerva, București 1984, la p.69 cu Nota de la p.591
20. ibidem, Cartea a II-a, EUTERPE, Capitolul LII
21. Wikipedia, *Pelasgians*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Pelasgians>
22. Ion Mugoiu, Elveția 2006, *Pledoarie pentru limba română*, <http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/ISTORIE/Pledoarie%20pentru%20limba%20romana%20de%20IM.htm>
23. Magnusen Fino, *Priscaae veterum borealium mythologiae lexicon*, HAVNIAE-SUMTIBUS LIBRARIAE GYLDENDALIAE, p.336-337 și 867
24. Victor Kernbach, *Dicționar de mitologie generală*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989, p. 220
25. Wikipedia, *Zeul Lugh*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Lugh>
26. Wikipedia, *Zeii* <http://www.goddessmyths.com/Samovila-Yemaya.html>
27. Wikipedia, *Odin, Wotan*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Odin>, http://saxons.etrusia.co.uk/saxons_wednesday.php,
28. Wikipedia, *Mitologia corbului* în http://en.wikipedia.org/wiki/Common_Raven
29. Wikipedia, *Holy Dog and Dog-Headed Saint*, <http://www.beyond-the-pale.co.uk/dogsaints.htm>

Carmen SCHMIDT
(Germania)

Versuri

Dorința cu nuanță de crin

Perle mici scurse-n mări de priviri argintii,
Cântec spart de dureri și comori cenușii,
Frunze-n vânt prin culori și prin sens băntuit,
Călător întristat - călător fericit...

Complimente ce scurg mierea caldă-n răspuns,
Exclamații de drag pe pământ nepătruns,
Sincere corectări peste suflet cântând
Se amestecă-n noi picurând peste gând...

De cuvinte încerci să găsești pe potrivi,
De prin zâmbet răspunzi la durerea din zi,
Ori rănești în sclipiri, îndulcești prin mieri
Cine știe că tu strălucești împliniri?

Dacă tristu-i căzut din al nouălea nor,
Dacă veselul e..., zi de zi, zburător,
Dacă viața e tristă pentru cei necăjiți,
Dacă viața există pentru cei fericiți,

Cine are puterea să socoată ce e
Fericirea, tristețea..., când există, de ce?
Adunăm chiar culoarea ce exprimă venin
Și-o pictăm prin dorința cu nuanță de crin...

Darurile cerului

Când o lacrimă ce cade ne inspiră suferința,
Când o clipă ce dispare o trăim ca o durere,
Prindă mult prea scurta clipă fericirea prin dorința
Care să transforme lacul în lumină și putere...

Când cărarea de-ntunerice pare-a fi definitivă,
Când aripa fericirii pare-a fi înzăpezită,
Prindă florile de vară hora semnificativă
Ce-ncălzește gerul iernii prin culori de reușită...

Când privirea tremurândă tace-n amintiri suave,
Când durerea ne inundă simțămintele iubirii,
Lasă flori de primăvară în buchete mii, firave
Să ne-arate gingășia ce n-ar putea trandafirii...

Când o seară se înalță peste bolta sufletească,
Când puterea primăverii pânguiește-n prag de vară,
Lasă toamna să inunde cu mantia-mpărătească
Rodul clipelor ce zboară prin parfum de tămâioară...

Pe când ploaia biciuește țărmașul cald al pasiunii,
Fulgii cei căzuți în plete, gheața ce îngheață malul,
Adunăm mia de clipe în ograda-nțelepciunii
Ce aduc puteri divine de a-nvinge stânca, valul...

Culorile toamnei

La poarta casei, înflorite dalii împospătează încă recea boare,
Pictând pe-al toamnei gri-maró vitralii atâtea mii de pete de culoare...
Se-mbină pur căprui, verzui, aramic cu galben-albul crinilor tomnatici
Ce ochilor le lasă-n vrajă tainic splendoarea ce ne prinde drept ostatici...

Si chiar de prin răsaduri urlă vântul și zilele scurtează din lumină
Există flori ce-mpodobesc pământul acoperit cu frunze la tulpină...
E frigul cel ce-atinge visătorii topind în suflet doar melancolie,
Pe când privind cum pleacă-n zări cocorii, trăiesc o nesfârșită reverie...

La geamuri se adună rândunele, șoptind în zbor povești de primăvară
Lăsând pe cei ce zboară printre ele să uite-o clipă că e toamnă iară...
Prin mesagerul soarelui de vară rămas-a câmpul plin doar de semințe
Ale florilor care se scuturară spre a ne-ndeplini nouă dorințe...

Copacii oboșiți de greutate și arșița sezoanelor trecute
Aruncă frunze mii și colorate în zboruri legănate și tăcute...
Coboară verdele puțin atins de boarea arămiului pătat
În clipa când și roșul s-a prelins din preajma pomului apropiat...

În iarbă, strălucind pe sub covor, încântă ochii cu a lor finețe
Trei margarete-n alb strălucitor ce sufletul încearcă să-l răsfețe...
Iar menta înflorită-ntâmplător ascunde cu sfială prin petale
Doi fluturi răsăriți pe movul lor ce beau polenul dintr-o răsufare...

De stropi de ploaie cad mai des din ceruri vestind sezonul liniștii depline
E hrana pură pentru-atâtea doruri ce înfloresc în primăveri divine...
E toamnă, e sezonul dăruirii prin fructe cu aromă diferită
Ca noi s-apreciem culmea-mplinirii urmată de odihna-i cuvenită...

Floare de cireș

Un zâmbet rătăcit peste livadă, un tremur renăscut în primăveri
Ce doar un suflet poate să-nțeleagă ce simte prin petale mângâieri...
O călimară plină de speranță, și parfumată-n dulcele nectar
O contopire-n dublă rezonanță cuprinde sentimentul legendar...

Că este pom crescut în fața casei, că este parcul plin de-ndrăgostiți,
Răsare peste suflete sihastre același dor de oameni împliniți...
Aici pătrunde vraja ei în noi, acolo răsare dragostea-n ferești
Și-mpodobim, în suflet, cifra doi prin noua primăvară, ca-n povești...

De zile trec și floarea înflorită renaște-n vară pânguind a foc
Transmite fericirea împlinită în golul ce nu se umplea de loc...
Când soarele sărută stinsa floare o săgetează cu-apa de izvor,
Născând prin roua cea strălucitoare lumină-n anotimpul următor...

Când verde crud rămâne a speranță pe crengi despovărate de fiori,
Sunt pașii spre o nouă cutezanță ce desfrunzește pomul, deseori...
Ca negrul să nu fie întristare răsar stelute-n locul florilor
Ce-acoperă-n căldura lucitoare copacul zgribulit de-atâta dor...

Octavian LUPU

Este ușor să ni se tulbure inima, când trecem pe drumul vieții

„Să nu vi se tulbure inima. Să credeți în Dumnezeu, să credeți și în Mine!” (Ioan 14.1)

Este ușor să ni se tulbure inima atunci când trecem pe drumul vieții, fiindcă nu știm ce anume ne va aduce clipa următoare sau ziua de mâine. Astăzi suntem în putere și ne credem stăpâni pe destinul nostru, dar nu peste mult timp tot universul nostru se prăbușește în neant, fiind copleșiți de tragedia condiției umane.

Fiindcă, indiferent cât suntem de conștienți sau nu de această realitate, totuși existența umană stă sub semnul unui sfârșit, poziționat undeva pe axa timpului, asemenea unui musafir nedorit, care abia așteaptă să ne viziteze și pe care nu îl putem evita. Finalul nu poate fi amânat, iar când clipa fatidică a sosit, nimic nu mai poate să oprească derularea deznodământului unei vieți trăite pe pământ.

Tocmai de aceea, omul încearcă să uite de condiția trecătoare, angrenându-se într-o mulțime de activități, mai mult sau mai puțin folositoare, dar care la un loc ajung să îi umple tot timpul și toată cugetarea. Astfel, el devine plin de o mulțime de gânduri, ce freacă nerăbdătoare în a-și găsi materializarea prin nenumărate proiecte. Orice clipă ajunge să fie folosită la maximum, fiindcă astăzi trăim, dar mâine nu se știe exact ce va fi.

Iar dacă vin momente de singurătate sau de liniște, imediat devenim neliniștiți și căutăm companie, tocmai fiindcă în aceste clipe devenim împresurați de golul lăuntric, pe care nimic nu îl poate umple. Și astfel, într-o atmosferă de agitație, dusă uneori până la extrem, ne îndreptăm către sfârșitul inexorabil, fără a avea vreo perspectivă a ce va fi și mai ales, fără a fi în vreun fel pregătiți.

Cu toate acestea, nu putem fugi la nesfârșit de această realitate, ce reușește adeseori să ne tulbure cugetarea și inima, adică simțămintele. Iar durerea generată de această conștientizare creează o suferință ce nu poate fi niciodată pe deplin a fi descrisă în cuvinte.

Și atunci, mai este ceva de făcut?

În urmă cu patruzeci și patru de primăveri, am apărut în această lume într-o frumoasă Duminică de Florii, la mijlocul lui aprilie, în inima țării, la Brașov. Acest lucru, precum și farmecul inconfundabil al primăverii, m-au determinat să am mereu în minte faptul că nu exist la întâmplare, că un sens se află în spațiile tuturor lucrurilor, iar mai presus de toate veghează un mare Demiurg și Creator.

A fost o credință instinctivă, rezultată în urma unui proces misterios, interior, nedirijat din afară prin educație sau ceva similar. Erau vremuri atee, iar a vorbi despre Dumnezeu devenea rapid un lucru primejdios. Despre El se povestea pe ascuns, iar la biserică oamenii erau notați, pentru a fi identificați ulterior dacă lucrurile deveneau prea serioase în ce privește credința.

De fapt, „a crede” era un păcat capital față de o societate ce refuza în mod fățiș existența unei instanțe superioare în fața căreia este responsabil fiecare om. Și tocmai de aceea, afirmarea încrederii în El reprezenta un act de sfidare a regimului, un lucru ce trebuia oprit și pedepsit, ca un exemplu cu un trebuie urmat.

Dar puterea combinată a primăverii și a Floriilor m-a urmărit de-a lungul unei copilării sinuoase, a unei adolescențe chinuite și a unei tinereți marcate de frustrare și neîmplinire din multe puncte de vedere. Acea energie înviorătoare a vieții ce nu se naște la întâmplare, ci este rezultatul voinței unui Creator Atotputernic, m-a împins mereu înainte, chiar și atunci când slăbiciunea mă copleșea sau temerea mă topea în fața unui viitor imprevizibil.

În felul acesta, am înțeles că singurul antidot pentru „tulburarea inimii” este credința ce se prinde ca o ancoră de către divinul Susținător. Fiindcă indiferent cât de universali sau de ecumenici am dori să fim, nu putem

să avem credință decât prin Cel trimis a fi deopotrivă om și Dumnezeu.

Cu mult respect mă aplec să studiez orice ideologie și orice religie. Cu deosebită reverență deschid cărțile sacre ale tuturor popoarelor de pe pământ, lipsit fiind de răutate sau de orice gen de prejudecată. Însă în același timp, sunt profund conștient că numai prin Cel trimis putem să fim răscumpărați, numai prin El putem să depășim orizontul finit al vieții de pe pământ, numai prin El și prin cuvântul Său.

Și tocmai de aceea, am ajuns să iubesc numele Său, să fiu tot mai convins că dincolo de negura ce înconjură lumea în care trăim, sunt așteptat în veșnicia lumii Sale. Iar trecerea prin labirintul lucrurilor prezente nu reprezintă decât ocazia de a cunoaște tainele providenței Sale, de a avea o tot mai mare pătrundere asupra modului în care este alcătuit acest univers, asupra legilor care îl determină și care în final, asemenea unui arc de boltă, mă trimit direct la Creatorul lor.

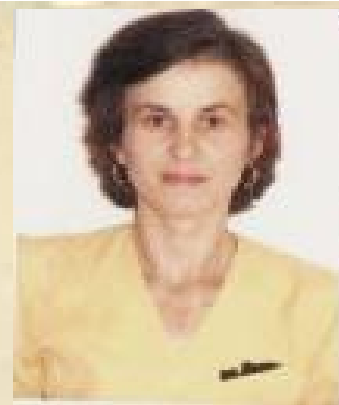
În felul acesta, am ajuns să prețuiesc momentele de tăcere, clipele când stau față în față cu mine însumi, însă nu singur, ci împreună cu El! Acea temere stranie în fața repausului mi-a fost anihilată de simțământul prezenței Sale împreună cu mine, de acea intervenție continuă a Celui trimis să fie Mântuitorul meu. Iar ocaziile când stau singur în fața marelui univers nu mă mai tulbură, fiindcă mereu prin intermediul său disting chipul Celui care le-a chemat la existență.

Însă pentru o societate modernă, tehnologizată și orientată spre câștig, asemenea meditații par lipsite de noimă. În iureșul unui program zilnic tot mai ocupat, ajungem să uităm de condiția noastră trecătoare și astfel nu băgăm de seamă cum zilele trec, iar etapele vieții sunt lăsate în urma noastră cu viteză

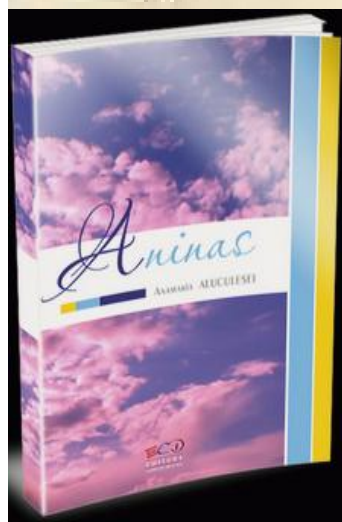

Cristina BÎNDIU

Sub semnul Iubirii

Uneori, preaplinul tinereții care descoperă pentru prima dată iubirea - acea iubire situată deasupra oricărui fapt cotidian - își cere dreptul la întrupare în cuvânt. Iar foaia albă, departe de ochii prea lucizi, prea critici, prea... prozaici uneori, ai lumii, îi oferă spațiul de care are nevoie spre a prinde viață, spre a se umple de seva dătătoare de viață a sentimentului din care a luat naștere lumea, devenind - astfel - expresia viselor, speranțelor, durerilor și împăcărilor ce definesc dragostea.

O asemenea expresie și-a găsit drumul spre lumină prin volumul *Aninas* al tinerei **Anamaria Aluculesei**, volum apărut la Editura Cadrelor Didactice, în 2012. *Fiecare dintre noi se poate numi aninas* - mărturisește cu gravitate autoarea - *dar să nu uităm că orice rază de soare ne poate face să înflorim și să arătăm lumii frumusețea inimii noastre. E izolarea lui Anin, ce a venit dintr-un trecut necesar, un trecut spălat cu lacrimi și cu durere, înlocuit cu iubire pentru divinitate.*

Poeemele, în proză sau versuri, sunt grupate pe trei axe tematice (**Din trecut, Prezent și viitor, Spre divinitate**) care par să surprindă treptele pe care urcă sufletul unei adolescente ce descoperă cu inocență, candoare, surprindere, fascinație, durere... că iubirea conține, în ea însăși, mult prea multă tristețe, că tristețea trezește în tine dorul de moarte și liniște, dar că... dincolo de lacrimi se nasc speranța, visele, curajul de a zbura. Și totuși...iubirea e totul în viață..., condiția vieții e să iubești dacă

vrei să trăiești..., iubirea e Universal, iar tu ești axa lui...

Uneori, iubirea e prea grea (*mă acoperă cu pământ și, ca să fie sigur, plantează un copac exact deasupra mea, deasupra inimii mele pentru a nu putea evada de acolo din adâncuri*), prea amețitoare, și vezi cum a mai căzut o stea de pe cerul albastru, noi aripi au fost înfrânte, lacrimi nevinovate izvorăsc în Univers. Înveți că ești liberă doar atunci când poți înfrunta întinericul, atunci când te poți ridica la cer să strigi că Soarele e al tău, că visând la aripile îngerilor te poți pierde printre vise, că ...nu poți trece prin viață strigând că tu nu te temi de nimic...

Apoi... descoperi că ziua s-a dus, iar eu am rămas și am ars până la rădăcină, m-am transformat într-un pumn de cenușă pe care vântul a împrăștiat-o pe apa unui lac...

Renașterea din cenușă, asemenea unei noi păsări Phoenix, se face în final prin credință (*Știu însă ce înseamnă A CREDE.../ Cred în viitor, cred în El, cred că iubirea pe care Io dăruiesc*

mi-o va întoarce întreit). Iubirea capătă astfel noi conotații, se îmbogățește, se spiritualizează, devine veșnicie ce rămâne în minte și în suflet, dăruindu-ți puterea să zbori, să cânti...să uiți de ură și durere, să privești înainte și nu înapoi, să zâmbești și să întinzi mâinile spre speranță...

Astfel, volumul se transformă într-un manifest al încrederii în puterea iubirii de a transforma oamenii, de a-i face mai buni, mai îndrăzneți, mai... liberi. Pentru că, mărturisește autoarea, și acest volum s-a născut din Iubire: *iubesc suferințele ce nu-și doresc să decadă în ceea ce putem numi materialitate.../ iubesc inocența celor ce nu-și opresc visele din zborul împlinirii*. Iar Iubirea nu poate fi descoperită, asumată, trăită decât trăind printre oameni, cărora foarte tânără noastră autoare le mulțumește, în final: *le mulțumesc că m-au făcut să simt, să iubesc, să sufăr, să plâng și să zâmbesc, le mulțumesc că m-au făcut să fiu om, să mă redescopăr ca fiind creația lui Dumnezeu, venită aici în ziua lui Anin.*

unui avion ce trece pe deasupra feluritelor orașe în drumul său.

Distanțați la o mare altitudine, privim detașați la pământul de sub noi, prinși într-o mulțime de ambiții și planuri, unele dintre ele riscante, fără a remarca faptul că trupul nostru se modifică imperceptibil, dar sigur, că ridurile devin tot mai adânci, că suplețea de odinioară a și trecut, iar la orizont se vede Marea barieră ce separă lumea noastră de veșnicie. Această uitare de sine nu aduce

bucurie, ci doar o satisfacere de moment a simțurilor, însă niciodată un confort al conștiinței lăuntrice.

De la ateismul declarat la cel implicit, societatea noastră a trecut de la o extremă la alta, pentru ca în final să nu găsească odihnă în niciunul dintre aceste sisteme de gândire și acțiune. Fiindcă dincolo de tentația câștigului de moment și de distracția prezentă, se află mereu repausul și liniștea unui cosmos ce nu își deschide porțile decât pentru cei care au ajuns să Îl cunoască pe

Marele Autor.

Nu există tristețe sau teamă pentru omul care a ajuns să distingă zâmbetul plin de compasiune al Creatorului, care s-a deprins să distingă tonul vocii Sale și să simtă prezența Sa înviorătoare, care indiferent de etapa vieții îți spune mereu: „Nu te teme! Sunt împreună cu tine și voi fi mereu alături de tine până la capăt!”.

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea însă nu precum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima și nici să nu se teamă!” Ioan 1.27

Viorel ROMAN
(Germania)

Spionii Războiului Rece

Dacă în toate războaiele spionii joacă un rol, atunci în cel Rece, considerat ca fiind *cel de al treilea război mondial*, serviciile secrete au pus în umbră ideologia, diplomația, armata, propaganda etc., au acționat rațional, eficient, din umbră și au meritul de a fi terminat un război în care s-ar fi folosit arma nucleară, fără victime, cu revoluții de cafea, cu un spectacol TV de sunet și lumini: *fără violență, noi suntem poporul, armata e cu noi*, etc.

Totul a început la Moscova, care și-a dat seama, încă sub Stalin, că trebuie să rezolve problema germană, pentru că anglo-franco-americanii și sovieticii au încheiat ostilitățile cu armata germană în 1945, au împărțit Reich-ul în patru zone de ocupație militară dar n-au încheiat un tratat de pace. Imperiul German III a supraviețuit într-un spațiu ideal.

Oferta lui Stalin de a face pace cu o Germanie reunificată, demilitarizată, neutră, eșuează și astfel s-au creat două pseudo state, sub control militar anglo-franco-american: Republica Federală Germania și Republica Democrată Germană sub Armata Roșie. Tratatul de pace care ar fi încheiat într-un fel sau altul războiul mondial II s-a amânat *sine die* și Războiul Rece al ortodoxo-comuniștilor cu vestul, triumfă pe toate planurile.

După ce Germania de vest, sub cancelarul creștin-democrat Adenauer, s-a stabilizat printr-un miracol economic și s-a integrat pe toate planurile în lumea capitalistă euro-atlantică, urmașul său, social-democratul Brandt, a început politica de schimbare a

status quo-ului prin apropierea de Imperiul roșu al Răului ortodoxo-comunist.

La întâlnirile dintre Brandt și Brejnev s-a constatat că există multe interese comune, dar că ideologia, diplomația, alianțele etc. fac imposibile discuțiile, tratativele la lumina zilei, fără a perturba grav structuri religioase, mentale, ideologice, birocratice, militare etc. făcute pentru veșnicie. Aici au intervenit *serviciile*, care s-au angajat să nu perturbe liniștea de la suprafață și și-au organizat canale pe care au tratat germanii cu rușii.

Bineînțeles că au fost informați și aliații vestici de aceste tratative secrete, dar ei le considerau fără mari șanse de succes. Când însă rușii au văzut ce rezultate pot obține pe aceste căi neortodoxe s-au adresat și americanilor. Dorința rușilor era să refacă, dacă nu o alianță cu anglo-saxonii - cum au avut în vremea lor glorioasă, pe timpul celui de Al Doilea Război Mondial -, cel puțin acceptarea ca putere aliată în G 7/8.

SUA profitau din plin de Războiul Rece și au cerut sovieticilor să renunțe la marxism, la Țările Baltice, la Lagăr, la Cortina de Fier, la drepturile omului de tip ortodox. Tratatul de pace sub Brejnev, Andropov, Cernenco l-au făcut pe Gorbaciov să înțeleagă că nu are ce pierde și a acceptat condițiile de pace, deschizând lumii ortodoxe o nouă perspectivă comună cu creștinii occidentali. Cu acest prilej se încheie și Al Doilea Război Mondial cu Tratatul patru plus doi: USA, Anglia, Franța, Rusia plus Ger-

mania, Polonia.

Până aici este gloria serviciilor secrete din vremea Războiului Rece, după care a urmat marea deziluzie, pentru că fără refacerea unității dintre ortodocșii din Lagărul protejat de Cortina de Fier și creștinii occidentali, dintre Moscova și Roma, s-a instalat în Europa și în lume o situație duhovnicească și sobornicească paralizantă - vezi falimentul Greciei. Românii nu mai cred în UE și într-un cadru mai larg - vezi criza spirituală și economică europeană și mondială. Care va fi rolul spionilor în această nouă perioadă istorică?

Articolul de mai sus, „Spionii Războiului Rece”, tratează felul în care serviciile secrete din est și vest au reușit, au contribuit hotărâtor la performanța încheierii unui război mondial în mod pașnic. O acțiune quasi singulară în istoria universală. De aceea, mi se pare utilă reeditarea articolului de mai jos, în care se pot desluși condițiile în care a început războiul mondial II, fără a prelua în mod obligatoriu punctul de vedere al învingătorilor.

prof. Viorel Roman

Churchill, Hitler și antisemitismul

Acesta este titlul cărții apărute sub semnătura Dr. Ștefan Scheil, Ed. Duncker & Humbolt,

Berlin 2008, 335 p., în care se analizează competent „dictatura germană, inamicii ei și criza europeană 1938/39”.

Om simplu, din popor, Adolf Hitler preia puterea, în 1933, în Germania și pune în practică Programul din 24 februarie 1920, de 25 de puncte, pe 2 p., al Partidului Național Socialist al Muncitorilor Germani/NSDAP.

Un deziderat era realizarea unei societăți național-socialiste fără drept roman și fără evrei, care urmau să emigreze cu avere cu tot, în mod pașnic.

Antisemitismul era răspândit ca urmare a foametei și umilințelor impuse de învingători după război. În caz de foamete, același destin l-ar fi avut toți străinii.

Alertate, organizațiile evreiești din lumea anglo-saxonă încep boicotarea economiei germane. Reacția naziștilor: „Nu cumpărați de la evrei!” Un evreu ucide un diplomat, naziștii dau foc la sinagogi, etc.

Proiectul antisemit de a realiza un stat fără evrei trebuia combătut cu toate mijloacele - pe viață și pe moarte. Pentru că dacă Germania rămânea fără evrei în mod civilizat, ar fi devenit un precedent periculos.

Polonia, cu 10% din populație evrei, care vorbeau jidisch, o altă limbă decât cea oficială, ar fi cerut același lucru. Pe de altă parte, emigrarea evreilor în USA ar fi dat apă la moară antisemitismului local.

Așa că, organizațiile evreiești s-au opus emigrării evreilor din Germania, luând în calcul victime din rândul conaționalilor. Pe de

altă parte, l-au susținut cu toate mijloacele pe Churchill și „Partidul războinicilor” din Marea Britanie, cu organizația Focus, pentru a înlătura nazismul.

Cei care încercau o soluție pașnică pe continent au fost încet, dar sigur, marginalizați. Pe de altă parte, Iosif V. Stalin, un conducător mult mai radical și mai clarvăzător decât Hitler s-a folosit de „contradicțiile din lagărul capitalist” pentru a „arunca în aer Europa”.

Atât Vladimir I. Lenin cât și urmașul său erau convinși că după un al doilea război mondial, clasa muncitoare „va rupe lanțurile”, va prelua puterea, ca în Rusia, după Primul Război Mondial și va realiza idealurile panslaviste, panortodoxe și mai mult decât atât - dictatura proletariatului va înlătura exploatarea omului de către om în toată lumea!

Polonia și România erau folosite în această criză ca pioni de sacrificiu, atât de imperialiștii occidentali cât și de kominterniștii de la Moscova. Polonezii erau folosiți ca atacatori la război de către Churchill.

Viorel Tilea, ambasador la Londra, se plângea de un dictat german fantomă, o dezinformare. Un discurs al generalului Halder, fabricat în laboratorul de dezinformare Focus cu scopul de a agrava criza, este considerat și azi ca autentic, chiar de către germani.

Așa că nu-i de mirare că pe internet, la Secția „Istorie: minciuni și falsuri” a Ministerului Apărării Rusiei, Sergej Kovalijev arăta recent că vina izbucnirii războiului în 1939 este a Poloniei, care a refuzat „cu încăpățănare” cererile moderate germane.

În acest context este firesc ca antisemitismul, punerea la îndoială a Holocaustului, e sancționat în mai multe țări de lege. Aceeași politică se va practica și în Rusia lui Putin, care nu mai vrea să accepte „minciuni și falsuri”. De aceea vinovații vor fi pedepsiți - așa prevede un proiect de lege - cu închisoare de la 3 la 5 ani.

Liviu-Florian JIANU

Dispozitive de tăiat timpul în patru

Omul este un Dumnezeu muritor. Atotputernicia, ca și neputința, sunt forme extreme de handicap. Nu știi ce a fost mai important pe pământ, înainte de a mă naște eu. Există oameni care nu mint niciodată; se înșeală. Arunc plasa gângurului, în minte, și pescuiesc gânduri. Într-un nou născut, literele alfabetului încă nu au murit. Caută, chiar dacă nu găsești nimic; poate vei fi găsit... Nu te juca cu focul; este suficient să îl aprinzi în locul nepotrivit... Nu este nevoie să faci focul ca să iasă fum; este destul să bați covoarele... La omul sărac, chiar dacă trag boii, crapă oiștea carului. Nevoia îl învață pe om. Dar ce anume îl învață, alege omul... Toată viața lui, coșmarul lui Petru era să audă cântând un cocoș... La câștigarea alegerilor, a intrat în partid întreg poporul. La sfârșitul mandatului, au mai rămas în partid numai caracterele. Adică, nimeni. Toți trandafirii poartă numele trandafir, toate lălele poartă numele lălea, toți teii poartă numele

Cel mai teribil dușman al convingerilor bătrânului care sunt, este tânărul care am fost. În tinerețe, aveam numai convingeri. Astăzi, am numai îndoieli. Filozofia iubeului: dacă nu iese niciun gheșeft dintr-o revoluție, măcar să iasă un mic profit dintr-un război. Megauniunile sunt pentru națiuni ceea ce este ecumenismul, pentru religie. Nimeni nu știe mai bine decât un olog ce minunat este să alergi. Sângele apă nu se face: rămâne oțet. Prima și cea mai mare calitate a unui suporter, este să suporte. Unii oameni iau viața în piept, alții, de piept. Sunt un om comod: convingerile și munca mă incomodează. Nu dau nevasta din mână pentru păsărica de pe gard.

Omul merită tot binele care nu i se cuvine. Și muribunzii speră... Și de ce Universul nostru nu ar fi, în fond, într-un alt Univers, o simplă gaură neagră, care a înghițit cu lăcomie atâta materie, încât punctul ei infinitesimal, a explodat, și acum, se dilată? Există legi imuabile care, prin modificarea infinitesimală a unei singure ipoteze, devin ridicole...

Nu ai nevoie de nimic, ca să fii un nimic.

*

Omul poate trăi fără niciun Dumnezeu; Dumnezeu nu poate trăi fără niciun om.

*

Nu ai nevoie de nimeni, ca să fii un nimeni.

*

Nu urinați niciodată împotriva vântului; Dacă nu știți din care parte bate vântul, nu uitați că vântul bate întotdeauna dinspre șef, spre dumneavoastră.

*

Mă gândesc că dacă Dumnezeu ar participa la alegeri, ar fi ales pe viață...

*

Este adevărat că nu există pădure fără uscături, dar ce foc bun se face cu ele!...

*

Decât un geniu al prostiei, mai bine un prost al geniului...

*

- Ce este o vorbă de duh?

- O vorbă care moare, ca toate vorbele, dar nu își dă duhul...

*

- Ce deosebește un prost, de un geniu?

- Opera.

*

Ipoteză: Și nesimțitul simte.

Concluzie: Nesimțitul are un simț nesimțit, în plus.

*

- De ce este mai puternică mila, decât dreptatea?

- Pentru că lasă de la ea...

*

- Care este cea mai înțeleaptă floare?

- Floarea de „nu-mă-uita”...

Ion C. HIRU

A fi patriot...

Motto: „Cine bea apă din pumni streini, nu se satură niciodată” (Anton Pann)

Patriotismul, iubirea de țară, este sentimentul cel mai înalt, care înobilează sufletul și ridică pe oameni deasupra ființei lor trecătoare. „Patriotismul, spunea Emile Faguet, este sănătatea popoarelor. Numai popoarele bolnave nu-l au”. Dragostea de țară înseamnă sentimentul nobil, puternic, ce exprimă legătura dintre individ și patria sa. Vorbele poetului „Cântării României” sunt edificatoare. „Patria, spune Alecu Russo, e aducerea-aminte de zilele copilăriei... coliba părintească cu copacul cel mare din pragul ușii... dragostea mamei... plăsmuirile (nevinovate) ale inimii noastre... locul unde am iubit și am fost iubiți... câinele care se juca cu noi... sunetul clopotului bisericii satului ce ne vestește zilele frumoase de sărbătoare... zbieratul turmelor, când se întorceau în amurgul serii de la pășune... fumul vetrei ce ne-a încălzit în leagăn, înălțându-se în aer... barza de pe streșină, ce caută duios spre câmpie... și aerul, care nicăierea nu este mai dulce...”

Iubirea de patrie nu înseamnă ură împotriva altor neamuri, dar nici iubirea altor popoare mai presus de poporul tău. Adevărate sunt vorbele fostului președinte al SUA, Roosevelt, spuse cu peste șase decenii în urmă: „Omul care iubește celelalte țări în același grad ca pe a sa, este vătămător societății, ca și bărbatul care iubește celelalte femei cu aceeași dragoste ca pe a lui proprie”. Patria, pentru noi, românii, este munca strămoșilor noștri, amintirea faptelor și gândurilor lor, monumentele rămase de la ei, munții semeți și văile încântătoare, câmpiile mănoase, Dunărea albastră și Marea cea Mare, „Balada” lui Ciprian Porumbescu, „Doina” lui Eminescu, „Rapsodia” lui Enescu, „Poarta Sărutului” săpată-n piatră de Brâncuși și multe, multe altele.

Peste tot sunt umbrele strămoșilor noștri. O cruce din cremene, o cetate din care au rămas doar niște ziduri năruite ne aduc aminte de faptele vitejești ale strămoșilor. O mănăstire sau o bisericuță ne aduc aminte de voievozii iubitori de țară, pereții Sarmizegetusei, lăsați astăzi în plângere totală, ne aduc aminte de Marele Rege Decebal și de Împăratul Traian. Toate constituie falnice amintiri. Barbu Șt. Delavrancea spunea că „Patria nu e pământul pe care trăim din întâmplare, ci e pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri”. Dacă uneori suferim nedreptăți, nu este vina patriei, ci a oamenilor. Oricât de nedreptățiți am fi, nevoile noastre nu trebuie să le punem pe seama patriei, dar nici mai presus de nevoile morale și materiale ale neamului nostru românesc. *Fuga din țară*, chiar dacă e mai la îndemână și chiar dacă apare ca o soluție în indemnul făcut de un președinte pripit în afirmații, nu este o rezolvare permanentă, ci una de moment. Acolo nu găsim răuri de lapte și miere, nici munți de pilaf, găsim oameni neprimitori, inimi reci, nu calde ca ale fraților noștri, acolo suntem aspru judecați și ne în-robim pentru un pumnișor de bani.

A. D. Xenopol afirma: „Oamenii ce nu se pot înțelege printr-o vorbire comună, sunt împiedicați de a lucra împreună. Acei ce vorbesc altă limbă sunt pentru noi străini. Deosebirea graiului atrage după sine deosebire în felul gândirii, în concepțiunile estetice, filosofice (...) pe de altă parte, traiul mai unit al acelor ce vorbesc aceeași limbă, unifică moravurile și obiceiurile, restrânge interesele materiale comune (...) Este deci firesc lucru, de a iubi mai mult pe conaționali decât pe străini”. Nepăsarea vremelniceilor conducători ai neamului, indemnurile lor pripite și negândite sunt nocive. Ei nu înseamnă patrie, nu înseamnă neam, sunt ființe trecătoare, trăind în palatele lor luxoase, rupți de popor, aplecându-și urechea doar la minciunile consilierilor lingușitori. Ei uită de patrie, uită de acest duios și adânc cuvânt. Nu iau în seamă îndemnuri, cum ar fi acesta, scris de Simion Mehedinți: „Întoarceți-vă, oriunde veți fi, cu ochii spre acest scump pământ, pe care, de mai bine de două mii de ani, au trăit, au

muncit, au luptat și au murit părinții noștri. Ridicați-i în sufletele voastre un altar de veșnică dragoste”.

Caracterul românului, sufletul său nobil, a fost descris astfel de marele Alecsandri: „Mie mi-i drag Românul și știu a prețui bunătățile cu care l-a dăruit natura. Mi-i drag să-l privesc și să-l ascult, **căci el e simplu și frumos în înfățișarea lui, căci e curat, înțelept, vesel și poetic în graiul său.** Îmi plac obiceiurile sale patriarhale, credințele sale fantastice, danșurile sale vechi și voinicești, portul său pitoresc, cântecele sale jalnice și melodioase și, mai ales, poeziile sale așa de armonioase”.

Tot referitor la popor, Alexandru Vlahuță afirma: „Poporul nostru e încă sub spaima primejdilor pin care a trecut. El nu-i strângător, pentru că a strâns de mii de ori și de mii de ori a fost jefuit; **el nu-i încrezător în dreptatea și rânduiala omenească, pentru că mereu s-a încrezut și mereu a fost înșelat, și de oameni, și de soartă.** El e acum, bietul, ca un copil bătut, un copil bun, blând, înzestrat cu cele mai alese însușiri - comori ascunse dorm în sufletul lui, ca și în pământul în care trăiește - și în ziua când, înseninat și trezit la adevărata viață, va fi chemat să și le arate, nu va fi popor pe lume mai cuminte, mai generos și mai de ispravă, ca poporul românesc”.

Cât adevăr scoate la iveală această scriere a cărturarului patriot! Să nu crezi, popor român, că astăzi, cei peste o mie de oameni (ce au strâns averi cât să le ajungă până la al nouălea neam), nu vor fi nevoiți să dea înapoi, fie lui Dumnezeu, fie neamului acesta, „copil bătut”, bun și blând, dar care se va trezi și va trebui să lupte pentru dreptatea lui.

Credeți că este vreo deosebire între președinții - miniștri care conduc țara și poporul care, cu munca mâinilor și a capului, lucrează la propășirea patriei? Nicio deosebire. Atât numai, de preocupare, de în-deletnicire. Meritul conducătorilor, de fapt îndatorirea lor este de a asigura locuri de muncă oamenilor, munca dezvoltă energia și este leacul împotriva patimilor, împotriva ieșirilor în stradă, a violențelor, a vărsărilor de sânge, a jignirilor și a plecării a aproape trei milioane de români în neagra străinătate, rece și neprimitoare.

Voltaire spunea: „Siliți pe oameni la muncă, și-i veți face cinstiți”. Acolo unde munca, locurile de muncă lipsesc, domnește anarhia, sărăcia, cu tot lanțul lor de nenorociri.

Să ne deșteptăm, să vă treziți măcar azi, când vedem primejdia cu ochii, căci mâine va fi poate prea târziu. Și această trezire înseamnă tot dragoste de țară, de poporul pe care îl cârmuim, după cum patriotism înseamnă și dragoste, respect față de părinți, frați, surori, pentru casa părintească, pentru istoria unui neam care „niciodată nu se vinde”, dar pe care, din păcate, suntem nevoiți să o încluiem, s-o lăsăm pradă pânzelor de păianjen, nevoiți fiind să ne adăpostim într-o cameră străină și rece, pe alte continente. Un popor nu poate să trăiască o viață demnă, muncind pentru alte popoare, nici împrumutându-se la străini, îngenunchindu-se financiar, îngenunchind generațiile viitoare, care își vor blestema trecutul și pe înaintași, plătind o datorie de peste o sută de miliarde de euro.

A. D. Xenopol spunea: „Îndată ce un popor cugetă că un altul întrupează frumosul și că un altul îi îndeplinește binele, el nu mai are niciun rost de trai în această lume și poate să dispară, fără ca prin aceasta să se piardă vreo notă din armonia cea mare a civilizației universale”.

Dar noi, poporul român, nu vom pieri. Pentru că, de-a lungul istoriei noastre, după cum bine spune Alexandru Vlahuță, „vijelii cumplite au trecut peste noi, la toate am ținut piept, și nu ne-am dat, ș-aici am stat. Ca trestia ne-am îndoit sub vânt - dar nu ne-am rupt”.

Alexandru OBLU

Bestializarea globală (I)

Motto: „Libertatea este dreptul de a le spune oamenilor ceea ce nu vor să audă”
George Orwell

Am ajuns acum lângă pragul astral al „punctului temporal zero” și indiferent dacă simțim sau nu simțim, dacă vedem ori nu vedem ce se întâmplă cu omul contemporan și cu specia lui asediată (ca manifestare distinctă în habitatul viețuirii proprii și în cosmosul de pretutindeni care-l integrează), vom observa că, de la căderea „Cortinei de fier” încoace, toți pământeni „civilizați prin statalizare” trăim în plină degringoladă socială generalizată, iar aceasta pentru că împotriva majorității noastre populaționale se clădește, cu tenacitate infernală, monstrul numit „Statul Privat Global - Casa Fiarei”, proiectat în orizontul masonic al lui Novus Ordo Seclorum - Al patrulea reich!

Pomenita zidărie drăcească este desenată și lucrată de către arhitecți și meșteri ocuți, de cei care se constituie în elitele guvernante „discrete” ale lumii pe care vor să și-o aservească, dar, care nu vor apuca, totuși, să se bucure de lucrare, pentru că e făcută împotriva lui Dumnezeu și a fapturilor sale înscănteate cu Divin!

Noi credem că această megastructură diabolică în social își are miezul și rădăcinile într-o năzuință istoricește revanșardă, a conducătorilor dintâi ai „poporului ales”, care a fost gândită și ordonată în forma unui plan primar, germinal, secret, cu foarte multe secole în urmă, sub privirea inductivă și presiunea de foc a unei entități malefice, coordonatoare. Acest plan a fost aplicat și îmbunătățit apoi de fiecare generație de succesori fanatici, poate începând chiar cu Saul din Tars (avem noi teme subiectiv să credem).

Și spunem asta pentru că Saul din Tars a fost cel care „a creștinat iudaismul” (plecând de la modelul fariseismului apărut cu 200 de ani înainte de Hristos, căruia el îi era credincios practicant), și a pornit cu dogma îmbrăcând-o „Katolicos” („universal”, adică) din

chiar inima Imperiului Latin opresor (Roma), unde mai apoi și-a fixat centrul mondial de iradiere cultică devenit Vatican, ca să cucerască lumea subtil, cu arme mistice, creștinești, așa după cum se vede și azi, la 2000 de ani după Iisus.

În momentele acelea (suntem convinși), s-au făcut primii pași în invadarea, dominarea și expansiunea religios-colonialistă asupra goyimilor, sub sandaua cuceritorului așa afirmat subtil, cu agheasmă și tămâie, numit Apostolul Neamurilor, Pavel, cel care fusese Saul din Tars, până nu demult!

În modul arătat, atât tarele, cât și calitățile de conținut spiritual specific, matriceal, ale iudaismului ajustat, rebrenduit creștin, au fost transferate și adoptate de către întreg Occidentul, care, pas cu pas și bucată cu bucată, se convertea, devenind și el creștin, sub spectrul visat să devină imperial, al fostului fariseu și al bisericii sale.

De aici pornind, putem afirma, fără greșală, că **toată evoluția social-culturală și spirituală a Apusului are la baza civilizației sale iudeo-creștinismul, devenit în expansiunea sa mondializată, Katolicism. Și, în felul acesta, lumea a ajuns să fie condusă de evrei și de evreii!** Iar după ceea ce se întâmplă peste tot în „statele civilizate”, observăm că aceia care „ne-au condus” până aici, tot ei ne-au dirijat și să eșuăm acum, când lumea întreagă a ajuns la o foarte apropiată Răspântie, unde va să vină curând să ne întâmpine mai de mult zisa „Venire a vremii”...

Suntem în locul și timpul în care „se va alege grâul de neghină”! Și, omenirea astfel purificată va trece, supraviețuitoare calitativ și cu efective subțiate, prin poarta de azur a „Dimensiunii a 4-a, Stelare”...

Iar, pe acest curs, noi vom deveni cei mai proaspeți și ultimii aproape-atlanți; iar pe aceeași cale ne vom consuma și ca cei din

urmă băjenari ai Purgatoriului Globalizării Mondiale. Astfel, foarte curând vor veni peste noi schimbări catastrofice, sau „miraculoase”, cu răscoliri de climă și de teritorii care vor modifica nu numai suprafața și structura interior-exterioară a Terrei, ci și întregul nostru univers intim. Atunci când (și dacă) vom reuși să depășim acest Calvar și această Golgotă, abia atunci vom fi trecut într-o „Dimensiune Superioară” a Vieții...

Problema este că pe acest traseu accidentat și prăpăstios sunt atâtea piedici, filtre, capcane artificiale și nu numai, încât **dincolo de „Poartă”, pe „malul celălalt” vor ajunge mult mai puțini dintre noi, și doar aceia care au reușit anticipat să-și șlefuiască spiritul și să-și rafineze conștiința.**

Doar ei vor fi purtătorii de Lumină în „Era Nouă” a „Celei de a Patra Dimensiuni”, vor fi oamenii îmbunătățiți prin înluminare, ca proce autoinduc conștient!

După cum vedem, suntem cu toți viețâși peregrini în „Marea Trecere” (cum a spus L. Blaga), în Marea Translație, iar Dumnezeu le-a dăruit românilor un ghid al „traversării pustului”, inspirându-ne să scriem „Deo-umanismul al patrulea val”, căruia, dacă-i urmărim prescripțiile (mai ales pe acelea înscrise în „Icosalog”), vom putea să trecem cu mai multă ușurință din „Dimensiunea a 3-a” (prin excelență telurică) în „Dimensiunea a 4-a”, înluminătoare, pentru că cei mai mulți convivi ai noștri trag de ei, aici, ca să se târască, iar nu pentru a se înălța spiritual. Cei care știu ce spun, deștepții lumii, susțin că **fenomenul general, hipercomplex al Creației Universale, ca act de Voință a Creatorului, a fost conceput din start pentru înființarea lumilor diverse, ca un context necesar potrivit, care să susțină Experiența multidimensională a vieții, ce se află în per-**

manentă transformare, conform „ciclurilor armonice” care-i guvernează devenirile.

Iar aceste procese, la scară infinită, intergalactică, ne confirmă că **Totul este o Ființă, o Entitate, un Sistem, divizat prin el însuși în părți, pe „principiul fractalilor” (fiecare parte fiind asemenea întregului)...**

De unde deducem că **Planul cel mai înalt al Creatorului este acela de a crea, etapizat, prin rafinare și sublimare Entitatea Omului Luminos - Homo Deos**, pe care Deumanisții îl definesc ca **întrupare a Energiei Superioare raționale, pozitive, sensibile, cu funcționalitate și determinare existențială în timp predestinat și cu identitate hăruiț îndumnezeită!**

Cu reprezentarea aceasta, etern neliniștită, **inefabila** făptură cosmică, arată cui poate să vadă, că suntem, în specie, unul dintre marile fluvii ale Vieții! Suntem un flux care are un curs și un parcurs, presărat cu zăgazuri multiple cu porți-trecători eșalonate ciclic și etapizat, după socotința integrată prin Sine a Geniului Suprem al Luminii, Cel fără de greșală!

Planeta însăși, care ne-a crescut și „ne suportă” (Mama Gea) este un megaorganism interconectat, având „inimă și circuite multiple, diferite”, așezate toate pe o multitudine de paliere ordonate ale viului, cu „puls și cu umori subtile”, nemăsurate.

În acest univers de fracții interdependente, infinit și în eternă devenire aflat, Terra noastră se deoalează ca o colosală rețea de circuite electronice și ca un habitat electricizat.

Iar „deasupra Pământului”, la aproximativ 55 km distanță de suprafața sa, între aceasta și ultimul strat al ionosferei se găsește „insertată” o uriașă groț ce formează o la fel de imensă „cavitate electromagnetă”.

Proprietățile rezonante ale acestei cavități magnetice terestre au fost descoperite de fizicianul german W. O. Schumann, prin anii '50 ai secolului trecut, și ele permit măsurarea frecvenței vibratorii medii a planetei noastre.

„Rezonanța Schumann” este prezentată de către geofizicienii contemporani ca fiind „bătaia inimii” planetei Terra, care, timp de mii de ani, a avut o valoare a pulsului constantă, de 7,8 Herti.

Începând însă cu anul 1980, măsurătorile științifice au constatat și consemnat o accelerare, mai întâi lentă (până prin 1977), după care, până în timpul de azi, a atins o valoare de 12 Hz.

Această creștere de frecvență vibratorie a Pământului face ca 24 de ore de viață pe planeta noastră să corespundă, în fapt, cu

numai 16 ore reale, în termenii timpului terestru.

Nu-i așa că acum începem să înțelegem de ce unii dintre noi se plâng că nu le mai ajunge timpul?!

Iar această accelerare a curgerii temporale, domnilor și doamnelor, se va amplifica și mai mult, pe măsură ce ne apropiem de „Punctul Zero”, care corespunde (este sincron) momentului inversării polilor magnetici ai Pământului, situație de care vorbesc, tot mai apăsător, mediile științifice și, parțial, informaționale ale lumii.

Pentru că, dacă 24 de ore ale zilei de ieri reprezintă azi 16 ore de timp real, diferența dintre acestea se va mări, mâine, exponențial, astfel încât, la trecerea prin „Punctul temporal Zero”, pe care unii îl anticipează la sfârșitul anului 2012 (inclusiv Calendarul Mayaș, care se isprăvește tot atunci, în 21 decembrie), 24 de ore din 1980 vor corespunde cu **Zero ore efective**, ale celui moment!

Altfel spus, timpul terestru nu va mai exista, iar de atunci încolo, cei care vor supraviețui fenomenului se vor trezi în alt timp, în altă dimensiune, în altă lume, superior organizată!

Să vedem acum ce se va întâmpla cu Terra și cu omenirea, până atunci?

Până la acest prag anticipat al realității care o să vină, aflasem de la diferiți astronomi, fizicieni și astrologi că, exact pe 21 decembrie 2012, planeta Pământ intră în Era Vărsătorului, pășind din Era Peștilor, iar acest fenomen natural, cosmic, care ține de Calendarul Astral, nu are cum să se consume în liniște!

Aceleași lucruri ni le spune, prin inscripțiile sale bătute în pietrele străvechi ale

Yukatanului și Calendarul Mayaș, care se sfârșește și el la aceeași dată, cum spuneam.

Însă, despre „Sfârșitul Timpului” au mai ajuns la noi informații asemănătoare venind și din Tradiția Tibetană Kalachakra (Roata Timpului) și din cea a indienilor Hopi etc.

În orizontul acelor vremi (ne atenționează spiritualitatea străbunilor), „timpul se va întoarce pe dos și se va alege grăul de neghină” - în planul receptării umane, bineînțeles!

Problema este că **Fenomenul este implacabil și de neevitat, în nici un chip**, adică se va întâmpla oricum, atât pentru Pământ cât și pentru toți locuitorii săi! Clipa declanșării, însă și consecințele exacte, numai Dumnezeu le știe.

Rămâne de văzut (pentru cei ajunși la liman) dacă această „moarte-învie”, simultană, va respecta „calendarul prescrist” și modul de desfășurare conform, care a ajuns la noi prin informațiile parvenite până acum.

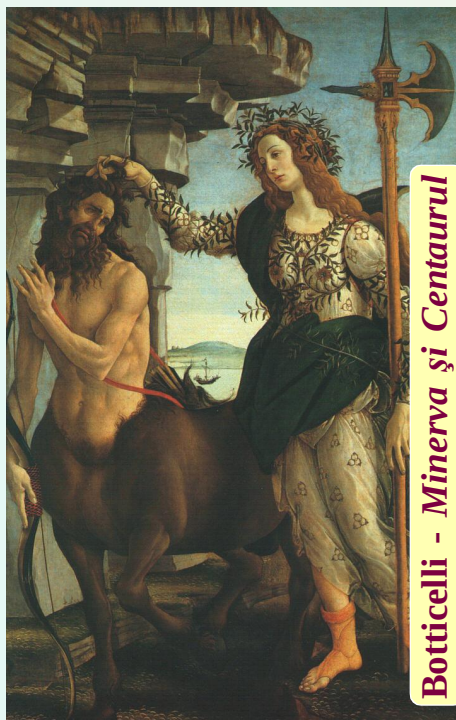
Așadar, după cum bine observăm și deducem cu uimită neliniște, cu teamă metafizică și tulburare, până la „proiecția” consemnată azi, „schimbarea timpurilor” are două motoare și se poate „aflui” pe două căi”:

1. Pe calea naturală, îndumnezeită, ca un proces accidental înscris în stele, aducător de cataclisme periodice firești (precum a fost Glaciațiunea distrugătoare de dinozauri, ori Potopul lui Noe, exploziile solare sau impactul cu asteroizi etc), în urma cărei producere va să dispară și o parte a omenirii de azi.

Câți dintre noi vor pieri în aceste „cerneri catastrofale” atât cât o selecție naturală ciclică, generalizată, numai Divinitatea cunoaște și, deocamdată, nu ne-a spus nimic... Apoi, mai e a doua cale, concretă și în derulare,

2. Calea globalizării impuse de omul rău, aflat sub control și dicteul conștiinței malefice întunecate, ce se află în plin proces al declasării omului comun, cel din genomul primar, creat de Tatăl. Acestuia i se pervertesc acum simțurile, i se spală creierul, i se hipertrofiază instinctele, pentru ca noii stăpâni (care pretind că l-au ucis pe Dumnezeu și s-au substituit ei Creatorului), să-l declaseze lesne în **Subom**, să-l bestializeze și, astfel, să-l controleze și dirijeze integral, măsliind din el sclavul perfect, căruia „ei” îi sunt inclusiv „stăpânii pe viață și pe moarte!”

Faptul că elitele acestora mafioate și fascist-comuniste vor ca la finalul Globalizării lor să nu mai existe decât aproximativ 500 de milioane de „mutanți negativi”, transformați în suboameni, (din actuala populație a lumii de peste 7 miliarde indivizi), ne indică dimensiunile asasinatului genocidar, al crimei bestiale pe care „ei” o pun la cale, prin globalizare! (Acest fapt îl vom documenta la detaliu,

Botticelli - Minerva și Centaurul

într-un capitol viitor).

Iar acum, iată explicații ale Primei Căi, iată cu ce ne poate întâmpina Mișcarea Vieții în acest prag al „Marii Trecei” de la „Dimensiunea a treia”, în care am evoluat până aici, la „Dimensiunea a patra”, care ne va primi neexcepțat, numai pe cei șlefuiți spiritual, pe cei care am reușit prin efort personal să ne transformăm superior conștiințele, pe cei receptivi la vibrațiile iubirii de semeni; iar această fantastică succesiune de cadre va fi ineluctabilă și foarte apropiată, ca un trăznet total, ca un cutremur ultim; pentru unii delir, pentru alții extaz...

Să vedem, mai departe, o parte a semnelor și a proceselor deduse, posibile, consemnate aici în conformitate cu multiplele surse informaționale, cu documentele arheologice, cu cercetările științifice făcute publice prin teze și pe bloguri publicate, prin cărți, unele transmise în format pdf pe internet, prin filme difuzate prin „videos youtube”, etc:

- În anul 2012 planul sistemului nostru solar se va alinia peste planul Galaxiei, al Căii lactee, aceasta însemnând închiderea cercului anului cosmic de 26.000 ani, cunoscut ca „procesia echinocțiilor”, care atunci se va mplini!

Consecințele acestui fenomen de trecere într-o altă dimensiune sunt inimaginabile, incalculabile și, multe, de neconceput cu standardele minții omului contemporan, teran.

Creșterea frecvenței de Rezonanță Schumann se traduce prin scăderea progresivă a densității Pământului, fenomen ce a fost observat și identificat inclusiv de clarvăzătorul brazilian Triguerinho, încă de la începutul anilor '80. În general, ca toate creaturile Terrei, omul este supus efectelor acestei schimbări, printr-o simptomatice diversă, cum ar fi: migrenele, oboseala cronică, crampele musculare, manifestări ale gripei, vise intense, mai degrabă fanteziste decât încântătoare etc.

Și, mai cu seamă, corpul uman devine din ce în ce mai sensibil, iar cea mai spectaculoasă modificare are loc la nivelul ADN-ului uman, care pare a fi reprogramat de Geniala Inteligență Cosmică. Ca urmare, intuiția se dezvoltă mai repede, ca și toate capacitățile paranormale ce derivă din ea. Al treilea ochi (ochiul pineal) începe să se deschidă și chiar cei doi ochi fizici se transformă, pentru a se adapta luminii și frecvențelor ei elevate. Iar odată cu creșterea valorii Rezonanței Schumann, crește nivelul vibrațional al tuturor ființelor de pe Pământ.

(După vestirile mayașe, deducem că Pământul a cunoscut 5 rânduri de seminiți

umane. Conform calendarului lor „Lumea a 5-a” s-a sfârșit în 1987, iar „Lumea a 6-a” începe la 21 decembrie 2012.

Atunci nu este „sfârșitul lumii” ci momentul când vom cunoaște (ne va fi revelat) **Adevărul!**

Atunci vom trăi Timpul numit **Revelația** sau **Apocalipsa**.

Intervalul dintre 1987 și 2012 (25 de ani) este **Timpul tranziției** pe care alte surse îl identifică a fi **Purgatoriul...**

Deci, în ziua de azi parcurgem spațiul dintre două lumi, traversăm Purgatoriul și de noi depinde, exclusiv, cum ne vom construi pasul către Noua Lume și Civilizația ce o va însoți!

De aceea, vă îndemnăm să vă îmbunătățiți, dragilor, să vă sensibilizați inima și să vă șlefuiți conștiințele!

Despre acest an, 2012, mayașii mai spun următoarele:

- vom depăși cu mult tehnologiile și efectele lor, concepute la nivelul cunoașterii contemporane;

- vom depăși toate cunoștințele omenirii actuale despre timp și spațiu;

- în viața diurnă vom depăși necesitatea Banului;

- după ce vom trece rapid prin „Dimensiunea a 4-a” vom intra în „Dimensiunea a 5-a”;

- în această Etapă, planeta Terra și întregul Sistem Solar se vor sincroniza cu Galaxia și întregul Univers!

- ADN-ul uman va fi reprogramat și îmbunătățit să aibă 12 spirale, în loc de două, câte are acum...

În timpul „Purgatoriului”, al Timpului

Botticelli - Cele trei grații

dintre Dimensiuni și Lumi, oamenii se schimbă, își schimbă relațiile, felul de a gândi, locurile de muncă și categoriile muncii, atitudinea în fața problemelor vieții și deciziile legate de acestea.

Mai ales cei tineri nu mai acceptă vechile sisteme și instituții, iar majoritatea acestora vor dispărea, ori se vor transforma;

În planul larg, al speciei omeneste, deciziile noastre n-au decât două determinări fundamentale: **Iubirea și Frica!**

Trebuie să alegem în orice moment Iubirea și să ne urmăm Intuiția, Inima! Trebuie să creăm forme-gând pozitive și să ne înconjurăm de confrăți care gândesc pozitiv.

Totul face parte dintr-un Plan Divin, deoarece nimic nu este întâmplător în Univers.

Marea Schimbare, Marea Trecere, Marea Translație ne afectează și ciclul veghe-somn, relațiile cu ceilalți, reglarea imunitară a organismului, percepția asupra Timpului și Spațiului.

Ca repercusiuni simțite de organism, am putea avea următoarele efecte ale Marii Schimbări:

- dureri de cap și de inimă, slăbiciune generală;

- senzații ca de trecere a unui curent electric prin creier și șira spinării;

- crampe musculare, cârcei;

- creșterea sensibilității organismului ca rezultat al noilor vibrații, mai înalte cu mult decât precedentele.

Dacă, actualmente, 16 ore echivalează cu 24 de ore, înseamnă că Timpul se contractă, din ce în ce mai mult până când va ajunge la „Punctul Temporal Zero”;

- Corpul fizic, omenesc, începe să se schimbe; se creează un nou Corp de Lumină, în care:

- cresc abilitățile intuitive și de vindecare (dovada mulțimea de terapeuți apăruiți în ultima vreme);

- structura internă a ochiului uman se transformă în funcție de noua atmosferă planetară și de creșterea luminozității ei;

- se va petrece activarea capacităților latente ale ființelor; nou-născuții vor avea o capacitate telepatică mult amplificată;

- toate bolile incurabile ale secolului trecut, care se perpetuează în actualitate, vor dispărea, inclusiv SIDA și cancerul...

Trebuie să știți, însă, că tot ceea ce se află dincolo de granița lui 2012 este ascuns percepției noastre curente, chiar dacă nivelul conștiinței umane se elevează pe măsură ce ne apropiem de acel prag de trecere în „Dimensiunea a 4-a”, adică pe măsură ce și noi dobândim o vibrație mult superioară.

Iar acest lucru va arăta și confirma tuturor ființelor că nu suntem cu nimic separați de

Creator.

Creștinii numesc aceasta „Revenirea în Glorie” și, față de ea, se pronunță din ce în ce mai multe opinii pertinente, care relevă că, în acest caz, nu e vorba de venirea unei ființe în carne și oase care să schimbe lumea, ci de o stare interioară a conștiințelor îmbunătățite, care o vor purifica și-i vor redirecționa perspectiva!

„A 4-a Dimensiune”, care ne va primi curând, e plină de Viață și acolo predomină Compasiunea, Întrajutorarea necondiționată, Înțelegerea și Iubirea!

Despre alte efecte ale marilor Transformări Cosmice la care asistăm, iată ce ne spun cercetătorii avizați:

- Atmosfera lui Marte crește rapid; în momentul de față ea este dublă, iar acest fapt a dus la defectarea lui „Mars Observer”, în 1997;

- Luna își „fabrică” atmosferă proprie extinsă, care se întinde acum pe o suprafață de doar 6.000 km, fiind alcătuită din compuși

ai sodiului (după cum declara Alexei Dimitriev, un celebru cercetător rus).

- Atmosfera Pământului se schimbă și ea; în straturile superioare formându-se un nou gaz, care până acum nu exista;

- Venus ne va arăta o creștere substanțială a intensității luminoase;

- Jupiter suferă o modificare atât de puternică, încât, între el și satelitul său Io, s-a format deja un „tub” de radiație ionizată. De asemenea, câmpul lui magnetic a crescut în intensitate de două ori;

- Uranus și Neptun au suferit recente inversări de Poli și, acum își intensifică câmpul magnetic și devin din ce în ce mai strălucitoare.

-De asemenea, activitatea vulcanică pe Terra a crescut cu 500% (din 1975 încoace), iar câmpul magnetic al Soarelui a crescut și el cu 230%, din 1901, încoace.

Conform Academiei Naționale de Științe din Siberia, aceste multiple schimbări se datorează intrării Sistemului Solar în Centura Fotonică, zonă cosmică cu o energie mult

mai intensă.

O consecință a acestui fapt este că intensitatea plasmei strălucitoare de la marginea Sistemului Solar a crescut, în ultimii ani, de 10 ori.

Cercetătorii ruși au studiat partea frontală a heliosferei (câmpul magnetic al Soarelui care înglobează întregul Sistem Solar) și au observat acolo strălucitoarea plasmă.

Energia Centurii Fotonice aprinde plasma heliosferei în partea frontală, care, în felul acesta, devine și mai luminoasă, și mai strălucitoare. Apoi, această hiperlumină pătrunde în Soare, de unde astrul o va răspândi în întregul Sistem Solar, saturând spațiul interplanetar, astfel încât toate planetele vor primi un supliment uriaș de energie.

În aceste condiții, în care tot frontul de Lumină Universală se extinde și se întetește, este firesc ca nișa vieții omenestei din „văzduhul lui Dumnezeu” să fie ocupată, pentru viitor, cu **Omul de lumină**, înluminatul om îmbunătățit, conform noilor cerințe ale evoluției Universului.

Câștigătorii concursului Festivalului Internațional „Lucian Blaga”

La Sebeș s-au desemnat câștigătorii celei de-a XXXII-a ediții a Festivalului Internațional „Lucian Blaga” (6-9 mai 2012). Evenimentul a fost organizat de Centrul Cultural „Lucian Blaga” din Sebeș și Consiliul Județean Alba.

Lucrările din concursul festivalului au fost cântărite atent de un juriu format din:

Președintele juriului: Aurel Pantea, redactor șef al revistei „Discobolul”; secretarul juriului: scriitorul Ion Mărgineanu. **Membrii juriului:** Ioan Bâscă, consilier cultural Consiliul Județean Alba; scriitorul Ion Miloș; Oana Dubleş, reprezentant Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia; Gheorghe Maniu, președintele Fundației Culturale „Lucian Blaga” Sebeș; Rodica Hăprean, Biblioteca Municipală „Lucian Blaga” Sebeș.

I. Premii pentru creație literară și plastică:

MARELE PREMIU al Festivalului Internațional „Lucian Blaga”, acordat de Consiliul Județean Alba lui Deniz Otay (Suceava)

Premiul I, acordat de Centrul Cultural „Lucian Blaga” Sebeș: Delia Marilena Grosu (com. Comisani, jud. Dâmbovița)

Premiul II, acordat de Fundația Culturală „Lucian Blaga” Sebeș: Aida Hancer (Suceava)

Premiul III, acordat de Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia: Dana Daea (Drobeta Turnu Severin)

Premiul revistei „Discobolul” din Alba Iulia: Miruna Ștefana Belea (com. Ulmi, jud. Dâmbovița)

Premiul revistei „Acasă”: Radu Nițescu (București)

Premiul revistei „Familia” Oradea: Irina Roxana Georgescu (Medgidia, jud. Constanța)

Premiul acordat de Ziarul „INFORMAȚIA” Alba Iulia: Any Drăgoianu (com. Tântăreni, jud. Gorj)

Premiul revistei „Târnava” Tg. Mureș: Andrei Velea (Galați)

Premiul acordat de Ziarul „Unirea” Alba Iulia: George Baci (localitatea Domnești, jud. Argeș)

Premiul revistei „Poesis” din Satu Mare: Ion Maria (Craiova)

Premiul acordat de Clubul Rotary: Marilena Anda Voican (Sighișoara)

Premiul pentru eseu, acordat de Fundația Culturală „Lucian Blaga” Sebeș: Adina Voica Sorohan (Sebeș, jud. Alba)

Premiul pentru eseu, acordat de Editura „Ardealul” din Tg. Mureș: Lucian Gruia (București)

Premiul pentru debut editorial în poezie: Teodor Laurean Tătaru (satul Meșcreac, comuna Rădești, jud. Alba)

Premii pentru creație plastică

Premiul II: Adina Romanescu (București)

Premiul III: Alexandru Andrei Mărcuș (București).

În afara concursului au mai fost acordate alte premii și distincții, devenite tradiție în cadrul Festivalului Internațional Blaga:

Premiile festivalului (trofee „Mirabila Sămânță”)

Premiul „Lucian Blaga”: Gheorghe Grigurcu

Premiul „Alma Mater”: Ioan Mariș

Premiul pentru exegeză-Filosofie: Mihai Cimpoi

Premiul pentru exegeză-Poezie: Vasile Fanache

Premiul pentru exegeză-Dramaturgie: Lucian Bâgiu

Premiul pentru traducerea operei blagiene: Adam Puslojic

Premiul „Biblios”: Mioara Pop

Premiul pentru editarea operei blagiene: Consiliul Județean Alba

Premiul Fundației „Lucian Blaga” Sebeș: Dorli Blaga

Premiul „Ex Aequo”: Ironim Muntean

Premiul „Lucia Mureșan” ptr. interpretare artistică: Elena Anghel.

Alte premii:

Premiul pentru promovarea valorilor culturale românești: Felicia Colda, Monica Avram, Nicolae Dabija, Vasile Tărățeanu, Arcadie Suceveanu, Ilie Luceac.

Cărți premiate în festival:

D. Vatamaniuc: „Lucian Blaga. Contribuții documentare la biografia sa și a operei”; Constantin Cubleşan: „Lucian Blaga dramaturgul”; Eugeniu Nistor: „Conceptul de spațiu mioritic în filosofia lui Lucian Blaga”; Mircea Popa: „Lucian Blaga și contemporanii săi”; Ion Mărgineanu: „Ceremonia paginii. Ceasul care nu apune”; Zenovie Cârlogea: „Lucian Blaga - sfârșit de secol, început de mileniu”; Luminița Cebotari: „Fermentul expresionist în teatrul blagian”.

Membrii juriului care au acordat premiile tradiționale ale festivalului au fost: Radu Totoianu, directorul Centrului Cultural „Lucian Blaga” Sebeș; Mioara Pop, directorul Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba; Gheorghe Maniu, președintele Fundației Culturale „Lucian Blaga” Alba; poetul Ion Mărgineanu, reprezentantul Filiala Alba-Hunedoara a Uniunii Scriitorilor din România; Ioan Bâscă, consilier cultural al Consiliului Județean Alba.

Constelații epigramatice

Viorel MARTIN (19.03.1953)

Născut la București, din părinți gorjeni. A absolvit Institutul Politehnic București, Secția Tehnologia Construcțiilor de Mașini și a lucrat, inclusiv în funcții de conducere, la mai multe unități. A condus editurile „Vimar” și „Mivero”.

Membru al Clubului Epigramiștilor „Cincinat Pavelescu” din București (1988), membru fondator al Uniunii Epigramiștilor din România și secretar, de la înființare până în 1996, primul director (1991-1994) al revistei „Epigrama” - serie nouă, membru al Academiei Libere „Păstorel”, din Iași, director fondator al revistei „Lumea epigramei” (din 2010). Membru fondator și președinte al Cercului Epigramiștilor Ingineri ING-EPIGRAMA, din cadrul AGIR. Din inițiativa sa a fost organizată prima ediție a Festivalului Național de Epigramă București - Voluntari, 2011.

Scrie versuri, epigrame, proză, apare în numeroase publicații și peste 30 de volume colective de epigramă, a fost recompensat cu premii la mai multe concursuri naționale. A publicat 15 volume de autor, între care **Epigrame și poezii umoristice** (2010).

Investiții

Pe autostrăzi penale
Taie, doar la zile mari,
Panglici inaugurale...
Fel de fel de panglicari

La medicul estetician

Văzând frumoase beizadele
Cu silicoane-n toate cele,
Veni și Bulă cu-o ntrebare:
- N-aveți și silicon mai tare?!

La frizerie la nea Gigi

La nea Gigi, cum se știe,
Tunsul e miraculos,
Chiar de intri cu chelie...
Totdeauna ieși pletos!

Din capul locului

Dacă vrei să fii deștept
Și s-o iei pe drumul drept,
Primul pas făcut cu rost,
E... să vezi cât ești de prost!

Rugămintea unui ortoped

Doamne, te mai rog o dată,
Eu cu asistenții mei,
Iarna asta minunată,
Ține-o doar într-un polei!

Unui Președinte

Va fi răs-pomenit prin ani
Și unicat printre statui,
Că toți au omorât dușmani...
Doar el i-a omorât pe-ai lui!

Pretenții

Mandra mea e minunată
Și tristețea mi-o alungă.
Când îi dau o ciocolată...
Vrea să-i dau și-o ciocolungă!

Reclame TV la medicamente

Văzând reclame-n disperare
Si felul cum se pun accente,
Eu n-am să mai mănânc mâncare...
Am să mănânc...medicamente!

Coautor la invenții

De mult fiind pe șefu' supărat,
Că zeci de inovații mi-a furat,
Aflând că "proiectează" un fecior,
M-am implicat și eu... coautor!

Curiozități

Gramatica pe mine m-a mirat,
Ba câte-odată chiar m-a uluit,
Că "strâns-unit" se scrie separat,
Iar "separat" se scrie strâns unit!

Pensionarul la pescărie

N-am bani acuma și mereu,
Nici de chirie, nici de pește;
Un pui de crap aș lua și eu...
Dar vād pe unu' că-l pazește!

La spital

Zise Kentul către Țuică :
- Tu la cine mai mergi, muică?
F'indcă eu m-am săturat...
La câți doctori am umblat!

Unui pescar din Delta

Coborând din lotcă,
Seara, ce plăcere!
A mâncat o vodcă...
Într-un sos de bere!

Reconversie profesională 2010

Mulțumesc lui Boc! - a câta oară?
Că i-a dat pe bugetari afară.
Au mai fost și greve și pichete...
Dar centura-i doldora de fete!

În concediu

Miss Neptun, miss Costinești,
Zeci de miss în vara asta;
Toate mi-s dumnezeiești,
Numai eu mi-s... cu nevasta!

Secolul vitezei

Într-o joi a cunoscut-o,
Nunta vineri a făcut-o,
Luni s-a mai certat cu fata...
Marți divorțul era gata!

Autoepitaf

Am strâns în viață mult și bine,
Am tras mereu ca un măgar,
Dar nu am luat nimic cu mine...
Că mi-a fost lene să le car!

Crăciun de pensionar

Cum o dau și cum o-ntorc,
N-o să mai mănânc piftie,
Că toți banii pentru porc...
I-am dat azi la farmacie!

Guvernare 2011

Uniți și tari ca niște stânci
Pe calea guvernării,
Ei urme vor lăsa, adânci...
În beregata țării!

2010 - Ne pleacă medicii din țară

Prin florile de primavară,
Fii bucuros popor român:
Ne pleacă medicii din țară...
Da' "marinarii" ne rămân!

La examen

Ea, frumoasă, cum să zic,
Cam de nota douăzeci.
"Ai să pici, nu știi nimic!"
"Da? Și dacă pic, mă treci?"

La cununia civilă

Sosit aici la cununie,
Nu pot să fac o constatare:
Ea este încă-n garanție,
Iar el e gata de casare.

Aprilie 2012

Să se-ascundă mai abil,
Dracu, s-a făcut vernil,
Că era, de când îl știu...
Numai în portocaliu!

Lui Eminescu

Peste dealuri și coline,
Vreme trece, vreme vine,
Numai tu rămâi prin veacuri...
Dor de codri și de lacuri!

Ion TURNEA

Rădăcini de Egheriș

Era un cireș văratic ce-și scălda ochii luminoși ai coroanei în adâncimea văzduhului. Părea că plânge cu lacrimi verzi-albastrii imensitatea singurătății ce-l apăsa cu fiecare clipă.

Bolta cerului își găsea oglinda în apele Egherișului ce scaldă localitatea Bolvașnița, în timp ce mărețul arbore care străjuia înălțimile sorbindu-și energia din pământul bogat de pe malul Egherișului își căuta oglinda în cireșii din livezile învecinate sau își furia privirea către măreții brazi ai munților ce se pierdeau îmbrățișați de linia orizontului.

Era atât de singur. Își dorea un prieten, un prieten căruia să-i dăruiască toate darurile sale, un prieten pe umerii căruia să plângă, un prieten căruia să se mărturisească ca unui duhovnic.

S-a uitat la început spre frații lui din livezile îngrijite de mâna omului, însă aceștia păreau să nu-i observe chemarea din colțul de suflet al ramurilor. Erau prea leneși să își mai găsească un prieten și se ascundeau în umbra ocrotitoare a agricultorilor. Acești copaci se lamentau ca să fie și mai bine îngrijiți, și mai mult ocroțiți. În lamentarea lor au uitat parcă să mai respire singuri.

Mai apoi, cireșul văratic a îndrăznit să privească spre munții înveșmântați în pădurile de foiașe spre a-și găsi un tovarăș printre miile de arbori ce pictau haina muntelui dar ei erau prea măreți și nu coborau spre albia pârâului spre a ține companie cireșului solitar.

Pe urmă, și-a deschis frunzișul unei prepelițe. A primit-o cu atâta bucurie în camera frunzelor de pe ramuri și mai apoi a ocrotit-

o de soare, a ferit-o de ploaie, i-a protejat puișorii ce și-au înălțat capetele într-o dimineață salutând cu un zâmbet copilăros mugurii clipei lor de viață dar mai târziu a rămas din nou singur. Prepelita și-a luat puii și au plecat în țările calde odată cu prima rază de toamnă.

N-a avut cireșul parte nici măcar de cuibul ce-i amintea de vietățile ce și-au găsit în el un sprijin, fiindcă vântul nu a scăpat prilejul să-i răpească și acest micuț dar.

Multe a pătitit el din pricina vântului, însă nu avea cui să se plângă. Încă din primele clipe ale vieții, pe când era un vlăstar neînsemnat pe malul Egherișului, vântul i-a declarat război.

Nici nu se luminase bine a primăvară că și-a făcut și el, un firicel verde de cireș, apariția în această lume. Prima sa clipă de viață a fost minunată. Era încântat de tot ceea ce parfuma în culori felurite natura dar pentru scurt timp, căci vântul căutând război verdului unei noi tinereți și-a făcut simțită prezența smulgând mlădițele firave din rădăcini, trăgând iarba de păr, învârtind norii în văzduh.

Prima lui lecție de viață a fost destul de dură. Vântul i-a îndoit tulpina firvă în toate părțile, l-a tras de capetele mugurilor cu toată forța și a încercat să-i scoată din pământ inima ca să-i răpească dreptul la viață. Totuși s-a ținut tare și când vântul a trebuit să plece alungat de mâinile blânde ale primăverii a început să-și întărească în primul și în primul rând rădăcina. Fără o rădăcină puternică, mai bine spus fără o inimă statornică nu putea

să supraviețuiască. Și în timp ce își întărea rădăcina, tulpina i se înălța arcuindu-se în ramuri și înveșmântându-se în muguri și frunze...

Au trecut anii, și cireșul crescuse atât de mult încât Egherișul părea a se uita la el pe sub sprânceană din pricină că a avut o astfel de îndrăzneală. Gândind astfel, l-a încercat într-o primăvară chiar și el. A părăsit albia după ce a adunat zăpezile topite din munte și i-a săpat învolburat la rădăcină, dar fără folos, căci cireșul și-a adunat toată măiestria în a se fixa atât de puternic în pământul mamă rămânând nevătămat ca o capodoperă a naturii.

Până și soarele l-a privit cu invidie într-o vară și a încercat să-l usuce cu arșița-i, dar nu a reușit, căci își alina setea din soțul ce-i păstra un fir de apă răcoroasă pentru a-i energiza rădăcina.

Câtă pricină a avut și cu ploaia răcoroasă ce-i bătea podoaba coroanei, dar mai ales pe vreme de furtună cu fulgerul sau trăsnetul ce încercau zadarnic să-l ochească, greșind ținta de fiecare dată, parcă hipnotizați de energia benefică a cireșului.

Dar vântul, vântul l-a supărat cel mai rău. El îi omora frunzele toamna. Întâi le seca de clorofilă până ce acestea îngălbeneau de teamă, mai apoi când le simțea slăbiciunea ființei le lovea zdăvăn rupându-le firul vieții înnodat pe ram. Degeaba mai făceau frunzele ultimele încercări de a-i rezista vântului. Zadarnic le mai întindea cireșul câte o ramură ca să nu cadă pe pământ. Frunzele închideau ochii în fiecare toamnă.

Până și cu florile mai pătea necaz. Vântul nu ajuta doar la polenizare. El când se supăra, le culegea de pe ramuri ca să-și împletească coroniță văduvindu-l mai apoi pe cireș de o mulțime de fructe.

A pățit-o el și cu niște animale într-o iarnă. Câteva capre au început să-i roadă coaja, dar au fost gonite la timp de un dulău scăpat dintr-o curte, altfel nu-și mai putea aduna seva să se refacă și se usca asemenea frunzelor necăjite de vânt.

Anii treceau mereu, cu bune, cu rele, cu zâmbet de frunză în verdele primăverii și lacrimi ruginii în iarna vieții dar el, cireșul văratic de pe malul Egherișului, era tot singur. Dorea ceva, dorea să simtă și el cum e să fii îndrăgostit, să-ți fie dor, să iubești, să ai un prieten adevărat. Nu înțelegea prea bine ce însemna acest lucru, dar își dorea. Observa cum natura iubește soarele și tânjește de dorul lui. Înțelegea cum Egherișul își așteaptă cu dor ploaia ca să-l energizeze. Ar fi vrut să cunoască și el acest sentiment, dar totul îi era potrivit. Avea atâta suflet, avea atâta energie de viață și atâta iubire, încât totul în jurul lui se hrănea din bunătatea-i.

Miracolul ce l-a așteptat atât de mult a prins a se contura într-o primăvară. Un pui de om și-a găsit culcuș la umbra lui. Era atâta de firav, atâta sufletel și trebuia să păzească o vacuță de dimineața până seara. Adesea căuta sprijin cu mânuțele în tulpina cireșului iar acesta se grăbea să-i ofere energie.

În timp, copilul a înțeles că cireșul îl ajută să nu mai simtă

oboseala și când se simțea mai trudit îi atingeau tulpina cu palmele și în scurt timp era din nou plin de viață. A învățat mai târziu la școală că natura este o sursă de energie și a făcut legătura cu cireșul.

Vremea trecea nestingherită, iar copilul a devenit adult.

Cireșul a simțit pentru prima dată ce înseamnă să ai un prieten, ce înseamnă să iubești, să îți fie dor de cineva. A înțeles că o prietenie, odată înfăptuită, trebuie îngrijită în fiecare clipă ca să nu se ofilească asemenea frunzelor în pragul toamnei sau fructelor atinse de stricăciune sau de vîetăți. După cum țărâna curăță ogorul, apoi îl ară, pe urmă îl seamănă, mai târziu îngrijește rodul ca să se poată bucura de el, după cum soarele încălzește natura, îi trezește mugurii, îi crește frunza, îi îmbracă floarea și îi coace rodul, tot așa și o prietenie trebuie protejată, îngrijită, udată cu dragoste, încălzită cu zâmbet de fericire. Înțelegând acest lucru, a început să pună atîta suflet în toate. Și-a adunat în fiecare primăvară toate forțele să înmugurească, să înfrunzească, să înflorească, să își îmbrace coroana pentru a-i fi sprijin și frumusețe prietenului. Pe urmă, își dădea rodul ce îl oferea soarelui spre a-l coace ca pe urmă să-l dăruiască prietenului său flămînd sau însetat.

De câte ori nu l-a adăpostit de căldura solară. Își aduna ramurile scut și îl proteja. De tot atîtea ori l-a ferit și de lacrimile norilor, l-a salvat și din ghearele furtunii, l-a ferit de ochii fulgerului și de mânia trăsnetului. Nici pe vînt nu l-a lăsat să-i supere prietenul întinzându-și mînuțele de ramuri în jurul puiului de om ca într-o îmbrățișare. L-a protejat într-o iarnă de un lup rătăcit primindu-l în coroana sa.

Avea acum cireșul cui să se mărturisască. În timp ce prietenul său se odihnea la umbră-i, el își legăna crengile, frunzele, și-i povestea prin câte a trecut de-a lungul zecilor de ani, mai apoi îi fredona un cântecel de leagăn și-

l adormea veghindu-i somnul și protejându-l de orice primejdie.

Când prietenul lui întăria să-și facă apariția, cireșul părea să se usuce de dorul lui. Se uita trist înspre sat și vedea oamenii pe străduțele înguste mișcându-se într-o parte sau în alta, dar cireșul îl căuta pe el. Dacă îl zărea printre clădirile ce făceau paradă, nicio rază de soare nu era mai de preț ca lumina vederii prietenului.

Atunci când cireșul simțea că se apropie un om de malul pârâului, trăgea nădejde că acela poate este el. Dacă omul ce se apropia nu era el, se întrista și suferea, dar nădăjduia că și prietenul lui își va aminti să-i facă cât mai curînd o vizită. Bănuia că și lui îi este dor să-l întâlnească și își hrănea sufletul cu acest simțămînt. Și avea atîta răbdare. Îl aștepta clipă de clipă să-și amintească de el și să-i vadă ochii, să-i mîngâie chipul.

Pe timp de iarnă, îi oferea crenguțele ce s-au ofilit de dor pentru a face focul cu ele și a se încălzi. El știa că la primăvară se va regenera prin dragostea ce o simte și va avea o coroană mult mai bogată și mai multe roade pentru a le dăruia prietenului.

Odată prietenul său s-a îmbolnăvit grav. Viața i-a fost pusă în primejdie. A auzit acest lucru de la doi oameni din sat care vorbeau despre ce a pățit Ion. Simțea că trebuie să-i fie alături și să-l ajute, dar el nu avea picioare, ci rădăcini. Pentru prima dată în viața lui s-a împrietenit cu vîntul. I-a oferit frunzele rugîndu-l să-i ducă una singură prietenului bolnav.

Vîntul i-a ascultat rugămintea și una dintre frunze a dus-o în geam lui Ion. Ion a zărit frunza de cireș ce bătea în geam și a înțeles că bunul lui prieten probabil dorea să-l ajute după cum l-a ajutat când era obosit și a cerut familiei să-l ducă pe malul Eghe-rișului, la poalele cireșului.

S-a bucurat mult cireșul când și-a zărit prietenul. Și-a oferit scoarța atingerii prietenului său și prin ea a descărcat toată energia de viață ce o avea și nu a trecut mult timp și Ion s-a vindecat ca printr-un miracol.

Cireșul a lucrat mult timp pe

urmă spre a se reîncărca energetic. Și-a adunat toată puterea în primăvară pentru a-și țese o haină mult mai bogată. El făcea toate acestea doar pentru prietenul lui.

...Acum respira pentru prietenul lui, se gătea pentru el, rodea pentru el, se ofilea de dorul lui ...Avea un prieten. Cunoștea și el ce înseamnă a iubi, a-ți fi dor de cineva, a-ți face griji pentru cineva. Aceste sentimente, cu toate că la o primă privire sunt atîta de frumoase și înveșmîntate în raze de fericire, ascund și multă tristețe, multă durere, atunci când simți că cel ce îl prețuiești îți întoarce spatele, te uită. Dar, pe urmă, îți revii de fiecare dată când își amintește de tine, dar oare își amintește că și el ține la fel de mult la făptura prietenului său sau își amintește doar pentru că mai are nevoie de ajutorul lui? Aceste întrebări și le pune cireșul, când Ion uita să-i mai zâmbească, când îl trata cu răceală. Apoi, când simțea că i se adresează cu un zâmbet cerîndu-i ceva îi venea să se smulgă din rădăcini și să-l ajute cât mai repede.

Lovitura a primit-o cireșul într-o toamnă târzie.

Zorile erau cernite de norii ce pătau cerul ca cerneala scăpată din învelișul protector al călimării. Pe cărare se zărea prietenul mult iubit al cireșului, de fapt unicul său prieten. Câtă bucurie a simțit cireșul când și-a văzut prietenul venind spre el. Își spunea în sine: *Cu siguranță și lui i-a fost dor de mine și a venit să mă vadă.*

Ion s-a apropiat de cireș. Cu cât se apropiat mai mult inima cireșului bătea din ce în ce mai tare, atît de tare că scoarța a început să-i vibreze.

Când cireșul se pregătea să-și mîngâie prietenul cu toată dragostea, scaldat în fericire, Ion a pornit o jucărie ce făcea un zgomot ciudat și a apropiat-o de tulpina cireșului.

Drujba a început să secere trunchiul plin de viață a celui ce i-a oferit suflet din sufletul său.

Cu cât se adîncea mai mult în tulpină fierul rece și tăios, cireșul simțea atîta ocean de la-

crimi în suflet. Ar fi dorit să poată vorbi și să-și întrebe prietenul de ce-l rănește atît de rău dar nu putea. Era încremenit în stîncă ce se transformase tot sufletul lui încărcat cu iubire pînă acum o clipă.

Ion avea nevoie de lemne pentru foc și cum nu s-a mai deranjat să meargă pînă în pădure, a tăiat cireșul bătrîn ce i-a fost mereu alături încă din copilărie.

Când drujba a ajuns la ultimul fir de tulpină, cireșul și-a plecat capul spre munte spre a nu-și răni prietenul, încercînd să-l protejeze de propria lui neștiință, de orbirea ce i-a întunecat inima.

În locul cireșului vîratic, a rămas un butuc părăsit plîns de o rădăcină ce stătea pierdută pe malul Eghe-rișului.

Sufletul cireșului nu se pierduse încă. Așa rănit de moarte, fără nicio voință de viață, se agățase în rădăcinile ce și-au săpat galerie în pămînt, așa că în primăvară își țesuse un vlăstar fraged și-l oferi naturii.

Acum a înțeles că a pierdut singurul prieten pe care l-a avut vreodată și a încercat să se închidă în el și să trăiască pentru vlăstarul unei noi creații.

A înțeles, a crezut dar sufletul lui nu a putut să accepte, deoarece în toial verii, când Ion a trecut pe acolo și s-a așezat pe butucul gros, sufletul cireșului s-a umplut de lacrimi de fericire.

- Și-a amintit de mine, gîndea cireșul. Sigur a avut probleme și a fost nevoit să mă taie. Acum îi este dor de prietenul lui și s-a așezat pe rana ce mi-a făcut-o anul trecut ca să-mi mîngâie durerea cu prezența și iubirea lui.

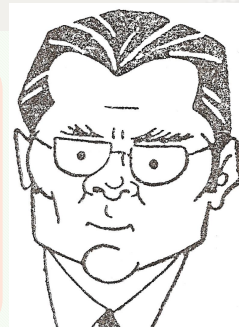
Odihnindu-se pe butucul ce tresărea cu fiecare respirație a lui Ion, acesta observă vlăstarul.

- Câtă viață are în el cireșul acesta, rostise cu voce tare Ion. Cred că dacă azi aş rupe și vlăstarul acesta, mâine și-ar odrăsli altul. Am simțit eu că e prea multă energie adunată aici când m-am vindecat odată de boală grea.

...Și a plecat plictisit de toate spre sat, nu înainte însă de a rupe în joacă tulpina vlăstarului abia odrăslit din dragostea ce ardea în sufletul rădăcinii...

Constelații epigramatice

Valentin SMARAND POPESCU (02.02.1928-11.05.2011)

Născut în orașul Balș, județul Olt, decedat la Craiova, județul Dolj.

Cursurile primare le-a urmat în orașul natal, iar liceul la Craiova. Licențiat al Facultății de Finanțe, Credite și Contabilitate din cadrul Academiei de Studii Economice București, a lucrat ca economist la Direcția Regională CFR Craiova.

Fabulist și epigramist, a fost membru al Societății Scriitorilor Olteni, membru fondator și președinte al Cenaclului Umoriștilor C. S. Nicolăescu-Plopșor Craiova, fondator și redactor-șef al revistei *Păcală*, membru al Uniunii Epigramiștilor din România.

Inclus în peste 20 de volume colective și antologii de epigramă. Dintre cărțile publicate, amintim: **Un toc și o sugativă** (fabule, 1996), **Păcală avocat** (în colaborare cu George Geafir, 2001), **Pseudo-Politicus sau Fals Tratat de Politică** (satire, 2002). A mai semnat: **Posmin Oltețu**, **Valeta Balș**, **Smaramary-Gengea**.

Eu și șeful meu

Privind problema în esență
Spun fără dubii sau eroare,
Că între noi e-o diferență...
De încadrare.

Tranziția și cucuveaua

Ce e val ca valul trece
Doar tranziția nu vrea,
I-a cântat o cucuvea
Și refuză să mai plece.

Un șef de tren solicită legitimațiile de călătorie

La controlul dintr-un tren,
Un umorist cam distrat,
Îi întinse un catren:
„Să trăiți don'... Cincinat!”

Minciuna

„Minciuna stă cu regele la masă”
Zicea Vlahuță mai de dinainte,
Iar azi minciuna este mai băftoasă,
Stă în fotoliu lângă președinte.

Premierului

Ajungând la Murtfatlar
Premierul Nicolae
A-nchinat câte-un pahar
Din vreo douăj' de butoaie.

Unora care fumează în stația CFR

„Nu vezi că pe pereți stă scris
„Fumatul este interzis?”
„Văd, ripostă un individ,
Dar (hăc!) eu nu fumez... pe zid!”

Poetul pe litoral

Scrisese multe poezii
(Cam zece-n fiecare zi),
Dar să le strângă n-a fost chip
Că le făcuse pe nisip.

Nomina odiosa

Aici zace...
„Bine face!”

Liniștea... și blocurile

Căminul lor parcă-i motel
(Pentru vecini: pedeapsă grea):
Când este treaz, o bate el,
Iar când mai bea, îl bate ea.

Unui demnitar care susține că e sărac

Unic, zâmbăreț, integru,
I s-a dus în țară buhul.
Nu e diavolul chiar negru,
E sărac, sărac cu duhul.

Slugarnicul

E o secătură mare
Ce se-ndoaie de spinare.

Fabula și epigrama

Între Esop și Marțial,
Cât de subțire-ar fi urzeala
Încerc să fiu imparțial,
Pe poante construind morala.

Unui confrate de cenaclu

Fă-mă, Doamne, să-nțeleg
(Și le dă la toți dreptate):
Unii spun că-i om-jumate,
Alții că n-ar fi... întreg!

Parlamentarilor

Chiar de luni de pe la două
Până joi la ora nouă,
Cică ei muncesc din greu...
Cum de-i rabdă Dumnezeu?

Dialog între director și soția sa

„Ce punctual acas' te am
De când eviți, ca un remediu,
Ședințele după program!...”
„Aș... secretara-i în concediu!”

Dialog pacient-medice

„Nu dau kent că nu găsesc,
Bani nu dau, să nu jignesc.
Sper că am fost înțeles?”
„Da! Jignește-mă mai des!”

A propos de contractul „Bell”

Cum greu e-al vieții noastre caier,
Mă-ntreb - și nu e o plăcere:
„De ce-am dorit elicoptere,
Când suntem orișicum în aer?”

Critică și autocritică

Amice, ia la bărnă-amine
Și nu la paiul din cuvinte,
Căci critica nu-i lucru rău
Dacă privești și-n ochiul tău!

Unui poet care se pretinde și epigramist

Vorbind amice, la concret
(Chiar de mă crezi negativist),
Eu cred că ești născut poet,
Dar nicidecum epigramist.

Unui senator scandalagiu

Nu-l condamnați pe domnul senator
(Cu ifose de mare orator)
Când în insulte-și pune tot talentul
De vină nu e el ci... tratamentul.

Povață

Îți dau un sfat dar nu insist
C-ai să mă treci printre perfizi:
Deschide gura la dentist
Și-n fața șefului... s-o-nchizi!

Celor zece epigramiști fondatori ai Clubului „Cincinat Pavelescu”

La „Cafeneaua literară”,
Cafeaua neagră-i excelentă.
Cei zece vin seară de seară,
Doar epigrama e absentă!

Demnitarului care ne recomandă să învățăm cel puțin două limbi străine

El susține că e bine
Să știm două limbi străine...
Și indică-n mod solemn
Limba rusă și-a de lemn.

Unui jurist, care e și epigramist

La tribunal (și nu odată),
Când dă osânda, iscă drame,
Dar cea mai grea pedeapsă dată,
E că-l citim în epigrame.

Dilemă

Tratament: cu parafină.
Asistenta: extrafină.
Pacient: foarte încurcat:
Nu știe cin' l-a vindecat!

Dan BRUDAȘCU

Sculptorița Milița Petrașcu Noi Contribuții

Recent, cunoscutul și apreciatul om de cultură și patriot Victor Crăciun, neobosit luptător pentru refacerea României întregite, a publicat, sub egida Ligii culturale a românilor de pretutindeni (al cărei președinte și fondator este), la Editura Semne, 2011, volumul **Portretul-Autoportret Brâncuși de Milița Pătrașcu și Brâncuși (versiunea 1938)**. Lucrarea, extrem de bogat ilustrată cu reproduceri după lucrări brâncușiene și ale artistei evocate, dar și cu fotografii și documente legate de activitatea și viața ei, este una din cele mai reușite exegeze consacrate celei mai înzestrate femei sculptor româncă din secolul de curând încheiat.

După un succint, dar extrem de convingător argument, în care autorul explică menirea acestui studiu, respectiv „*să stabilească ansamblul legăturilor dintre Brâncuși și Milița Pătrașcu*”, Victor Crăciun își structurează lucrarea în 7 capitole, extrem de atent și minuțios redactate, aducând, nu o dată, clarificări esențiale asupra aspectelor mai puțin cunoscute sau controversate legate de viața, activitatea sau relațiile dintre cei doi sculptori remarcabili ai secolului XX. Cu o bună știință a subiectului abordat, Victor Crăciun ne invită în universul de creație a celor doi artiști de seamă, neuitând, însă, să completeze informația cu detalii extrem de incitante despre relațiile dintre ei. Pentru că după cum, pe bună dreptate, afirmă el: „*Pe cei doi i-au legat deopotrivă arta, dar și o mare prietenie. O prietenie care a durat din 1919 până la moartea lui Brâncuși, din care Milița Pătrașcu a câștigat preceptele/dimensiunile artei moderne, iar România avea să-și îmbogățească patrimoniul artistic cu Ansamblul de la Târgu Jiu, pentru că ea este cea care a impus ideea ca Brâncuși să înfăptuiască aceste sculpturi arhitectonice, unice în lume*”. Deoarece numele Miliței Pătrașcu, dar și activitatea sa artistică sunt, din păcate, puțin cunoscute azi, ne permitem, în anul când s-ar împlini 120 sau 130 de ani de la nașterea ei, să oferim cititorului român de azi, sintetizând informațiile bogate cuprinse în cartea citată, dar și din alte surse,

câteva date minime.

După cum se știe, **Milița Petrașcu** (uneori cunoscută și drept **Milița Pătrașcu** sau sub ortografia **Militza Pătrașcu**) (31 decembrie 1892¹, Chișinău, numele său la naștere fiind Melania Nicolaevici - februarie 1976, București) a fost o extrem de talentată artistă plastică, sculptoriță și portretistă română, participantă la mișcarea artistică de avangardă din țara noastră, din perioada interbelică, mai ales la gruparea mai moderată constituită în jurul revistei *Contimporanul*, o neîntrecută maestră în arta portretului, considerată cea mai înzestrată femeie-sculptor a României în secolul XX.

Copilăria și-a petrecut-o la Nisporeni, unde a încercat pentru prima dată să modeleze figuri din lut. Studiile liceale le-a urmat în orașul Chișinău, după care s-a înscris la Școala de Arte Plastice «Stroganov» din capitala imperiului țarist, Moscova, unde a studiat sculptura, în anii 1907-1908, în atelierul profesorilor Konionkov și Dziubanov. În anul 1909 se constată că ea studiază, de asemenea, literale și filosofia la Institutul «Bestujev» din Sankt Petersburg. În anul următor, respectiv în 1910, Milița pleacă la München, unde va lucra la Academia de pictură, sub îndrumarea măestrilor avangardei

europene, Wassily Kandinsky și Alexei von Jawlensky, și va lua contact cu echipa de creație constituită în jurul revistei germane *Jugend*. Din Germania a decis să plece la Paris², unde, pentru început, lucrează în atelierele lui Henri Matisse și Antoine Bourdelle (1910-1914). În 1919 a participat la Salonul Independenților cu un bust. Tot atunci, face cunoștință cu sculptorul român Constantin Brâncuși³, o celebritate în cercurile artistice din capitala franceză, care îi devine ghid în lumea sculpturii moderne (1919-1923, 1927). Potrivit istoricilor și specialiștilor din domeniul artei sculpturii și istoriei artelor, amprenta personalității artistice a Miliței Petrașcu poartă urme ușor sesizabile ale măiestriei lui Constantin Brâncuși, care a reprezentat pentru ea un câmp magnetic în care a gravitat toată viața. Tot Brâncuși, potrivit lui Victor Crăciun, a fost cel care, deși extrem de zgârcit în formularea de aprecieri elogioase la adresa operei confrăților, „*i-a oferit Miliței Petrașcu cel dintâi și cel mai de seamă omagiu când în fața uneia dintre lucrările sale i-a spus: «Ești mai tare decât Rodin»*”⁴.

Potrivit lui Victor Crăciun: „*Când se întorcea definitiv în țară, la sfârșitul anului 1923, Milița Petrașcu era o personalitate recunoscută în sculptură la Paris, participând și la expoziții în alte țări*”⁵. Tot acesta mai subliniază aptul că: „*1927 este un an de boltă pentru activitatea artistei. Nu se împlineau nici cinci ani de ședere în țară și Milița Petrașcu devenise o personalitate cunoscută și recunoscută. Numele ei figura în cronici și eseuri, era menționată în articole de ansamblu privind creația unei perioade, era pusă în legătură cu gruparea de artă modernă din țară și, bineînțeles, cu Brâncuși*”⁶.

În anul 1925 ea s-a căsătorit cu Emil Petrașcu⁷ și s-a stabilit la București. Aici, ea se încadrează în mișcarea de avangardă a grupărilor *Contimporanul*, *Grupul nostru*, *Criterion*, și tot în 1925 participă la expoziția internațională organizată la București de revista *Contimporanul*. În cadrul Salonului

**Milița Petrașcu - Mască
(presupus autoportret)**

➔ Oficial expune compoziția «*Joc de pisici*», care este premiată. Între 30 mai - 11 iunie 1927 expune, la «Galeria Briant-Robert», împreună cu Georges Valmier, care a expus 36 de acuarele. Vizitându-i expoziția, care a fost un succes personal excepțional al artistei, potrivit lui Victor Crăciun, Constantin Brâncuși i-ar fi spus: „*Ai lucrat enorm și cel puțin trei lucrări sunt de excepție*”⁸

Tot în anul 1927 ea realizează mozaicul fântâinii Miorița⁹ din București. La cea de a doua expoziție a *Contimporanului*, din 1930, în Sala «Ileana» expune alături de alți artiști de valoare, între care Marcel Iancu, Irina Codreanu. În acest an participă și la expoziția de Artă românească din Amsterdam.

În anul 1932 face parte din grupul de inițiativă care organizează în Sala «Ileana» expoziția «*Arta Nouă*». În cadrul Salonului Oficial din același an prezintă portretul actriței Marioara Voiculescu, iar în căutarea unor noi posibilități de exprimare artistică se duce în Iugoslavia unde studiază opera sculptorului Ivan Mestrovic. În anul 1933 participă la Expoziția mondială de artă futuristă de la Roma și la a treia expoziție a *Contimporanului* organizată în Sala «Mozart». În anii următori va expune în Germania, Italia, Austria, Anglia și Franța. Până în 1944, ea va expune și în diverse saloane basarabene, realizând în 1938 bustul lui Zamfir Arbore, care a fost expus la Chișinău, dar care după 1940 a dispărut.

Sculptura Miliței Petrașcu reprezintă, în primul rând, un act de rezistență în fața distrucției imaginii. Demersul său păstrează ambițiile instantaneului și rigorile compoziției clasice, întâlnite deopotrivă în arta începutului de secol. Acest lucru o va ajuta, în lunga perioadă în care lucrează cu Brâncuși, să se apere de tentația imitării marelui său maestru și să nu încerce gestul simplu al abstracției. Grație talentului, dar și culturii ei deosebite, Milița Petrașcu dovedește inteligența formației și măsura dictată de temperamentul său, preluând din lecția lui Brâncuși abia sesizabilele deviații formale, care distig și dau prospețime lucrărilor sale.

Portretele reprezintă un capitol vast, distinct, în opera Miliței Petrașcu¹⁰, mai ales după epuizarea fazei avangardiste în jurul anului 1930. Într-un mediu artistic în care, atât în țară cât și pe plan european, sculptorii de talent nu lipseau, ea se impune și devine o portretistă din ce în ce mai solicitată. Cu prilejul expoziției din anul 1934, organizată împreună cu Marcel Iancu, criticul de artă Petru Comarnescu scria: „*Înșușirea principală a Miliței Petrașcu rămâne calitatea de temelie a sculpturii însăși: cultul formei pline, legată de spațiu și lumină*”. Artistă

nu caută în chipul celui portretizat o dominanță expresivă, ci reconstituie, în ansamblul detaliilor, atributele unei personalități. Portretul actriței Elvira Godeanu, goală până la brâu, este naturalist și discret hieratic în același timp, preluând îndrăzneț și neconvențional tipologia clasică a bustului fără brațe. Portretul în marmoră al unei alte actrițe cunoscute, Agepsina Macri, soția lui Victor Eftimiu, expus la Salonul Oficial din anul 1934, încalcă, de asemenea, uzanțele timpului, în care nu era permis ca portretul unei persoane clar individualizate, bine cunoscute în epocă, fie ea și actriță, să fie reprezentată cu sânii goi. Nimic frivol, însă, în această remarcabilă sculptură, monumentalitatea și statismul acestui portret trimit la antichitatea clasică, în numele căreia nuditatea putea fi acceptată.

De la figuri generice, care suportă trimeri vag simbolice cum e «*Steaua nordului*» sau de la posibilul autoportret cu titlul «*Mască*» și până la portretele din anii săi de maturitate, unde particularizarea fizionomică și caracteriologică și conținutul emoțional devin prioritare, Milița Petrașcu a testat neobosită multiplele posibilități ale unui gen artistic deosebit de dificil.

Ca pictoriță, a realizat portrete pentru Ion Vinea, Mihail Jora și Liviu Rebreanu.

Ca sculptoriță, după cu am subliniat, ea a fost elevă a lui Constantin Brâncuși, în al cărui atelier din Paris a început să lucreze în anul 1919.

Monumentul Eroilor Regimentului 13 Artilerie, din Constanța este o creație a artistei Milița Petrașcu, din 1925. El este format dintr-o coloană înaltă de trei metri, susținută de un soclu hexagonal de 75 cm, în capătul căreia, pe un glob metalic stilizat, se află un vultur de bronz cu aripile desfăcute. Este amplasat pe bulevardul Tomis, iar o copie a monumentului se află la Muzeul de Artă din Constanța.¹⁴¹

În anul 1936, Militza Petrașcu a ridicat, la Târgu Jiu, un monument în onoarea Ecaterinei Teodoroiu. Monumentul, realizat din tra-

vertin italian, cu dimensiunile 2,90 x 1,60 m și înălțimea 2,10 m, este denumit *Mausoleul Ecaterina Teodoroiu* și are forma unui sarcofag de piatră albă, pe un postament cu trei trepte, pe care este amplasat un basorelief ce prezintă scene din viața și activitatea militară a eroinei de la Jii - sublocotenentul *Ecaterina Teodoroiu*. Basoreliefurile de pe fețele laterale ale sarcofagului, sunt organizate astfel: pe fața dinspre miazăzi, apare un tablou prezentând copilăria, în cadrul vieții din satul ei natal; pe latura opusă, este eroina, în medalion, salută de cercetași din care a făcut parte, ca elevă de curs secundar; celelalte două fețe ne-o înfățișează în război, pornind la atac cu plutonul precum și momentul final, când este dusă la locul de odihnă de mâini pioase de soldați. În cele patru colțuri, veghează patru femei în costum național, ținând în mâini câte o cunună de lauri.

Fântâna Miorița, din București, inaugurată în 1936, are părțile laterale decorate cu un mozaic în alb-negru, realizat de Milița Petrașcu, cu scene din balada Miorița.

Bustul lui Alexandru Odobescu, amplasat în Rotonda scriitorilor din Parcul Cișmigiu din București, a fost inaugurat în plin război, respectiv în anul 1943.

Milița Petrașcu a realizat și bustul de bronz de pe mormântul mării actrițe Maria Filotti, de la cimitirul Bellu din București, bust care fost furat de autori necunoscuți.

Tot de mâna ei a fost plămădit bustul lui Constantin I. Nottara.

Sculpturi ale sale sunt expuse la Muzeul Zambaccian din București, la Muzeul de Artă din Tulcea La Muzeul Literaturii Române din București, Milița Petrașcu este prezentă cu trei busturi: Octavian Goga¹¹, Mihail Sadoveanu și Tudor Vianu.

În data de 25 aprilie 2001, în Piața Dorobanți din București s-a inaugurat parcul Constantin Brâncuși. Pe locul unde altădată se afla statuia Statuia Lupoaicei din București, a fost amplasat un bust al lui Brâncuși, realizat de Milița Petrașcu.

Printr-o hotărâre din anul 2002, Ministerul Culturii și Cultelor a alocat fonduri pentru realizarea unei copii a bustului *Chip de fată* de Milița Petrașcu, spre a fi donată domnului Gilbert Money Câmpăneanu, deținătorul arhivei originale a lui Nicolae Titulescu.

Lucrarea lui Victor Crăciun aduce și importante informații legate de drama trăită de artistă și familia sa în perioada comunistă, raporturile avute cu autoritățile vremii, dar și tracasările la care au fost supuși de Securitatea Statului.

Milița Petrașcu și soțul ei, inginerul Emil Petrașcu (1890-1967), fost profesor la Academia Militară, au fost urmăriți de Securitate.

**Milița Petrașcu -
Portretul lui Brâncuși**

Emil Petrașcu, doctor în științe radiofonice, a avut „convorbiri suspecte din 1942 cu diferite elemente din Turcia. Tot în acel an a vizitat Legația Turciei”. Aceste indicii sumare au fost suficiente pentru ca Direcția a V-a a Securității să-i deschida, la 7 aprilie 1956, «Dosar de verificare individual», fiind suspectat de spionaj în favoarea statului turc.

În alt document al Securității, a apărut o caracterizare pe măsura ostilității artistei față de regimul comunist: „Petrașcu Milița, sculptoriță. n. 1892. În discuțiile purtate cu elementele care au format grupul ei de prieteni se dovedește a fi o dușmancă înrăită a regimului democrat-popular, a Partidului și a Uniunii Sovietice. Aproape în fiecare zi, la fiecare discuție pe care a purtat-o cu cineva în casa ei nu uita să calomnieze regimul nostru și să aducă cele mai murdare injurii partidului, conducătorilor săi și conducătorilor Uniunii Sovietice. Împreună cu soțul său și cu alte persoane ascultă regulat, în fiecare zi de mai multe, ori posturi de radio imperialiste, iar calomniile înregistrate le răspândește imediat multiplelor sale cunoștințe, nascocite probabil de ea toate acestea având drept scop întreținerea speranței în ziua eliberării care o așteaptă să vină din Occident (...)”.

Reproducem un alt fragment semnificativ dintr-un document al Securității potrivit căruia: „Petrașcu Milița, împreună cu soțul ei, au fost suspectați de spionaj. În procesul verificării nu s-a stabilit însă acest aspect. A reieșit însă că întrețin legături suspecte cu unele elemente în anturajul cărora duc discuții dușmănoase. Pentru stabilirea activității dușmănoase s-a folosit agentul «Ionescu» și T.O. În urma documentării activității dușmănoase, conform ordinului tov. Ministru Alexandru Drăghici la 17.IV.1959 a avut loc demascarea publică în aula Facultății de Drept din București. După demascare au continuat cu aceleași calomnii dușmănoase la adresa regimului din țara noastră și URSS.”

Valoroasa lucrare datorată lui Victor Crăciun, unul dintre cei mai avizați brâncușologi ai momentului, oferă o mulțime de alte date interesante, definitorii legate de raporturile de colaborare dintre cei doi mari artiști, dar și alte informații de reală importanță pentru înțelegerea operelor lor. Din această perspectivă, credem că lucrarea lui Victor Crăciun se va număra printre lucrările de referință pentru cunoașterea și înțelegerea operei brâncușiene sau a sculptoriței Milița Petrașcu - repere majore ale plasticii românești și europene a secolului XX, fiind de neocolit de cei care, în viitor, se vor apleca asupra celor doi mari ar-

tiști români.

¹ În legătură cu data nașterii sale, există mai multe opinii. Artista însăși, într-o convorbire avută cu scriitorul Victor Crăciun (vezi Victor Crăciun, **Portretul-Autoportret Brâncuși de Milița Petrașcu și Brâncuși**, Editura Semne, 2011, p. 20) precizează că s-ar fi născut cu 10 ani mai devreme, respectiv în anul 1882. Ar fi optat pentru varianta nașterii sale în anul 1892 pentru a evita o atitudine de respingere, pe criteriul diferenței de vârstă, din partea familiei soțului ei Emil Petrașcu, născut în anul 1890. Potrivit mentalității vremii, era greu de acceptat o diferență atât de mare între soți, în-deosebi când cel mai în vârstă era soția.

² Decizia ei nu este deloc singulară sau întâmplătoare. Pentru majoritatea artiștilor din întreaga Europă și nu numai, capitala mondială a artei pare a fi fost considerat Parisul - orașul luminilor. Mulți artiști sau scriitori au primit consacrarea sau recunoașterea în țara lor fie după efectuarea studiilor la Paris, fie după admiterea lor la diverse evenimente artistice, expoziții de gen îndeosebi, organizate sau găzduite în capitala franceză.

³ Vitor Crăciun redă, în volumul citat (p.20-21), precizarea artistei legată de momentul și modul în care l-a cunoscut pe Brâncuși: „Asta s-a întâmplat imediat după Primul Război Mondial, în 1919. Îl adusesse în atelierul meu din Rue Belloni pictorul Surville ... A revenit a doua zi și am pornit spre o piață ... să-mi cumpăr o tejghea de lemn masiv pentru sculptură. În aceeași zi mi-a pus ciocanu și dalta în mâini. Și astăzi păstrez ciocanul la care el i-a fixat atunci o dârjală de lemn ...”

⁴ Op cit., p. 29.

⁵ idem, op. cit., p. 30.

⁶ ibidem, op. cit., p. 39-40.

⁷ Soțul artistei este, inginerul Emil Petrașcu, pe drept cuvânt, considerat fondatorul Radiodifuziunii române

⁸ ibidem, op. cit., p. 40.

⁹ Rememorând acele momente, Octav Doicescu,

**Milița Petrașcu -
Bustul lui George Bacovia**

un apropiat colaborator al artei, avea să declare, peste o jumătate de veac: „Fântâna Miorița a fost o sărbătoare a bucuriei. Am colaborat exemplar cu Milița. Era un om de distinsă cultură, văzuse marile fântâni ale Europei și dorise să facem pentru București altceva” (op. cit., p. 42-43).

¹⁰ V. Crăciun este de părere că: „Cu Milița Petrașcu sculptura românească atinge momentul ei cel mai înalt în arta portretului”. El citează, în acest sens, și opiniile cunoscutului critic de artă Petre Comarnescu, care, în 1945, considera că: „Milița Petrașcu este una din cele mai adevărate și rare sensibilități pe care le are arta românească actuală ... În momentul de față, pictura nu are un portretist de valoare și semnificația portretelor-sculpturi ale d-sale” (idem, op. cit. 45-46).

¹¹ La Casa memorială a poetului de la Ciucea există un bust, în ghips, al acestuia, realizat de Milița Petrașcu. Sculptorița a avut strânse legături cu Veturia Goga. După eșecul acesteia de a realiza, cu sprijinul lui Constantin Brâncuși, la inițiativa acestuia, mausoleul lui Goga la Ciucea, Veturia a recurs a sprijinul Miliței Petrașcu. Datorită acesteia, Veturia se încumetă să înceapă singură construcția mausoleului încă din anul 1938, anul morții fostului prim ministru al României, urmând a-l finaliza abia în 1958. Milița Petrașcu a realizat efectiv o troiță, amplasată și în prezent în vecinătatea mormântului provizoriu, situat în vecinătatea bisericii din lemn, datând din 1575, adusă de la Gălpâia (Sălaj), dar și desenele după care au fost executate panourile cu mozaic din interiorul și exteriorul mausoleului. Tot de la Milița Petrașcu, se pare, Veturia Goga a desprins și tehnica executării efective a mozaicului din sticlă de Murano. Nu excludem posibilitatea ca, având în vedere legăturile de prietenie existente între Brâncuși și Milița Petrașcu, aceasta să-și fi informat mentorul despre noul ei demers artistic și chiar să fi beneficiat de sugestii și recomandări din partea acestuia. Autorul volumului de față pare a nu fi cunoscut acest aspect și, deci, nu aduce nici un fel de clarificări sau noi date, utile în elucidarea acestei colaborări. Deși el declară că a avut mai multe discuții cu sculptorița, nici aceasta, în mod surprinzător, nu pare a fi simțit nevoia vreunei confesiuni în ceastă privință.

La fel de surprinzător este pentru mine și faptul că în perioada în care m-am aflat în preajma Veturiei Goga, aceasta nu a fost prea generoasă în a-mi vorbi despre fosta ei colaboratoare. Iar aceasta, spre deosebire de alți foști colaboratori ai Veturiei, inclusiv din domeniul artistic, nu a mai vizitat-o la Ciucea și nici, din câte îmi amintesc, nu s-a aflat în legături epistolare cu ea. Ar fi, cred eu, extrem de interesant și util de dezlegat enigma acestei răceli survenite între Milița Petrașcu și Veturia Goga. Nu cred că poate fi vorba doar despre dorința sculptoriței de a evita inutile complicații cu autoritățile comuniste, care țineau sub strictă și permanentă supraveghere nu doar ceea ce se întâmpla la Ciucea, ci și deplasările, întâlnirile și contactele (epistolare și telefonice) avute de Veturia Goga. Sugerăm, deci, autorului ca, pe baza fondului documentar moștenit de dânsul de la Milița Petrașcu, dar și a altor surse documentare, să abordeze și acest aspect aducând clarificările ce se impun și care, credem noi, interesează deopotrivă opinia publică și pe specialiști.